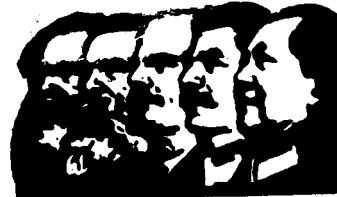

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

"Από τη σάχτη του δα
ζαναγεννήδει το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδην και λαοί ενωθείτε!

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΤΗΛ-ΦΑΞ 0105232553, ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 2002 ΑΡ. ΦΥΛ. 385 Ε1

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΝ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

Αναλυτικό άρθρο για το Κυπριακό στις σ. 21-25

1η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ (12/11/2002)

Για την αποφυγή της καταστροφής της Κύπρου, για το καλό της Ελλάδας και της Τουρκίας, και για την επιβίωση της Ευρώπης πρέπει το σχέδιο Ανάν να εξοβελισθεί. Είναι αδύνατο λαοί που τους χωρίζει ακόμα μίσος και δυσπιστία να ενωθούν κάτω από την κηδεμονία ενός Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ στην υπηρεσία μιας κτηνώδους Ρωσίας που εξολοθρεύει λαούς και μιας Αμερικής που τους ποδοπατεί, όταν έχουν αποδείξει από κοινού στη Βοσνία την δεινότητα τους στη χειρουργική δημιουργία εκτρωματικών κρατών.

2η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ (9/12/2002)

Η ενδεχόμενη ένταξη στην Ε.Ε της Κύπρου δεν θα σημάνει μια ενωτική πορεία για την ίδια, αλλά την αποσύνθεση μιας ήδη διπλωματικά διασπασμένης Ενωμένης Ευρώπης. Το κυπριακό κράτος έκτρωμα που ετοιμάζει το Συμβούλιο Ασφαλείας, η άνοδος της ισλαμικής αντίδρασης στην Τουρκία και η απαίτησή της να γίνει δεκτή στην Ευρώπη, και πάνω απ' όλα το ελληνικό βέτο στην είσοδο 9 χωρών αν δεν γίνει δεκτή μία 10η δείχνουν ότι η είσοδος αυτής της τελευταίας ισοδυναμεί με κατάργηση της αρχής της εθελοντικής ένωσης, που είναι η πεμπτουσία της Ε.Ε.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ "17Ν" ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ (σ. 17)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο νέος ξαφνικός πόλεμος. Η καταγγελία της ακροδεξιάς και ο σοβινισμός (σελ. 4)
- Δημοτικές-Νομαρχιακές 2002 (σελ. 3)
- Δημοτικές εκλογές στο Κερατσίνι (σελ. 7)
- Θετικό αποτέλεσμα στις εκλογές της Ζώνης (σελ. 2)
- Η πορεία της 28/11 κατά της "Χρυσής Αυγής" (σελ. 16)
- Η συνέντευξη Τύπου της "Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας" (σ. 40)
- Η ΟΑΚΚΕ στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στην "17Ν", 6^η μέρος (σελ. 27)
- Εισαγωγή του εκδότη στο βιβλίο του Ι.Φ. Φαλμεράϋερ (σ. 37)
- Σκανδαλώδης καταδίκη του Α. Ντέντε (σ. 30)
- Το EBLUL στην Ελλάδα (σ. 32)
- Για το Ιράκ (σελ. 36)
- Οι Ρώσοι Ναζιστές Αποκαλύπτονται (σ. 44)

Η ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ" ΣΤΙΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Το σκάνδαλο των φετινών νομαρχιακών εκλογών ήταν η σιωπή και η έγκριση που έδωσε ο επίσημος πολιτικός κόσμος, και ιδιαίτερα τα κόμματα και οι συνδυασμοί της ψευτοαριστεράς, στην απόπειρα των ανοιχτών ναζιστών να αρπάξουν κομμάτι της πολιτικής εξουσίας στο δήμο της Αθήνας. Αυτό το επιχείρηση της "Χρυσής Αυγής" συμμετέχοντας στο συνδυασμό του Γ. Καρατζαφέρη με τέσσερις υποψηφίους, τους Βασίλη Κολιό, Μιχάλη Παπαδημητρίου, Νίκο Σκάντζο και Ηλία Παναγιώταρο, από τους οποίους ο τελευταίος είναι ηγετικό στέλεχος της συμμορίας (μέλος της Κεντρικής Επιτροπής). Η είδηση δημοσιεύτηκε στη φυλλάδα της "Χρυσής Αυγής" και θα έμενε ασχολίαστη ως τα σήμερα από το οικουμενικό πολιτικό φάσμα εάν εκείνη τη στιγμή δε βρισκόταν η "Αντιναζιστική Πρωτοβουλία" για να καταγγείλει το σκάνδαλο.

Το χρονικό της παρέμβασης Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία διασταύρωσε την είδηση τόσο από την εφημερίδα του Γ. Καρατζαφέρη "Άλφα Ένα" όπου μάλιστα ο Παναγιώταρος προτεινόταν ως "εκλεκτή υποψηφιότητα", όσο και από την ιστοσελίδα του "ΛΑΟΣ"

στο διαδίκτυο όπου ανακοινώθηκαν επίσημα τα ονόματα των υποψηφίων του συνδυασμού του Γ. Καρατζαφέρη στη υπερνομαρχία Πειραιά-Αθήνας.

Στις 29 Σεπτέμβρη, η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έκδωσε ανακοίνωση τύπου, που δημοσιεύτηκε

στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία (30/9), με την οποία κατάγγειλε τη συμμετοχή των χρυσανγιτών στις εκλογές, τη στιγμή που στην υπόλοιπη Ευρώπη οι ομοιδεάτες τους φυλακίζονται, και κάλεσε τα κόμματα και τους συνδυασμούς να τοποθετηθούν απέναντι στο σκάνδαλο. Η ανακοίνωση είχε σταλθεί με φαξ στους τηλεοπτικούς σταθμούς και το απόγευμα της ίδιας μέρας που έγινε η πρώτη δημοσίευση και μετά τις συνεχιζόμενες έντονες εκκλήσεις της Αντιναζιστικής σε όλα τα κανάλια για να δοθεί η είδηση στο κοινό ο Γιώργος Λιάγκας του "STAR" κάλεσε την εκπρόσωπο

συνέχεια στη σελ. 10

ΘΕΤΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ

Ολοκληρώθηκαν την Κυριακή 1η του Δεκέμβρη οι εκλογές στο Συνδικάτο Εργατών Μετάλλου Πειραιά. Συνηθίζουμε να λέμε ότι αυτές είναι οι εκλογές στη Ζώνη. Πρόκειται για ένα σχήμα λόγου γιατί συνδικάτο των εργατών της ζώνης δεν υπάρχει, υπάρχει μόνο αυτό το συνδικάτο το οποίο όμως είναι κλαδικό. Ενώ δηλαδή σε αυτό ψηφίζουν όλοι οι εργάτες της Ζώνης, ψηφίζουν και μεταλλεργάτες από εργοστάσια και μικρομάγαζα από όλον τον Πειραιά και από αλλού όπως από τα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά. Με το να μην υπάρχει σωματείο για τους εργάτες της Ζώνης ευνοείται το ψευτοΚΚΕ γιατί αυτό έχει το μηχανισμό και ελέγχει όλους τους ψηφοφόρους που έρχονται και ψηφίζουν εκτός Ζώνης και οι οποίοι δεν έχουν ιδέα για το τι γίνεται στη Ζώνη. Έτσι σε αυτές τις εκλογές το ψευτοΚΚΕ ξεκινάει έχοντας από τους άλλους συνδυασμούς ένα πλεονέκτημα το λιγότερο 4 εδρών από τις 21 που υπάρχουν συνολικά. Γι' αυτό και το ψευτοΚΚΕ δεν θέλει να δημιουργηθεί Συνδικάτο Ζώνης.

Με λίγα λόγια τους εργάτες της Ζώνης τους εκπροσωπεί, για την ακρίβεια τους δυναστεύει, ένα συνδικάτο που δεν είναι δικό τους. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο ΕΡΓΑΣ εδώ και χρόνια προπαγανδίζει τη θέση ότι πρέπει να φτιάξουν οι εργάτες ένα σωματείο της Ζώνης.

Σε αυτό λοιπόν το κλαδικό συνδικάτο κατέβηκαν εκτός από τον ΕΡΓΑΣ τέσσερις ακόμα συνδυασμοί, το ΑΕΜ του ψευτοΚΚΕ, η ΠΑΣΚΕ, η ΑΣΕΚ του ΣΥΝ στον οποίο συμμετέχει και ο Λιακόπουλος, και τέλος ένας συνδυασμός που επεχειρήσε να φτιάξει η ΝΔ με επικεφαλής τον Πολίτη.

Ψήφισαν 2461 εργαζόμενοι.

Το αποτέλεσμα είναι το εξής:

ΑΕΜ: 1396 ψήφοι, 12 έδρες

ΠΑΣΚΕ: 333 ψήφοι, 3 έδρες

ΕΡΓΑΣ: 308 ψήφοι, 3 έδρες

ΑΣΕΚ: 286 ψήφοι, 3 έδρες

Πολίτης: 96ψήφοι, 0 έδρες

Σε έδρες αυτά είναι και τα αποτελέσματα των προηγούμενων εκλογών πριν δύο χρόνια. Η διαφορά είναι ότι αλλάζουν οι σχετικές θέσεις των συνδυασμών ΠΑΣΚΕ, ΕΡΓΑΣ και ΑΣΕΚ σε ψήφους. Στις προηγούμενες εκλογές η ΑΣΕΚ ήταν δεύτερη με 431 ψήφους, η ΠΑΣΚΕ τρίτη με 418 και ο ΕΡΓΑΣ τελευταίος με 384 ψήφους. Η πτώση όλων σε ψήφους οφείλεται στο ότι εφέτος ψηφίσανε πολύ λιγότεροι ψηφοφόροι συνολικά και αυτή είναι μια αυθόρυμη έκφραση αποδοκιμασίας στην ηγεσία του συνδικάτου.

Για να καταλάβει κανείς την πραγματική κατάσταση στο συνδικάτο αξίζει να μελετάει περισσότερο τις σχετικές θέσεις των μικρότερων συνδυασμών, ιδιαίτερα τις σχετικές θέσεις του ΕΡΓΑΣ, της ΑΣΕΚ και του Πολίτη. Γιατί τόσο το ΑΕΜ όσο και η ΠΑΣΚΕ λειτουργούν σαν εργοδοτικοί μηχανισμοί. Το ΑΕΜ, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ είναι το αφεντικό της Ζώνης και έχει αποφασιστικό λόγο στο να βρει κανείς δουλειά στη Ζώνη. Η ΠΑΣΚΕ είναι το αφεντικό του Δημόσιου τομέα και διορίζει σε αυτό. Και το ΑΕΜ και η ΠΑΣΚΕ ψηφίζονται σαν εργοδότες. Όσο υπάρχει μεγάλη ανεργία στη Ζώνη αυτοί οι δύο εργοδότες παίρνουν πολλούς ψήφους.

Η ΠΑΣΚΕ θα πέσει μόνο αν πέσει η κυβέρνηση και το ΑΕΜ θα πέσει μόνο αν χάσει την εξουσία στη Ζώνη. Άλλα για να χάσει το ψευτοΚΚΕ την εξουσία στη Ζώνη αφού είναι εργοδότης, αφού ελέγχει τα μητρώα του Σωματείου και αφού έχει το αρχικό πλεονέκτημα τόσων εδρών, δηλαδή αφού κυριαρχεί με τη βίᾳ και τη νοθεία, χρειάζεται ένα μεγάλο κίνημα των εργατών. Άλλα κάθε κίνημα των εργατών, όπως αυτό πέρυσι με τη μεγάλη κοινή συγκέντρωση Ζώνης και Λιπασμάτων στον Ηλεκτρικό του Πειραιά, βρίσκει απέναντι του την ΑΣΕΚ ή τελικά υπονομεύεται από ανθρώπους σαν τον Πολίτη που εγκατέλειψε την Επιτροπή Σωτηρίας σε μια κρίσιμη στιγμή. Άρα το βασικό ζήτημα είναι ποια είναι η σχέση ανάμεσα στην εργατική πρωτοπορία που εκπροσωπείται από τον ΕΡΓΑΣ και τα ρεύματα κυματο-

θράυστες που εδώ εκπροσωπούνται από την ΑΣΕΚ, κατά κύριο λόγο, και τον Πολίτη.

Το πρώτο σημαντικό λοιπό σε αυτές τις εκλογές είναι ότι ο Πολίτης βρέθηκε εκτός ΔΣ, οπότε για ένα μεγάλο διάστημα θα πάιζει έναν εξαιρετικά περιορισμένο ρόλο, που σημαίνει ότι δεν θα μπορεί παίζοντας καιροσκοπικά μια με τον ένα και μια με τον άλλο να αλλάζει τους συσχετισμούς δύναμης μέσα στη Ζώνη και να κρατάει σε ομηρία τους συνεπείς εργάτες. Το δεύτερο σημαντικό είναι ότι από δεύτερη η ΑΣΕΚ έγινε τέταρτη, δηλαδή έμεινε πια πίσω από τον ΕΡΓΑΣ. Σε ψήφους αυτό φαίνεται λίγο, όμως στην πραγματικότητα η ηθική φθορά του Καραγιαννάκη και ακόμα περισσότερο του Λιακόπουλου είναι πολύ μεγαλύτερη γιατί μόνο μέσα σε αυτή τη διετία άρχισαν να αποκαλύπτονται σαν κυματοθραύστες για λογαριασμό του ψευτοΚΚΕ και της συμμορίας του Πουντίδη. Αν ωστόσο κατάφεραν να διατηρήσουν τις έδρες τους είναι γιατί όσο ο Πουντίδης είναι στην εξουσία πολλοί εργάτες έχουν την αυταπάτη ότι μπορούν να ζήσουν αναζητώντας μια κάπως ανώδυνη εναλλακτική λύση σε αυτόν. Ο Καραγιαννάκης είναι απλά ένας Πουντίδης-λάιτ. Όταν πέφτει ο Πουντίδης και δυναμώνει ο ΕΡΓΑΣ, όπως έγινε με το μεγάλο περιουσινό κίνημα, οι Καραγιαννάκης και Λιακόπουλος εξαφανίζονται κυριολεκτικά. Όταν νικιέται ένα κίνημα ή όταν υποχωρεί αυτοί ξαναβγαίνουν από την τρύπα τους και διεκδικούν έδρες.

Στην πραγματικότητα το φετεινό εκλογικό αποτέλεσμα είναι ακόμα πιο θετικό για τον ΕΡΓΑΣ από όσο δείχνουν οι αριθμοί. Γιατί ο ΕΡΓΑΣ μπήκε στην εκλογική μάχη την τελευταία στιγμή την ώρα που όλοι οι άλλοι είχαν αρχίσει την προετοιμασία του εδάφους από το καλοκαίρι, και μάλιστα δουλεύοντας ενάντια του. Γιατί ο ΕΡΓΑΣ είχε δώσει όλες του τις δυνάμεις, και μάλιστα με υπερένταση, στη μάχη για τη βιομηχανία μέσα από τις δημοτικές εκλογές στο Κερατσίνι. Εκείνο λοιπόν που έκαναν οι καλοθελητές σε όλο αυτό το διάστημα ήταν να ψιθυρίζουν

στους εργάτες ότι ο Γουρνάς αποφάσισε να εγκαταλείψει το Συνδικάτο για να γίνει δημοτικός σύμβουλος. Την ίδια περίοδο ο Πουντίδης αποφάσισε ξαφνικά να κάνει μεγάλο αγώνα και να στήσει αλλεπάλληλες αψιμαχίες με υπουργεία και αστυνομία για να πάρει μια επιδότηση για τους ανέργους. Βεβαίως η κυβέρνηση τον βοήθησε δίνοντας του το επίδομα.

Η αδύναμη αρχική θέση στην οποία βρέθηκε ο ΕΡΓΑΣ μπορεί να γίνει φανερή από τους λίγους υποψήφιους που συγκέντρωσε στο ψηφοδέλτιό του σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές. Τότε ο ΕΡΓΑΣ είχε 64 υποψήφιους, τώρα είχε 27! Μόνο σταδιακά στη διάρκεια των εκλογών, που ο Πουντίδης τις τράβηξε στις τρεισμιση βδομάδες, ο ΕΡΓΑΣ ανάκτησε τη δύναμή του.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες ο ΕΡΓΑΣ και όλη η Ζώνη είδαν το αποτέλεσμα σαν μια επιτυχία του ΕΡΓΑΣ. Είναι πραγματικά μια καλή βάση για να ξεκινήσει ένα νέο κίνημα στη Ζώνη που εξακολουθεί παρά τη φαινομενική ησυχία να είναι ένα καζάνι που βράζει. Το ζήτημα είναι να αξιοποιηθεί η εμπειρία της περιουσινής χρονιάς και να μην ξαναμπορέσουν οι σοσιαλφασίστες και οι υπονομευτές να χειραγωγήσουν το κίνημα.

Δημοσιεύουμε στη σελ. 33 τη δεύτερη από τις τρεις προκηρύξεις που έβγαλε ο ΕΡΓΑΣ στη διάρκεια της εκλογικής μάχης στην οποία γίνεται μια εκτεταμένη ανάλυση της κοινωνικής και πολιτικής φύσης του σοσιαλφασισμού στη Ζώνη, ο οποίος εκδηλώνεται σαν ψευτοΚΚΕ ή σαν ΣΥΝ.

Δ/νση της ΟΑΚΚΕ στο Internet:
www.compulink.gr/oakke
 e-mail: oakke@compulink.gr

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα:
 160/764962-29
 ή την Τ.Θ. 8371
 Τ.Κ. 10010
 στο όνομα Κ. Κούτελος

NEA ANATOLI

Μηνιαία εφημερίδα
 της ΟΑΚΚΕ
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
 Κώστας Κούτελος
 Χαλκοκονδύλη 35
 5ος όροφος
 Τ.Θ. 8371
 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
 Τηλ.-Φαξ. 5232553
 Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
 Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

γές του Κερατσίνιου που μας απόσπασε πολύ χρόνο, αλλά και χρήματα. Το κακό με αυτήν την καθυστέρηση είναι ότι μαζεύεται πολύ ύλη και χρειάζεται αντί μια εφημερίδα να γράψουμε ένα περιοδικό. Έτσι δεν υπήρξαμε συνεπείς ούτε με την υπόσχεσή μας για τακτική μηνιάτικη έκδοση. Ισως χρειαστεί να ξαναγυρίσουμε στη 15ήμερη έκδοση.

Με όλα αυτά πάντως συμβαίνει έτσι ώστε την ώρα που η πολιτική γραμμή της ΟΑΚΚΕ επαληθεύεται διαφάνως από τις εξελίξεις, πετυχαίνουμε πολιτικές νίκες, παρενοχλούμε τους ρωσόδουλους, τους κάνουμε να ασχοληθο

Δημοτικές-Νομαρχιακές 2002

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΡΟΧΩΡΑ ΑΛΛΑ ΜΕ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

Τα αποτελέσματα αυτών των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών έδειξαν ότι νίκησε η ΝΔ, έχασε το ΠΑΣΟΚ, ο ΣΥΝ ενισχύθηκε από τη συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ, όχι όμως και το αντίστροφο, και ότι το ψευτοΚ-ΚΕ σε συνεργασία με το ΔΗΚΚΙ δοκίμασε μία οδυνηρή ήττα με μείωση των δυνάμεων του. Το αποτέλεσμα που άλλαξε τα πολιτικά δεδομένα ήταν το 14% του Γ. Καρατζαφέρη.

Ο Γ. Καρατζαφέρης ενισχύθηκε σ' αυτές τις εκλογές από τους Σημίτη-Λαλιώτη μέσα από το ανελέντο χτύπημα του Τζαννετάκου που έγινε από όλα τα κυβερνητικά στελέχη και από την υπουργία του ΠΑΣΟΚ Φ. Γεννηματά. Οι ίδιοι δεν ασχολήθηκαν καθόλου με τη συμμετοχή των ναζιστών στο συνδυασμό του Γ. Καρατζαφέρη, καλύπτοντας, και προωθώντας έμμεσα και με σκανδαλώδη τρόπο την προσπάθεια της "Χρ. Αυγής" να πάρει θέσεις στην κρατική εξουσία.

Οι Σημίτης-Λαλιώτης επιτέθηκαν στην "ακροδεξιά", αλλά όχι στον Γ. Καρατζαφέρη, τον οποίο ποτέ δεν χτύπησαν ούτε οι ίδιοι, ούτε οι υποψήφιοι του ΠΑΣΟΚ.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ

Η επίθεση Σημίτη-Λαλιώτη στην ακροδεξιά είχε σα στόχο την παλαιά σοβινιστική, φιλοβασιλική, φιλοχουντική πτέρυγα της ΝΔ. Ο στόχος δεν ήταν να αποδυναμωθεί η ίδια σαν πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα, αλλά να αποδυναμωθεί η ΝΔ. Πρέπει η ΝΔ να περπατήσει στο δρόμο των εκκαθαρίσεων και της πολυδιάσπασης, συνταγή εφαρμοσμένη στο ΠΑΣΟΚ από τους μετρ του είδους Σημίτη-Λαλιώτη.

Ο Καραμανλής δεν απάντησε σ' αυτό το μπαράζ. Αντίθετα δείχνει να συμμορφώνεται και εμφανίζεται να "κόβει τις γέφυρες με την ακροδεξιά". Το πρώτο θύμα αυτής της νέας τακτικής ήταν η εκκαθάριση της Κύρτσου από τον "Έλευθερο Τύπο", με επίκεντρο την αρνητική θέση της εφημερίδας απέναντι στο σχέδιο Κόφι Ανάν για την Κύπρο (το είπε "σχέδιο-τέρας"). Η εκκαθάριση αυτή έγινε με τη συνεργασία του μοιραίου σε όλες τις στροφές της ΝΔ, Έβερτ. Εδώ έχουμε μία επανάληψη της κάθαρσης του 1989. Τότε η ΝΔ είχε βοηθήσει τον Α. Παπανδρέου να εκκαθαρίσει την σοβινιστική τάση Κουτσόγιωργα, από πολιτική μυωπία του Κ. Μητσοτάκη. Τώρα, το ΠΑΣΟΚ ανοίγει το δρόμο για την κάθαρση στη ΝΔ με τη συνειδητή συνεργασία του Κ. Καραμανλή.

Από την άλλη, αυτή η εκκαθάριση δεν σημαίνει το δυνάμωμα της φιλοευρωπαϊκής φιλελεύθερης τάσης μέσα στη ΝΔ. Αυτό γίνεται ξεκάθαρο από τη στιγμή που δεν συνοδεύεται από επιστροφή των διαγραμμένων στελέχων Μάνου, Ανδριανόπουλου, ούτε του πολυπαθούς Αβραμόπουλου που εκλιπαρεί σχεδόν να γυρίσει πίσω. Αυτός που πιέζει σ' αυτή την κατεύθυνση είναι ο Μητσοτάκης, αλλά η μόνη επιστροφή που βλέπει ο Κ. Καραμανλής είναι αυτή του Σαμαρά ο οποίος σε μία επίθεση φιλίας δήλωσε προεκλογικά την υποστήριξη του σε υποψήφιους της ΝΔ.

Η ίδια η φιλοευρωπαϊκή τάση δέχθηκε ένα δυνατό πλήγμα με τον τρόπο που χειρίστηκε ο Κ. Καραμανλής την υπουργιότητα Τζαννετάκου. Ο Κ. Καραμανλής υιοθέτησε την υπουργιότητα Τζαννετάκου μετά την αποτυχία της προώθησης της υ-

ποψηφιότητας του στελέχους του ΣΥΝ που προέρχεται από τα σπάργανα του Περισσού, της Ν. Λουλέ. Στο πρόσωπο της Ν. Λουλέ θα ενισχυόταν η πολιτική συμμαχία με την "αριστερά" που με τέτοια επιμονή οικοδομεί ο Κ. Καραμανλής πηγαίνοντας στις γιορτές της ΕΔΑ, και απομονώνοντας τον Παξινό υπέρ του Ρουπακιώτη στις εκλογές του ΔΣΑ. Όμως η υποψηφιότητα Λουλέ σκόνταψε στους Μεϊμαράκη-Μπακογιάννη με αποτέλεσμα να περιοριστεί η Λουλέ σε μία θέση του ψηφοδελτίου της Μπακογιάννη, πριμοδοτούμενη δύμως σε τέτοιο βαθμό ώστε να εκλεγεί στους πρώτους δέκα δημοτικούς συμβούλους.

Έτσι προέκυψε ο Τζαννετάκος τον οποίο ο Κ. Καραμανλής έβαλε υποψήφιο μετά από εισήγηση του Σουφλιά. Ο Σουφλιάς βέβαια πρότεινε τον Τζαννετάκο με την προοπτική να συσπειρώσει τους φιλοευρωπαίους δημοκράτες από όλους τους χώρους και να ενισχύσει αυτή την τάση μέσα στη ΝΔ. Άλλα, όταν θέλεις να βγάλεις το προοδευτικό σου προφίλ, δεν μπορείς να βάζεις στην Αθήνα υποψήφιο τον Τζαννετάκο με τις δημοκρατικές θέσεις ενάντια στην αναγραφή του θρησκεύματος στις ταυτότητες και τον "ορθόδοξο" φασισμό του Χριστόδουλου, και στη δεύτερη πρωτεύουσα της χώρας υποψήφιο τον ορθόδοξο φονταμενταλιστή Ψωμιάδη, αυτόν που αποκαλεί τη χούντα "επανάσταση" και συμμετέχει σε τελετές καψίματος βιβλίων.

Οι εκκαθαρίσεις που έκανε ο Καραμανλής στη φιλοευρωπαϊκή τάση, και η υπονόμευση της φιλοευρωπαϊκής πολιτικής ενίσχυσαν το συντηρητικό χαρακτήρα της ΝΔ στη βάση της. Η ίδια αυτή πολιτική γραμμή είναι μειοψηφική τόσο στην ελληνική πολιτική σκηνή όσο και στην κοινωνία λόγω της διαρκούς σοσιαλφασιτικής δημαργογίας. Με αυτές τις συνθήκες ένας υποψήφιος της ΝΔ που ενσάρκωντας αυτή την πολιτική, δεν θα είχε προοπτικές νίκης. Αυτό φάνηκε ακόμα καλύτερα με τον Ψωμιάδη που παρά τον ακροδεξιό του χαρακτήρα σάρωσε από τον πρώτο γύρο. Ο Κ. Καραμανλής είχε ο ίδιος προετοιμάσει χρόνια τώρα τις συνθήκες αυτής της ήττας, ενώ άφησε ακάλυπτο τον Τζαννετάκο σε όλη την προεκλογική περίοδο απέναντι στα οικουμενικά πυρά που δέχτηκε.

Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΒΑΖΕΙ ΤΗ ΝΔ ΣΕ ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ο Καραμανλής δέχτηκε την υπουργιότητα του Τζαννετάκου μόνο για να στήσει μία πολιτική προβοκάτσια, για να ανοίξει ένα πόλεμο διαρκείας μέσα στη ΝΔ, ανάμεσα στη φιλοευρωπαϊκή, μητσοτακτική και στη σοβινιστική τάση, με στόχο να ποδηγητήσει και τις δύο.

Προεκλογικά άφησε τους Ψωμιάδη, Πολύδωρα και μία σειρά άλλα στελέχη να ρίχνουν πέτρες στον Τζαννετάκο, σε σύγκρουση με την τάση Σουφλιά - Μητσοτάκη. Μετά τις εκλογές άνοιξε το ρίγμα

με την "ακροδεξιά" αποδεχόμενος όλη την πλατφόρμα του Λαλιώτη, με το επιχείρημα ότι η "ακροδεξιά" κόβει στη ΝΔ τις συνεργασίες με τον ευρύτερο "αριστερό" χώρο τον οποίο θα καρπωθεί το ΠΑΣΟΚ, και γι' αυτό πρέπει να "κοπούν οι γέφυρες". Έτσι προχώρησε στην απομάκρυνση του Κύρτσου.

Με τον ίδιο τρόπο που οι Σημίτης-Λαλιώτης χτυπούν μόνο την "ακροδεξιά" της ΝΔ, έτσι και ο Κ. Καραμανλής χτυπάει μόνο μέσα στο κόμμα του, αφήνοντας ουσιαστικά στο απυρόβλητο τον Γ. Καρατζαφέρη. Ο Γ. Καρατζαφέρης έχει υιοθετήσει τη γραμμή της συμμαχίας με τη Ρωσία, γι' αυτό άλλωστε έβαλε μέσα του και τη "Χρ. Αυγή" και γι' αυτό απολαμβάνει την οικουμενική ασυλία. Για να δυναμώσει ακόμα περισσότερο, πρέπει να πάρει αίμα και από τη ΝΔ.

Σ' αυτή την περίοδο θα βγαίνουν πανίσχυρα τα στελέχη του Καραμανλή που θέλουν τον περίφημο "μεσαίο χώρο" όπως μεταφράζεται η συνεργασία με ψευτοΚ-ΚΕ και με το ΣΥΝ.

Είναι χαρακτηριστικό πως από όσους έριξαν πέτρες στον Τζαννετάκο, ο Μεϊμαράκης ήταν αυτός που βρέθηκε περισσότερο απ' όλους στο στόχαστρο του Καραμανλή μετεκλογικά, ο άνθρωπος δηλαδή που μπλόκαρε την υποψηφιότητα της Λουλέ.

Επίσης, ο Καραμανλής αρνείται επίμονα να βάλει ζήτημα αλλαγής κυβέρνησης και εκλογών εφευρίσκοντας το γελοίο επιχείρημα ότι δεν μπορεί να επιβάλει τις εκλογές με βάση το Σύνταγμα.

Δεν είναι ακόμα καθόλου τυχαίο ότι στο ξέβρασμα των εκλογών προέκυψε ένας σχηματισμός στη ΝΔ, ανάλογος με τον ΟΠΕΚ του ΠΑΣΟΚ, ο οποίο χαρακτηρίζεται επίσης ως think tank ή άλλως δεξαμενή σκέψης. Στόχος του είναι γενικός και αορίστως η σύμπλευση με ευρύτερες δυνάμεις, συμμετέχοντας στη ΝΔ, ενώ στις δημοτικές η συνεργασία αυτή απέδωσε τα μισά οφέλη για το ΠΑΣΟΚ απ' ότι στις προηγούμενες εκλογές δείχνοντας ότι δεν έχει δυναμική. Μάλιστα, το ΠΑΣΟΚ έχασε κατά κράτος από τη ΝΔ, ενώ ο ΣΥΝ από τη συνεργασία του με το ΠΑΣΟΚ κατέφερε να διατηρήσει τις έδρες του στην τοπική αυτοδιοίκηση σε σχέση με το 1998.

Γι' αυτό το λόγο ακούστηκαν τελείως παράφωνα οι Λαλιώτης, Σκανδαλίδης που

με μία σειρά συνεντεύξεις και δηλώσεις πρότειναν συγκυβέρνηση με τον ΣΥΝ, με αποτέλεσμα ο Σημίτης να αναγκαστεί να τα μαζέψει. Στο Ε.Γ. που συγκροτήθηκε για να αποτιμήσει τα αποτελέσματα των εκλογών οι Β. Παπανδρέου και Ε. Βενιζέλος έκφρασαν έντονα τα διαφωνία τους στο να δοθεί "γη και ύδωρ" στον ΣΥΝ. Έτσι αναχαιτίστηκε προσωρινά η επέλαση.

Στην Κεντρική Επιτροπή της 29.11.2002 ο Πάγκαλος χτύπησε ξανά και έβαλε ωμά το θέμα εισπράττοντας πολλά χειροκρότημα: "Δεν ξέρω αν μας ενδιαφέρουν όλους όλα τα άλλα που λέω, αλλά η εξουσία μας ενδιαφέρει. Αλλιώς, θα ήμασταν σύλλογος. Τα καθαρά κό

Ο ΝΕΟΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Η καταγγελία της ακροδεξιάς και ο σοβινισμός

Νέα ξαφνική επανάσταση. Μετά την ξαφνική ελληνοτουρκική ειρήνη, μετά την ξαφνική κατάργηση του θρησκευματος στις ταυτότητες, μετά την ξαφνική σύλληψη της 17Ν, τώρα ο ξαφνικός πόλεμος της κυβέρνησης ενάντια στην ακροδεξιά και τον σοβινισμό.

Τι νέα απροσδόκητη χαρά για τους λίγους, δίχως πια καμιά εξουσία αστούς δημοκράτες και φιλελεύθερους, τι πλούσια απροσδόκητα δώρα, τι σπουδαίες καταχτήσεις που ποτέ δεν διεκδικήθηκαν. Πραγματικά δεν είναι δύσκολο να εξαπατηθεί ο διψασμένος όταν του προσφέρεται αρσενικό διαλυμένο στο νερό. Σε τέτοιες περιστάσεις η αποκοίνωση του δώρου θέλει δύναμη και προπάντων γνώση. Ο αστικός δημοκρατικός κόσμος έχει πολύ λίγο από το πρώτο και σχεδόν καθόλου από το δεύτερο. Αυτό είναι μέσα στην ταξική του φύση, γιατί, από τη μια, κάθε αλλαγή την περιμένει από το κράτος, επειδή δεν μπορεί πλέον να στηριχθεί στο λαό, ενώ, από την άλλη, εδώ και έναν αιώνα έχει προσκολληθεί στον δυτικό ιμπεριαλισμό για την ταξική του υπαρξη, οπότε έχει πάψει να είναι απαιτητικός στα ζητήματα της δημοκρατίας. Η μόνιμη αναζήτηση της αυταπάτης είναι ο πολιτικός τρόπος με τον οποίο ζει αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης και επειδή μεγαλύτερος έμπορος αυταπατών από τη σύγχρονη ρώσικη πολιτική δεν υπάρχει, αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης είναι το μόνιμο αγαπημένο θύμα, ακόμα και όργανο, της τελευταίας.

Για τους δημοκράτες του προλεταριάτου τα προβλήματα είναι μικρότερα γιατί ούτε λύση περιμένουν από τα πάνω, ούτε κάνουν σκόντο στη δημοκρατία και γιατί, επίσης από την ταξική φύση τους, απεχθάνονται περισσότερο από κάθε τι τον ιμπεριαλισμό.

Μπορούν λοιπόν να δουν το αρσενικό μέσα στο νερό που τους προσφέρουν όχι μόνο ο Σημίτης και ο Λαλιώτης, αλλά ακόμα και ο έσχατος της μεγάλης δυναστείας των απολανητών, Παπανδρέου ο τρίτος. Μπορούν δηλαδή να δουν ότι η ξαφνική ελληνοτουρκική ειρήνη είναι ειρήνη με τον τούρκικο ισλαμοφασισμό και πόλεμος με την κοσμική Τουρκία, ότι η αποκαθήλωση της θρησκευτικής ορθοδοξίας από τις ταυτότητες σημαίνει τη δημιουργία μιας μαζικής τάχα διωκόμενης πολιτικής ορθοδοξίας, ότι η σύλληψη μιας χούφτας 17νοεμβριών σημαίνει τη δημιουργία του μαζικού κόμματος της 17Νοεμβρης. Με τον ίδιο τρόπο επίσης μπορούν να δουν ότι πίσω από την πάλη ενάντια στην κλασική ακροδεξιά κρύβεται η ενίσχυση σε όλα τα επίπεδα της νέας φαιοκόκκινης ακροδεξιάς. Το βασικό με τους απολανητές είναι ότι σε όλες τις περιπτώσεις είναι προβοκάτορες.

Ενίσχυση της αληθινής φαιοκόκκινης ακροδεξιάς

Ας δούμε λοιπόν πιο αναλυτικά τον τελευταίο ξαφνικό πόλεμο. Αυτός κηρύχθηκε στις πρώτες μέρες των τελευταίων δημοτικών και βουλευτικών εκλογών. Θα περιμένει κανείς να είναι ένας πόλεμος κύρια ενάντια στον Καρατζαφέρη, τον υπ' αριθμόν ένα ακροδεξιό και σοβινιστή. Κι' ώμως ήταν ένας πόλεμος που ξεκίνησε ενάντια στον Τζανετάκο για κάποιον συγγενή του δικτάτορα Παπαδόπουλου που υπήρχε στο ψηφοδέλτιό του και συνεχίστηκε με έναν δεξιό πρώτην δήμαρχο της εποχής της χούντας στο Δήμο του Ζωγράφου. Ο Καρατζαφέρης, αλλά και ο Ψωμιάδης προκύψανε εκ των υστέρων, ο πρώτος μετά την καταγγε-

τελευταία χρόνια γιατί επιμένει στους δεσμούς της 17νοεμβρίτικης τρομοκρατίας με την Στάζι. Ο Καρατζαφέρης είχε παλιότερα μια αντιδεκαεφτανοεμβρίτικη στάση, αλλά τον τελευταίο καιρό ελάχιστα ασχολήθηκε με τη 17Ν και όποτε το έκανε ήταν για να υποστηρίξει τη θέση του ψευτοΚΚΕ ότι η 17Ν είναι αμερικάνικη και ότι η επίσης αμερικάνικη κυβέρνηση Σημίτη δεν την εξαρθρώνει ολόπλευρα. Σε κάθε περίπτωση ο Λαλιώτης κατηγορεί για υπόδειγμα ακροδεξών μέσα στη ΝΔ εκείνους μέσα σε αυτή που έχουν τώρα δα την πιο προσδευτική θέση στο συγκεκριμένο ζήτημα της τρομοκρατίας, ενώ τον όντως ακροδεξιό Καρατζαφέρη τον κατηγορεί για το μοναδικό του σημείο στο οποίο αυτός δεν είναι ακροδεξιός, δηλαδή όταν επαναλαμβάνει τον παλιό του σωστό ισχυρισμό ότι η τρομοκρατία είχε κάλυψη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε απλά με ασυνέπεια. Η πάλη των Σημίτη-Λαλιώτη ενάντια στην ακροδεξιά είναι πάλι υπέρ της βαθειάς ακροδεξιάς η οποία σήμερα είναι το φαιοκόκκινο μέτωπο. Αυτό το μέτωπο σαν ακραία του διπλή του έκφραση έχει την συνταύτηση της 17Ν και της "Χρ. Αυγής" στα βασικά πολιτικά ζητήματα και προδίνεται από το γεγονός ότι η κυβέρνηση και όλο το κυρίαρχο καθεστωτικό μπλοκ καλύπτουν πολιτικά και τις δυο αυτές ακραίες μορφές του φαιοκόκκινου. Για τη "Χρυσή Αυγή" αυτό είναι πενταφάνερο καθώς αυτή η δολοφονική συμμορία καλύπτεται και πολιτικά και οργανωτικά-ποινικά από την κυβέρνηση Σημίτη και τα τρία άλλα κόμματα. Για τη 17Ν αυτό είναι λιγότερο φανέρω αφού αυτή σε ένα μέρος της βρίσκεται στη φυλακή. Όμως σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς δίνει πολιτική ασυλία στην 17Ν. Αυτή η ασυλία αποκαλύπτεται κατ' αρχήν στην κοινή θέση κυβέρνησης και ΝΔ "Δεν κάνουμε διάλογο με τους τρομοκράτες", με την οποία εννοούν ότι δεν πρέπει να απαντούνται οι πολιτικοί ισχυρισμοί και η πολιτικοίσιμη πλατφόρμα της 17Ν, τη στιγμή που είναι στους πάντες γνωστό πως αυτοί είχαν και συνεχίζουν να έχουν απήχηση σε πλατεία λαϊκά στρώματα. Εννοείται ότι αν το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ έδιναν πάλι ενάντια στην πλατφόρμα της 17Ν θα έπρεπε να συγκρουστούν και με την πλατφόρμα των αντίστοιχων αγαπημένων συμμάχων τους του ΣΥΝ, και του ψευτοΚΚΕ, τους οποίους οι Σημίτης και Καραμανλής αντίστοιχα έκαναν χωρίς λόγο απαραίτητους για τα κόμματά τους. Αυτό είναι ακόμα πιο τερατώδες σήμερα που η 17Ν, ακριβώς μετά την πλασματική εξάρθρωσή της, έχει δίπλα της ένα ολόκληρο νέο πολιτικό κόμμα, το ακροδεξιό "αντικαπιταλιστικό" κόμμα της πάλης "ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και υπέρ των δημοκρατικών δικαιωμάτων" των εθνικοσοσιαλιστών διοικόνων. Οι δη-

μοσιολόγοι, οι δημοσιογράφοι και τα ΜΜΕ που έχουν κατηγορήσει αυτόν τον ακραίο "κόκκινο" πόλο του φαιοκόκκινου μετώπου, την ίδια ώρα που δέχονται τις τρομοκρατικές επιθέσεις και τις απειλές των τραμπούκων του, δέχονται τον οικονομικό διωγμό και την πολιτική καταγγελία (πρόστιμα του τηλεοπτικού συμβουλίου, πειθαρχικές διώξεις από την ΕΣΗΕΑ) από το κυρίαρχο πολιτικό καθεστώς. Είναι φυσικό. Το ίδιο καθεστώς που έκλεισε στη φυλακή ένα κομμάτι της 17Ν αποκλειστικά για να καθησυχάσει τη Δύση είναι το ίδιο, που αφού ολοκλήρωσε αυτό το έργο, έφτιαξε και το κόμμα των φίλων της 17Ν με ένα διπλό σκοπό: Να συνετίσει από τη μια όσους νόμισαν ότι ήρθε η ώρα για την "πάταξη της τρομοκρατίας" ώστε να εμποδίσει νέες έρευνες και ερωτηματικά και από την άλλη για να διαφυλάξει την πολιτική ιδεολογία και το τσαλαπατημένο ηβικό κύρος των δολοφόνων καθώς και να κλείσει τα στόματα των πιο φοβισμένων από αυτούς.

Κύριος στόχος η τακτική εξουδετέρωση των σοβινιστών

Αλλά το να τσακιστούν οι αντιδράσεις που υπάρχουν στο εσωτερικό της ΝΔ για το χειρισμό της υπόθεσης της τρομοκρατίας από την κυβέρνηση είναι μόνο ένας από τους στόχους της ξαφνικής αντιακροδεξιάς εκστρατείας. Μάλιστα ενώ αυτός είναι ο πιο αποκαλυπτικός της φύσης της εκστρατείας δεν είναι κατά τη γνώμη μας ο κύριος. Ο κύριος στόχος είναι, όπως και συμβαίνει και με διλούς τους υπόλοιπους πρόσφατους ξαφνικούς πολέμους η τακτική πολιτική εξουδετέρωση των εθνικιστών και σοβινιστών ώστε να πραγματοποιηθεί η μεγάλη τακτική στροφή στην εξωτερική πολιτική. Πρόκειται για μια στροφή που έχουμε εντοπίσει από τότε που ήρθε στο Υπουργείο Εξωτερικών ο Γ. Παπανδρέου που ξαφνικά άρχισε να θέλει αυτήν την ένταξη σαν τρελή. Η διείσδυση επιχειρείται μέσω των ισλαμοφασιστών του Ερντογάν. Για να παίξει το ρόλο της έλξης και να πετύχει τη διείσδυση της και στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και στην Τουρκία. Στη Μακεδονία το ρόλο της δυτικής απώθησης των παιζεί ο αλβανικός σοβινισμός, ενώ τον ρόλο της έλξης των παιζεί η Ελλάδα. Η διείσδυση έχει γίνει ως τώρα μέσω της φράξιας Γκιερογκίεφσκι και του προδότου Τράϊκοφσκι. Στην Τουρκία τον ρόλο της απώθησης των παιζεί η Ευρωπαϊκή ένωση που αρνείται στην Τουρκία την ένταξη, και το ρόλο της έλξης η Ελλάδα του Γ. Παπανδρέου που ξαφνικά άρχισε να θέλει αυτήν την ένταξη σαν τρελή. Η διείσδυση επιχειρείται μέσω των αποκαλυπτικών της φράξιας είναι σχεδόν απόλυτη. Επίσης έχει τιθασευτεί στο χώρο του ΠΑΣΟΚ, επειδή εδώ η πολιτική ηγεμονία της σημιτολαλιωτικής φράξιας είναι σχεδόν απόλυτη. Επίσης έχει τιθασευτεί στο χώρο της εκκλησίας με τον πόλεμο των ταυτοτήτων και βρίσκεται υπό εκκαθάριση στο στρατό από τον δυτικό Παπαντωνίου. Έτσι το τελευταίο έδαφος στο οποίο οι σοβινιστές μένουν ακόμα ισχυροί, έδαφος από το οποίο μπορεί να ξεκινήσει μια πυρκαϊά επικίνδυνη για όλο αυτό το περίτεχνο και εύφλεκτο ακόμα διπλωματικό οικοδόμημα, είναι ο χώρος της ΝΔ. Η "πάλη ενάντια στην ακροδεξιά" έχει κυρίως αυτό το πολιτικό περιεχόμενο και είναι μια από τις πλευ

και την μακεδονική, ή “αντιρατσιστική, αντιεθνικιστική” πολιτική “της ελληνικής σημαίας” και του “ιολαμικού τεμένους” για τους μετανάστες και πάνω απ’ όλα η νέα “φιλοτούρκικη” γραμμή στο Κυπριακό, είναι χαρακτηριστικές αυτού του δεύτερου τρόπου.

Ενάντια στο σοβινισμό στο κυπριακό.

Η Κύπρος ήταν πάντα μετά τον β’ παγκόσμιο πόλεμο το κέντρο της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, όπως ήταν και το βασικό εργαλείο με το οποίο η ρώσικη διπλωματία ρύθμιζε την ελληνοτουρκική αντίθεση και από εκεί τη διείσδυσή της και στις τρεις χώρες, Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο. Δεν είναι σκοπός αυτού του άρθρου, αλλά ενός άλλου στο ίδιο φύλλο της Ν.Α να περιγράψει τον τρόπο με το οποίο γινόταν και γίνεται αυτό. Εκείνο που έχει σημασία είναι το αποτέλεσμα, και αυτό είναι ότι σήμερα η Ελλάδα και η Κύπρος είναι βαθιά διαβρωμένες από το ρώσικο υπεριαλισμό και η διπλωματία τους ελέγχεται σχεδόν εξ ολοκλήρου από αυτήν, ενώ στην Τουρκία μάλις τώρα ήρθε στην κυβέρνηση ο Ερντογάν, ο άνθρωπος του άξονα Μόσχας-Τεχεράνης.

Αν πρότες η Ελλάδα και η Κύπρος κερδήθηκαν από τη Ρωσία χάρη στην ελληνοτουρκική ένταση, η Τουρκία ύστερα από αυτές δεν θα μπορούσε να κερδηθεί πάρα μόνο μέσα από μια σχετική ελληνοτουρκική ύφεση. Γιατί η ένταση, ενώ από τη μια θα έφερνε την Ελλάδα και την Κύπρο πιο βαθιά στο ορθόδοξο τόξο, θα έριχνε όλο και πιο βαθιά την Τουρκία στα χέρια των Τούρκων εθνικιστών και της Δύσης. Άλλα ο μεγάλος καημός της Ρωσίας δεν είναι τόσο να εξασφαλίσει το μισό Αιγαίο μέσω της Ελλάδας, όσο ολόκληρα τα Στενά και το δυτικό δρόμο των πετρελαίων της Κασπίας μέσω της Τουρκίας. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος για τον οποίο εξοντώθηκε ο τουρκόφωνος Πάγκαλος με την προβοκάτσια Οτσαλάν για να πάρει τη θέση του ο “ειδικός ειρηνοποιός” Γ. Παπανδρέου. Έτσι όπως ο Παπανδρέου ο Δεύτερος πρόσφερε με μια επιδέξια ένταση την Ελλάδα και την Κύπρο στη Ρωσία, έτσι ακριβώς ο Παπανδρέου ο Τρίτος προσπαθεί να της προσφέρει με μια επιδέξια ύφεση την Τουρκία. Όσο για την Κύπρο, αυτή, όπως ακριβώς είναι ο διακόπτης της ελληνοτουρκικής έντασης, έτσι είναι και ο διακόπτης της ελληνοτουρκικής ύφεσης.

Άλλα η ένταση στα ελληνοτουρκικά και η εθνική αδιάλλακτη περηφάνεια στην Κύπρο είναι μια πολύ εύκολη υπόθεση σε σχέση με την δυσκολία της ύφεσης. Αυτή η τελευταία είναι τόσο δύσκολη, και τόσο ριψοκίνδυνη, ώστε όποιος την επιχειρήσει πρέπει να έχει εξασφαλίσει προηγούμενα τον έλεγχο όλων των σημαντικών πολιτικών κόμματων. Αυτό σήμερα έχει επιτευχθεί. Ο Γ. Παπανδρέου δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από τον Καραμανλή, την Παπαρήγα και τον Κωνσταντόπουλο. Όλοι αυτοί είναι απόλυτα ρυθμισμένοι για να αναλάβουν συνολικά τα ρίσκα της επιχείρησης. Το πρόβλημά τους είναι να μην σηκωθεί από κάπου, και αυτό το κάπου είναι σήμερα κυρίως η σοβινιστική δεξιά της ΝΔ,

κάποια ισχυρή σοβινιστική φωνή και τους πιάσει στα πράσα την ώρα που θα τρυπάνε το χρηματοκιβώτιο όπου μέσα του βρίσκεται φυλαγμένο το κρυφό και ανομολόγητο όνειρο της Ένωσης με την Κύπρο. Η κεραυνοβόλα καρατόμηση του Κύρτουσαν από την διεύθυνση του “Ελεύθερου Τύπου” δείχνει το μέγεθος του προβλήματος.

Γιατί η ύφεση με την Τουρκία έχει ένα ορισμένο πολιτικό περιεχόμενο, όπως είχε και η ένταση. Υφεση σήμερα σημαίνει πολιτική έλξης και έλξη σημαίνει να δοθούν στον τούρκικο σοβινισμό κάποια πολιτικά ανταλλάγματα για την απόλεια της Βόρειας Κύπρου. Και όχι μόνο τα ανταλλάγματα τα σχετικά με την εισδοχή της Τουρκίας στην Ε. Ευρώπη, αλλά και ανταλλάγματα πάνω στο ίδιο το νησί. Τέτοιο είναι για παράδειγμα το αντάλλαγμα της συνομοσπονδιακής διακυβέρνησης με ισχυρές θέσεις της τουρκοκυπριακής μειονότητας στον κεντρικό κρατικό μηχανισμό. Τέτοιου είδους λύσεις σημαίνουν θάψιμο κάθε ελπίδας για την Ένωση. Η Ένωση ήταν πάντα δυνατή όσο υπήρχε διαμελισμός του νησιού. Με το διαμελισμό ο ελληνικός σοβινισμός μπορούσε πάντα να ελπίζει σε μια Διπλή Ένωση σε συνεργασία με τους Τούρκους σοβινιστές. Άρα με κάθε μορφή ομοσπονδιακής ή συνομοσπονδιακής επανένωσης του νησιού, όπως αυτή που ετοιμάζεται σήμερα, αυτό το όνειρο τραυματίζεται ανεπανόρθωτα. Για να πεθάνει αυτό το όνειρο μια ώρα αρχύτερα και για να γίνει ολοκληρωτικά ανυπόληπτο έχουν αρχίσει να έρχονται στο φως τα δύο τελευταία χρόνια με ολοένα πιο αυξανόμενους ρυθμούς βιβλία και άρθρα στην Κύπρο και στην Ελλάδα, ακόμα και στα σχολικά βιβλία, που ξεκεπάζουν όλες τις σκοτεινές πλευρές του κυπριακού και εκθέτουν βαριά τον ελληνικό σοβινισμό. Φαίνεται σαν να ήρθε ξαφνικά μια εποχή εθνικής αυτοσυνείδησης, δηλαδή μια εποχή ειρήνης στο εξωτερικό και μια εποχή δημοκρατίας στο εσωτερικό.

Αν αυτή η αλλαγή έχει να κάνει, στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής, με το χτύπημα του σοβινισμού στο κυπριακό και τα ελληνοτουρκικά, η αλλαγή στο εσωτερικό έχει να κάνει κυρίως με τις εθνικές μειονότητες.

Ενάντια στο σοβινισμό στις μειονότητες

Άλλα και η νέα τακτική απέναντι στις εθνικές μειονότητες βρίσκονται στο κυρίως γενύμα της νέας “αντιεθνικιστικής” κρατικής πολιτικής εξ’ αιτίας της άμεσης σχέσης της με την εξωτερική πολιτική. Είναι δηλαδή αδύνατη η διπλωματία της έλξης αν δεν απορριφθούν από αυτή τη διπλωματία οι εθνικές μειονότητες που αντιστοιχούν στο ελκυσμένο κράτος. Η λέξη “αντιστοιχούν” γράφεται με την έννοια που δίνει ο εθνική μειονότητα για τους εθνικιστές και στις δύο πλευρές ενός κράτους στην αντίστοιχη μειονότητα, αλλά στο ίδιο σημαντικό πολιτικό περιεχόμενο.

Λαμβάνει η ένταση στα ελληνοτουρκικά και η εθνική αδιάλλακτη περηφάνεια στην Κύπρο είναι μια πολύ εύκολη υπόθεση σε σχέση με την δυσκολία της ύφεσης. Αυτή η τελευταία είναι τόσο δύσκολη, και τόσο ριψοκίνδυνη, ώστε όποιος την επιχειρήσει πρέπει να έχει εξασφαλίσει προηγούμενα τον έλεγχο όλων των σημαντικών πολιτικών κόμματων. Αυτό σήμερα έχει επιτευχθεί. Ο Γ. Παπανδρέου δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από τον Καραμανλή, την Παπαρήγα και τον Κωνσταντόπουλο. Όλοι αυτοί είναι απόλυτα ρυθμισμένοι για να αναλάβουν συνολικά τα ρίσκα της επιχείρησης. Το πρόβλημά τους είναι να μην σηκωθεί από κάπου, και αυτό το κάπου είναι σήμερα κυρίως η σοβινιστική δεξιά της ΝΔ,

λος αυτού του κράτους. Σε κάθε περίπτωση την χρησιμοποιεί διπλωματικά, δηλαδή σαν ξένο σώμα-εργαλείο. Όσο για την ιδιαίτερη μειονότητα, αυτή δεν απελευθερώνεται με τον μοναδικό τρόπο με τον οποίο αυτό είναι πραγματικά δυνατό, δηλαδή μέσα από τον εσωτερικό αγώνα όλων των πολιτών της χώρας για δημοκρατία, αλλά φυτοζωεί χάρη στην προστασία των δύο Υπουργείων Εξωτερικών περιβελτιμένη με όλη την ιστορική διυποτισία και τις προκαταλήψεις του κυρίαρχου έθνους, και με ακόμα περισσότερη ακριβώς εξ’ αιτίας αυτής της προστασίας. Ο Παπανδρέου ο τρίτος έχει ετοιμάσει από δεκαετίες αυτήν την πολιτική όταν έγινε συνιδρυτής του πρώτου μετώπου μετώπου υπέρ των μειονοτήτων μαζί με δημοκράτες και διεθνιστές, που βέβαια άλλους στόχους είχαν από τον ίδιο, ενώ πριν λίγα χρόνια σαν υφυπουργός Εξωτερικών σκάρωσε το KEMO (Κέντρο Έρευνας των Μειονοτικών Γλωσσών). Η νέα πολιτική απέναντι στις δύο εθνικές μειονότητες εκδηλώθηκε οριητικά στο πρακτικό πολιτικό επίπεδο με την συμμετοχή στη ψηφοδέλτιο του μετώπου ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ για τη νομαρχία Φλώρινας ενός στελέχους του Ουράνιου Τόξου, του Π. Δήμτη, που μάλιστα εκλέχτηκε νομαρχιακός σύμβουλος, και στο προπαγανδιστικό επίπεδο με μια εκπομπή της NET στην οποία ο πάντα ευθυγραμμισμένος με την κεντρική κυβερνητική γραμμή δημοσιογράφος Θεοδωράκης κάλεσε δυο αντιεθνικές για να βγάλουν τη νέα γραμμή για τον ατομικό αυτοπροσδιορισμό των μελών μιας εθνικής μειονότητας. Εδώ ακούστηκε για πρώτη φορά με θετικό τρόπο από κρατικό κανάλι το Όνομα “Ουράνιο Τόξο” και ο χαρακτηρισμός τούρκικη για τη μειονότητα της Θράκης. Τις προηγούμενες ημέρες είχε προηγηθεί μια επίθεση του σοβινιστή Ρουσόπουλου της ΝΔ, ενώντια στο ΠΑΣΟΚ για τη συμμετοχή του Δήμτη στη ψηφοδέλτιο του. Ο άνθρωπος του Παπανδρέου Λιάνης, βγήκε σαν επαναστάτης δημοκράτης να υπερασπίσει το “Ουράνιο Τόξο”, ο Καραμανλής ψηφύρισε προφανώς στον Ρουσόπουλο ποια είναι η νέα γραμμή, οι τοπικοί σοβινιστές που αρχικά ξεσηκώθηκαν, δουλικοί όπως πάντα στην κεντρική γραμμή, τελικά λούφαξαν και η Φλώρινα είδε με ένα νέο μάτι τους βασανισμένους Μακεδόνες. Ξαφνικά έγινε καλοκαιρινός. Οι εθνικές Μακεδόνες δεν πίστευαν στα μάτια τους.

Μπαίνει λοιπόν τώρα το ερώτημα: Και τι το κακό σε όλα αυτά; Αφού ήρθε η ώρα να χτυπηθεί ο ελληνικός σοβινισμός και οι σοβινιστές γιατί εμείς οι δημοκράτες και οι διεθνιστές να μην χαρούμε; Γιατί να μην πάρουμε από τη ρώσικη πολιτική αυτό που μας συμφέρει, δηλαδή μια καλύτερη κατάσταση για τις μειονότητες που αντιστοιχούν στο ελκυσμένο κράτος. Η λέξη “αντιστοιχούν” γράφεται με την έννοια π

Ο ΝΕΟΣ ΕΑΦΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

γκρατήσει το σκυλί του σοβινισμού, αλλά όχι να το σκοτώσει. Γιατί αν το σκοτώσει θα χάσει όλη την ενέργεια της επέμβασής του. Δίχως τους σοβινιστές στην Ελλάδα η Ρωσία δεν θα μπορεί να αντιρροπίζει τους σοβινιστές στην Τουρκία, ούτε θα μπορεί να επεμβαίνει στη μια δίχως να υπάρχουν απειλές και διεκδικήσεις από την άλλη. Δίχως την αυθόρυη διαιρετική ορμή των σοβινιστών δεν υπάρχει ο ενωτικός ρόλος του βασιλιά, δίχως τη δικιά τους διαρκή αμοιβαία άπωση δεν υπάρχει η δικιά του έλκτική πρόταση. Αν δεν υπάρχει ο Κληρίδης, ποιος θα πιέσει τον Ντενικτάς και στο όνομα τίνος θα επέμβει ο Ανάν και τα μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας; Αν δεν υπάρχουν ο Καρατζαφέρης, ο Πολύδωρας και ο Κακλαμάνης ποιος θα είναι ο κακός για να είναι ο καλός στα μάτια της Τουρκίας και της Δύσης ο Παπανδρέου; Αντίστοιχα πως θα είναι καλός ο Ερντογάκαν στα μάτια της Ευρώπης, αν δεν υπάρχει ο γκρίζος λύκος Μπαχτελί; Ειδικά εδώ στην Ελλάδα ποιος θα συντηρεί τον μόνιμο τούρκικο φόβο από τον οποίο θα μας φυλάξει πάντα ο Μόσκοβος; Και το σημαντικότερο: Υπάρχει μεγαλύτερη δεξαμενή αντιδυτικισμού στην Ελλάδα και παντού στον κόσμο από το μήσος των σοβινιστών και επεκτατιστών κάθε είδους στο σημερινό διεθνές στάτους κβο, στη σημερινή χάραξη συνόρων και σφαιρών επιροής, μέσα στο οποίο κινείται πολύ πιο άνετα και ηγεμονικά το δυτικό χρηματιστικό κεφάλαιο; Δεν είναι παντού οι σοβινιστές που θέλουν να ανατρέψουν αυτό το στάτους κβο με πόλεμο; Είναι ή δεν είναι αυτοί οι στρατηγικοί σύμμαχοι του σοσιαλιμπεριαλισμού που είναι το διεθνές κέντρο αυτής της ανατροπής;

Είναι γεγονός βέβαια ότι ο σοβινισμός είναι ένα απρόβλεπτο και επικίνδυνο σκυλί που θέλει την επέκταση για τον εαυτό του, αλλά η θεραπεία που υπάρχει γι' αυτόν είναι πάντα μία : ένα κομψάτι κρέας ή μια υπόσχεση για κρέας, δηλαδή μια υπόσχεση για εδάφη, ή για πολιτική και οικονομική κυριαρχία. Γι' αυτό δεν θανατώνουν το σκυλί. Ισα-ίσα συντηρούν τη λύσσα του για κάθε χρήση και για κάθε ενδεχόμενο. Ο σοβινισμός των μικρών είναι το καλύτερο εργαλείο για τη διείσδυση των μεγάλων τραμπούκων στις χώρες. Έτσι η ταχική των τελευταίων απέναντι στους σοβινιστές είναι: **συντήρηση και έλεγχος, κρέας και σφαλιάρες.** Η μεγάλη φροντίδα του ρώσικου αφεντικού είναι μία: Να νοιώθει το σκυλί ότι αυτός που του στέρει το κρέας είναι πάντα η Δύση, ιδιαίτερα οι ΗΠΑ και ποτέ το ίδιο. Για να εξασφαλίζεται αυτή η αίσθηση μένει πάντα σαν ο μέγιστος και ο έσχατος σοβινισμός, σαν το πιο αδιάλλακτο κόμμα απέναντι στις εθνικές απώλειες, το κατ' εξοχήν ρώσικο κόμμα, το ψευτοΚΚΕ. Με αυτόν τον τρόπο το ψευτοΚΚΕ γίνεται το αποκούμπι όλου του απογοητευμένου και λυσσασμένου σοβινισμού και ταυτόχρονα ο ηγεμόνας και ο οδηγός αυτού του όχλου που θα σηκώνει μόνιμα το χέρι του για να δείχνει σαν ένοχο κάθε εθνικής παραχώρησης τη Δύση και σαν αληθινό φίλο τη Ρωσία.

Έτσι εξηγείται που την ίδια ώρα που συγκρατεί και ραπίζει το σοβινισμό η κλίκα Σημίτη-Λαλιώτη, συνεχίζει παντού να τον καλλιεργεί Η ανωτερότητα του ελληνισμού, η περίφημη “αφομοιωτική του ικανότητα” που ενσωματώνει τάχα κάθε άλλη εθνική οντότητα, η ύπαρξης της Δύσης χάρη στην πολιτιστική δωρεά του Βυζαντίου, το “ελληνοχριστιανικό πνεύμα” που αντιστέκεται στον δυτικό υλιστικό και βιομηχανικό καταναλωτισμό και άλλες πολλές από αυτές

τις διανοητικές παραισθήσεις έχουν γίνει πια μορφωτικά αξιώματα. Πάνω σε αυτά στηρίζεται και δυναμώνει η απαίτηση για επιστροφή των Μαρμάρων από τους αγγλοσάξωνες φιλελεύθερους ληστές, πάνω σε αυτά οικοδομείται με όλο και πιο νέο υλικό ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός και ο καλυμένος αντισημιτισμός.

Έτσι εξηγείται που στο πολιτικό επίπεδο μένει στο απόλυτο απυρόβλητο ο νεοναζισμός και δίνεται κάθε υλική και πολιτική δυνατότητα στον Καρατζαφέρη να συνεχίζει την προπαγάνδα του μέσα από ένα τηλεοπτικό κανάλι πανελλαδικής εμβέλειας ενάντια στον “διεφθαρμένο κόσμο των πλουσίων”, τους Αμερικάνους και τους Εβραίους, να ματαιώνει επιστημονικά συνέδρια, να ερεθίζει τα χειρότερα σοβινιστικά ένστικτα καλώντας την καθυστέρηση σε εκστρατεία για την “απελευθέρωση” της Κωσταντινούπολης. Έτσι τέλος γίνεται κατανοητό το γιατί μπορεί να κερδίζει μερικά σημεία ελευθερίας η τουρκική μειονότητα, αλλά και γιατί την ίδια στιγμή ο εθνοτικά τούρκος Ντεντέρ όσο δεν θα είναι σύμμαχος του Ιολάμ θα είναι πάντα λιγότερο ελεύθερος πολίτης και θα τιμωρείται από τον ισλαμιστή συντοπίτη του και τον ελληνοχριστιανό προστάτη του. Ανάλογα θα ισχύσουν και για τη μακεδονική μειονότητα. Τώρα χρειάζονται να επιδεικνύουν στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και στην Ευρώπη τα φωτιά δικαιώματα που της παραχωρούν, αλλά κάθε νέο δικαίωμα θα παραχωρείται με αντάλλαγμα την υποταγή ή τη σιωπή της στην εθνική πολιτική του άξονα των ορθοδόξων και στην εσωτερική πολιτική της σημιτολαϊωτικής κλίκας. Δεν μπορούμε να μην σημειώσουμε το γεγονός ότι δεν βρέθηκε κανείς να πει μια καλή κουβέντα, παρά μόνο να βγάλει χολή, ή να ασκήσει βία όταν το Ουράνιο Τόξο κατέβαινε σε εκλογές με την ΟΑΚΚΕ, ενώ αντίθετα το υποστήριξε σχεδόν με αυτοθυσία το πιο ισχυρό κομμάτι του καθεστώτος, όταν αυτό πήγε μαζί του στην πολιτική μάχη των νομαρχιακών εκλογών της Φλώρινας.

Αν οι δημοκράτες και οι διεθνιστές δοκιμάστηκαν σκληρά στην εποχή του ανοιχτού σοβινισμού και της άπωσης, τώρα στην εποχή του κάλπικου αντιεθνικισμού, την εποχή της έλξης θα δοκιμαστούν ακόμα περισσότερο. Γιατί τώρα οι δημοκράτες, οι διεθνιστές και οι εθνικές μειονότητες δεν θα πρέπει να κρίνουν από το πώς φέρεται το καθεστώς αποκλειστικά απέναντι στο δικό τους στενό κοινωνικό και πολιτικό περίγυρο ή ακόμα απέναντι στον ελληνικό εθνικισμό, αλλά πως φέρεται απέναντι στο σύνολο της χώρας, απέναντι στις υπόλοιπες τάξεις και στρώματα σε όλα τα ζητήματα και όλα τα μέτωπα της Δημοκρατίας, απέναντι στα άλλα έθνη και στον κόσμο ολόκληρο. Με λίγα λόγια τώρα θα δοκιμαστεί ο αρχαιακός και πλατύς δημοκρατισμός και διεθνισμός του καθένα. Τώρα λοιπόν θα πρέπει κανείς να τοποθετηθεί απέναντι στο καθεστώς και για τη βία του στους μετανάστες και για την οικονομική επίθεση στους ντόπιους εργάτες μέσω του σπασμένου μεροκάματου των μεταναστών και για την επίθεση του στο τύπο και την τηλεόραση, και για την αποχαλίνωση του κόμματος της 17Ν, και για την επίθεσή του στη βιομηχανία, και για τη συμμαχία του με τον ισλαμοφρασισμό και πάνω απ' όλα για τη συμμαχία του με τους ρώσους σοσιαλιμπεριαλιστές γενοκτόνους του Καυκάσου. Τα μέτωπα πια πρέπει να χτίζονται πάνω στο γενικό. Η πολιτική αντίδραση έχει αλλάξει μορφή και έχει γίνει εξαιρετικά λεπτή και πολυπρόσωπη. Η πολιτική δημοκρατία οφείλει να αρθεί στο ύψος του εχθρού της επί ποινή θανάτου.

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΡΟΧΩΡΑ ΑΛΛΑ ΜΕ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

να απαντήσει με ανακοίνωση στην οποία επέπληττε τον Πάγκαλο αλλά απέψυγε επιμελώς να ξεκαθαρίσει ότι ο τελικός στόχος δεν είναι να μετατραπεί το ΠΑΣΟΚ σε ΣΥΝ...

Οι αντιστάσεις των στελεχών φτάνουν βέβαια μόνο μέχρι εκεί που προστατεύουν τις θέσεις τους γιατί όλοι έδειξαν το άθλιο τους πρόσωπο όταν δεν κατάγγειλαν τον Γ. Καρατζαφέρη και τους ναζιστές, ούτε έκαναν οποιαδήποτε κριτική στην επιμονή της Φ. Γεννηματά να τον σώζει από τις επιθέσεις του Τζαννετάκου.

ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΑΙ ΣΥΝ ΠΡΟΩΘΟΥΝ ΤΟ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ

Το μεγάλο χαρτί του ΣΥΝ σ' αυτές τις εκλογές ήταν η υποψηφιότητα Γλέζου η οποία μάλιστα πήγε καλά. Ο συνδυασμός του Γλέζου δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η εκλογική έκφραση του φαιοκόκκινου μετώπου. Αυτό εκφράστηκε με τη δημιουργία Πρωτοβουλίας υποστήριξης του συνδυασμού με πρωτοστάτες του Ζουράρι, Καραμπελιά. Η Πρωτοβουλία αυτή έδωσε συνέντευξη τύπου, όπου ο Ζουράρις δήλωσε ότι στην “υπερνομαρχία ο πιο ενδεδειγμένος να εκφράσει την τοπικότητα της γλώσσας και την οικουμενικότητα της ελευθερίας, είναι ο Μ. Γλέζος”. Ο ίδιος ο Γλέζος είναι από τους επικεφαλής του αντιδραστικού κινήματος για τις γερμανικές αποζημιώσεις. Ανταλλάσσει την παλιά δόξα του γιατί πολέμησε το ναζισμό με το δίκαιομά του να βοηθάει μια νέα μορφή ναζισμού να έρθει στην εξουσία. Ο αντιδραστικός σημερινός χαρακτήρας αυτού του τέως ήταν κατά την πολιτική του Καρατζαφέρης που αποζημιώνει την παλιά δόξα του για την υπερνομαρχία, όταν ο Γλέζος κατάγγειλε τη σύμπραξη Γ. Καρατζαφέρη - ναζιστών και κάλεσε το Γλέζο να πάρει θέση. Η απάντηση του Γλέζου ήταν η απόλυτη σιωπή, ενώ ο ίδιος ο Καρατζαφέρης όταν ωριμότητα ποιον θα ψήφιζε αν ο ίδιος δεν ήταν υποψήφιος στις εκλογές απάντησε χωρίς δυσκολία, ότι θα ψήφιζε τον Γλέζο, που δέχτηκε τη φιλοφρόνηση χωρίς κανένα σχόλιο, δηλαδή την αποδέχτηκε.

Λίγες μέρες αργότερα και στον

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

Η "ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΕΡΑ" ΕΓΙΝΕ ΦΡΑΓΜΟΣ ΣΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Το εκλογικό αποτέλεσμα του Συνδυασμού "Καινούργια Μέρα" στο Κερατσίνι πρέπει να αναλυθεί από δύο πλευρές. Από την πλευρά του αριθμητικού του βάρους και από την πλευρά των συνολικών πολιτικών επιπτώσεων της εκλογικής μάχης που έδωσε.

Το αποτέλεσμα από ποσοτική άποψη

Σε ότι αφορά το αριθμητικό βάρος, δηλαδή το ποσοστό 0,85% και τους 355 ψήφους, η ανάλυσή μας πρέπει πρώτα να εντοπίσει τα μέτρα της σύγκρισης.

Αν αυτό το 0,85% θέλει να συγκριθεί με τα ποσοστά των Συνδυασμών που διεκδίκησαν έδρες στο δημοτικό Συμβούλιο, ή ακόμα αν θέλει να συγκριθεί με τον στόχο που η ίδια η "Καινούργια Μέρα" είχε προπαγανδίσει, δηλαδή το στόχο για μια έδρα στο Δημοτικό Συμβούλιο, τότε πρέπει να δεχτούμε ότι το ποσοστό αυτό είναι μια αποτυχία. Επισημαίνουμε ότι την εκλογή δημοτικού συμβούλου το ελάχιστο ποσοστό είναι γύρω στο 6%. Ανάμεσα στο 0,85% και στο 6% δεν υπάρχει μια απλή ποσοτική διαφορά, υπάρχει διαφορά τάξης μεγέθους, υπάρχει δηλαδή ποιοτική διαφορά. Αυτό σημαίνει ότι από τα δύο: Είτε ο εκλογικός αριθμητικός μας στόχος ήταν λαθεμένος, είτε ήταν λαθεμένη η πολιτική και οι μεθόδες μάχης που δώσαμε.

Το συμπέρασμά μας είναι ότι ήταν λαθεμένος ο εκλογικός αριθμητικός μας στόχος.

Η μάχη αυτή μέσα στις δοσμένες συνθήκες και με τους δοσμένους αριθμητικούς συσχετισμούς δόθηκε γενικά σωστά. Πολύ δύσκολα αυτό το αποτέλεσμα θα ήταν διαφορετικό, αλλά και αν ήταν διαφορετικό θα ήταν μόνο για λίγες εκατοντάδες ψήφους, δηλαδή δεν θα άλλαζε ποιοτικά.

Τι σημαίνει όμως ότι ο στόχος αυτός ήταν λαθεμένος;

Σημαίνει ότι δεν εκτιμήσαμε σωστά ούτε την πολιτική και ιδεολογική κατάσταση των μαζών, ούτε την πρακτική ισχύ των πολιτικών δυνάμεων που αντιμετωπίζαμε και την ικανότητά τους να σέρνουν πίσω τους τις μάζες.

Εκείνο που μάθαμε σε αυτή τη μάχη είναι δύο πράγματα: Πρώτον ότι σε αυτές τις εκλογές ο κόσμος ψηφίζει μόνο όσους από τις πρώτες ώρες φαίνεται ότι διεκδικούν την εξουσία στο Δήμο, και δεύτερον ότι αυτούς τους ψηφίζει είτε πολιτικά - κομματικά, είτε από καθαρά προσωπικό συμφέρον.

Κάποιος θα αναρωτηθεί. Καλά και τώρα το καταλάβατε ότι έτσι ψηφίζει ο κόσμος;

Όχι μόνο τώρα το καταλάβαμε, αλλά ούτε και θα μπορούσαμε να το έχουμε καταλάβει νωρίτερα γιατί αυτή ήταν η πρώτη φορά όπου η ΟΑΚΚΕ έδινε μια συγκεκριμένη εκλογική μάχη στην οποία διεκδικούσε ένα έστω και μικρό

κομμάτι πολιτικής εξουσίας. Μέχρι τώρα η ΟΑΚΚΕ έδινε πολιτικές εκλογικές μάχες με ένα μόνο στόχο: Να ακουστεί η φωνή της δηλαδή οι θέσεις της και η γραμμή της. Από αυτή την άποψη δεν ήταν μέσα στους στόχους μας να πάρουμε 600, 1000 ή 2000 ψήφους. Εννοείται ότι για μας και τους φίλους μας όσοι περισσότεροι θα ήταν οι ψήφοι μας, τόσο το καλύτερο. Όμως το ζήτημα για μας, ο εκλογικός μας στόχος, ήταν να βρούμε τους υποψήφιους και τα λεφτά για να μιλήσουμε για ένα τηλεοπτικό δεκάλεπτο στον ελληνικό λαό. Οι ψήφοι που θα παίρνουμε ύστερα από αυτό ήταν κάτι το οποίο ελάχιστα ή καθόλου θα μπορούσαμε να επηρεάσουμε πρακτικά στη σύντομη προεκλογική περίοδο για μια ολόκληρη χώρα.

Στο Κερατσίνι όμως κατεβήκαμε για να επιδράσουμε πρακτικά πάνω στη διοίκηση της πόλης, δηλαδή για να επηρεάσουμε και να αλλάξουμε τους πολιτικούς συσχετισμούς μέσα σ' αυτήν.

Μόνο μπαίνοντας μέσα στην πόλη από αυτή τη σκοπιά και σε αυτό το επίπεδο είδαμε από κοντά και από τα μέσα το ζήτημα. Οι μάζες λοιπόν δεν ψηφίζουν όπως νομίζαμε, εκείνον που βλέπουν σαν γενικά πιο σωστό από τους συνδυασμούς, παρατάξεις, κόμματα και κομματικές φράξιες που κατεβαίνουν. Οι μάζες ψηφίζουν τον κατά τη γνώμη τους πιο σωστό ανάμεσα σε εκείνους που μπορούν να πάρουν τη δημαρχία. Όχι αυτόν που μπορεί να την πάρει κάποτε στο μέλλον, αλλά αυτόν που μπορεί να την πάρει τώρα σ' αυτές εδώ τις εκλογές. Επειδή οι μάζες απερχόνται σήμερα λίγο πολύ όλα τα κόμματα και επειδή περιφρονούν όλες σχεδόν τις κομματικές φράξιες πιστέψαμε ότι θα αναζητούσαν και θα έδιναν δύναμη σε μια νέα, έστω και μικρή, έστω και στο ξεκίνημά της, υγιή, έντιμη και πραγματικά λαϊκή δύναμη. Δεκάδες και εκατοντάδες λαϊκοί ανθρωποί, που μας ήξεραν καλά και μας πίστευαν και από τη Ζώνη και από τα Λιπάσματα, μας είπαν να προχωρήσουμε επιβεβαίωντας αρχικά την εκτίμηση ότι υπάρχει ένα βαθύ πολιτικό κενό, ένα κενό πολιτικής εκπροσώπησης όπως το ονομάζουν οι δημοσιολόγοι, και που δεν είναι ένα κερατσινιώτικο, αλλά ένα πανελλαδικό φαινόμενο.

Όμως όση και αν ήταν η ενθάρρυνση που πήραμε, όσοι και να ήταν οι άνθρωποι που στάθηκαν δίπλα μας από την αρχή και από τη Ζώνη και από τα Λιπάσματα δεν είναι καθόλου αρκετά για να αποτελέσουν έναν μίνιμου πολιτικό πόλο, ή αλλιώς

σουν σαν πρακτικούς διεκδικητές της Δημαρχίας. Άλλωστε δεν διεκδικούσαμε κατά κανένα τρόπο τη Δημαρχία και φροντίσαμε αυτό να το κάνουμε σαφές στον καθένα από την πρώτη στιγμή.

Έτσι από την πρώτη στιγμή βρεθήκαμε από την άποψη του ποσοστού εκτός αυτών των εκλογών, δηλαδή των εκλογών για Δήμαρχο. Και δεν βρεθήκαμε μόνο εμείς. Βρέθηκε και ο ΣΥΝ με τον Καρακόστα Βρέθηκε και ο Καρατζαφέρης με το τοπικό του στέλεχος Μαυρίκο που δεν είχαν από την αρχή ισχυρή μαζική συγκρότηση.

Μόνο με αυτούς που βρέθηκαν "εκτός" δημαρχιακής διεκδίκησης μπορεί να γίνει η σύγκριση των ψήφων της "Καινούργιας Μέρας". Και αυτή η σύγκριση δεν δίνει κανένα ευκαταφρόνητο αποτέλεσμα. Ο ΣΥΝ πάρε 2,1% και ο Μαυρίκος 3,5%. Αν σκεφτεί κανείς ότι στο Κερατσίνι η ΟΑΚΚΕ είχε πάρει στις βουλευτικές εκλογές 0,04% και 30 ψήφους και ο ΣΥΝ 7% μπορεί να καταλάβει κανείς το αληθινό βάρος αυτού του 0,85%.

Εδώ πρέπει ωστόσο να επιμείνουμε περισσότερο. Η "Καινούργια Μέρα" δεν ήταν η ΟΑΚΚΕ όπως ήταν για παράδειγμα ο Συνασπισμός η "Ανθρώπινη πόλη" του Καρακώστα.

Η ΟΑΚΚΕ ήταν η καθοδηγητική δύναμη του Συνδυασμού, αλλά όχι το βασικό του πολιτικό περιεχόμενο. Η "Καινούργια Μέρα" έξεκίνησε σαν μια ελάχιστη πολιτική έκφραση αυτού που έχουμε ονομάσει "νέο εργατικό κίνημα του Πειραιά". Στο τέλος αυτής της μάζης, κυρίως από οργανωτική άποψη, η "Καινούργια Μέρα" είχε σε μεγάλο βαθμό περιοριστεί στις κομματικές και τις πολύ κοντινές φιλικές δυνάμεις της ΟΑΚΚΕ. Αυτό που ονομάζουμε "νέο εργατικό κίνημα" ενίσχυσε σε πολύ μικρό βαθμό την οργανωμένη εκλογική μάχη, ενώ σε περισσότερο βαθμό ψηφίστηκε της "Καινούργιας Μέρας".

Η λογική συνέπεια αυτής μας της στάσης ήταν η συγκέντρωση των πολιτικών μας πυρών στο συνδυασμό του Σαλελέ, δηλαδή του Κόκκαλη. Αν ο Κόκκαλης έπαιρνε το Κερατσίνι, ο σοσιαλφασισμός έξαγοράζοντας ανθρώπους, ιδιαίτερα μέσα από τη φτωχολογιά, θα εξαγόραζε σταδιακά νευραλγικούς τομείς της διοικητικής, οικονομικής και κοινωνικής ζωής της Πόλης. Μια τέτοια εξουσία θα δηλητηρίαζε πολιτικά όλο τον Πειραιά και θα ήταν δύσκολο να ανατραπεί.

Σαν ποσοστό της ΟΑΚΚΕ το ποσοστό της "Καινούργιας Μέρας" είναι τεράστιο, αλλά σαν ποσοστό του νέου εργατικού κινήματος είναι μικρό. Αυτό λοιπόν που χρειάζεται ανάλυση είναι το πώς στάθηκε το νέο εργατικό κίνημα σε αυτή τη μάχη και το γιατί.

Εκείνο που συνέβη είναι ότι το νέο εργατικό κίνημα δεν ήταν σε θέση να δώσει μια πολιτική μάχη, ακόμα και με τα μίνιμου ποτιχαίες μαζίς για την εξουσία σε ένα Δήμο. Αποδείχτηκε ότι τα δύο βασικά αιτήματα που το συγκρότησαν, το αίτημα υπέρ της βιομηχανίας και ενάντια στο βιομηχανικό σαμποτάζ και το αίτημα για ένα συνδικαλισμό δίχως και ενάντια στους γραφειοκράτες εργατοπατέρες δεν είναι καθόλου αρκετά για να αποτελέσουν έναν μίνιμου πολιτικό πόλο, ή αλλιώς

μια μίνιμου συνείδηση συγκρότησης ενάντια στο κυρίαρχο πολιτικό καθεστωτικό μπλοκ. Στις εκλογές κατέβηκε αυτό το καθεστωτικό μπλοκ φωνάζοντας σύσταση στη ΔΕΗ και τη βιομηχανία και η "Καινούργια Μέρα" δεν μπορούσε να υπάρξει παρά ενάντια σε αυτό το μπλοκ στο σύνολό του, που σημαίνει και ενάντια στην κοινή πολιτική και ιδεολογική της γραμμή μας. Όμως για τη συντριπτική πλειοψηφία των φίλων μας η επιλογή ήταν, όπως είπαμε αρχικά για δημαρχο, και οι κεντρικές κομματικές ή και οι προσωπικές προτιμήσεις ή και τα άμεσα εκλογικά συμφέροντα του καθένα προσανατόλισαν και την ψήφο του.

Μήπως σημαίνει αυτό ότι αυτή η μάζα αποδοκίμασε το κατέβασμά μας; Όχι. Κάθε άλλο. Ούτε

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

συνέχεια από τη σελ. 7

μως ήταν δύσκολο να προχωρήσει μόνη της όπως το απέδειξε η κοινή συγκέντρωση στο "Μελίνα Μερκούρη" την Άνοιξη στην οποία περισσότερο η Ζώνη και λιγότερο τα Λιπάσματα είχαν μικρή παρουσία.

Αναλύσαμε ως εδώ και εξηγήσαμε το αριθμητικό αποτέλεσμα των εκλογών.

Το πολιτικό αποτέλεσμα της εκλογικής μάχης

Με το ποιοτικό, το πολιτικό αποτέλεσμα, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Εδώ είχαμε μια καθαρή νίκη του συνδυασμού.

Αυτή είχε δύο πλευρές. Η πρώτη η σημαντικότερη, ήταν ότι εμπόδισε τον Σαλαλέ, δηλαδή τον Κόκκαλη να πάρει τη Δημαρχία. Η δευτερη ήταν ότι έριξε για τα καλά μέσα στο Κερατσίνι τη γραμμή της βιομηχανικής πόλης και πέτυχε να συνεγέρει πολύ τις συνειδήσεις προς αυτή την κατεύθυνση.

Σε ότι αφορά την πρώτη. Η "Καινούργια Μέρα" έγινε ο καταλύτης της ήττας του Σαλαλέ. Αυτό το αναγνωρίζουν σήμερα οι πάντες στο Κερατσίνι. Άλλωστε δεν είναι δύσκολο να το διαπιστώσει κανείς συζητώντας με τους οπαδούς του Σαλαλέ που ρίχνουν στην "Καινούργια Μέρα" την ευθύνη της αποτυχίας τους να πάρουν τον Δήμο. Η "Καινούργια Μέρα" συγκέντρωσε τα προπαγανδιστικά της πυρά ενάντια στους Σαλαλέ και τον Κόκκαλη και έκανε αυτή την υπόθεση κεντρικό πολιτικό ζήτημα στο Κερατσίνι τις 15 τελευταίες μέρες. Ενώ όλοι οι άλλοι συνδυασμοί είχαν δώσει δεκάδες εκατομμύρια στην άψυχη προπαγάνδα με πανώ και αφίσες και ενώ όλο τον καιρό και ιδιαίτερα το τελευταίο κρίσιμο δεκαπενθήμερο δουλεύανε με τις εκατοντάδες μελών και εθελοντών της στιγμής το γνωστό σύστημα του ρουσφετιού και των υποσχέσεων, το γνωστό "πόρτα - πόρτα", οι λίγες δυνάμεις της "Καινούργιας Μέρας" έκαναν μια ανοιχτή εκστρατεία με δεκάλεπτες και δεκαπεντάλεπτες ομιλίες σε όλα τα σημαντικά στέκια της πόλης. Ήταν ο μόνος συνδυασμός που έκανε κάτι τέτοιο.

Το βασικό περιεχόμενο αυτών των ομιλιών ήταν η καταγγελία όλων των άλλων συνδυασμών του βιομηχανικού σαμποτάζ και η καταγγελία του ρουσφετιού και της διαφθοράς στο Δήμο. Όλοι οι συνδυασμοί ήταν στο στόχαστρο αυτής προπαγάνδας, αλλά ο συνδυασμός του Σαλαλέ αποτελούσε το κέντρο των καταγγελιών μας. Λέγαμε δηλαδή ότι θα ήταν καταστροφή για την πόλη αλλά και μεγαλύτερη ντροπή αν αγοραζόταν η ψήφος της από τον υπόδικο Κόκκαλη και μετά αυτή γινόταν πολιτική και οικονομική βάση του στον Πειραιά. Πραγματικά πριν μιλήσει η "Καινούργια Μέρα", ενώ όλοι μιλούσαν για την μαζική

εκστρατεία εξαγοράς ψήφων από τον Σαλαλέ, κανείς δεν διέκρινε τον κοινωνικό κίνδυνο από αυτό το φαινόμενο και ακόμα λιγότερο τον πολιτικό κίνδυνο.

Ο κίνδυνος να κερδίσει ο Σαλαλές ήταν άμεσος και αποδειχτήκε από το αποτέλεσμα της πρώτης Κυριακής, όπου αυτός πήρε 21% απέναντι σε ένα 25% του Σαράφογλου. Εκείνο που έκανε η "Καινούργια Μέρα" ήταν να κάνει τον συνδυασμό του Σαλαλέ ανυπόληπτο στην πλατιά μάζα και να τον περιορίσει μόνο στη φτωχολογία και στην πολιτική καθυστέρηση που αυτός την κέρδιζε με την κοινωνική δημιαγωγία, και τις υποσχέσεις για διορισμούς. Άλλωστε για να κερδίσει ο Σαλαλές είχε στηθεί όλο το παιχνίδι από τον Λαλιώτη. Αυτός φρόντισε να κατεβούν 3 συνδυασμοί του ΠΑΣΟΚ για να σπάσουν οι ψήφοι του ώστε να έχει πιθανότητες εκλογής ο καινουργιοφερμένος Σαλαλές. Προφανώς αυτός φρόντισε επίσης να κατεβούν με το ψηφοδέλτιο του Σαλαλέ τρία μαζικά ρεύματα: Το ρεύμα της εκκλησίας στο οποίο συμμετείχαν με ξεχωριστό εκπρόσωπο και οι παλαιοιμερολογίτες,

το ισχυρό ρεύμα των Ποντίων και το ρεύμα εκείνο των δημοτικών παραγόντων και συμβούλων που τα τελευταία χρόνια κινούνται από συνδυασμό σε συνδυασμό, πάντα σύμφωνα με τα συμφέροντα του Λαλιώτη και ως τώρα έδιναν τη νίκη σε εκείνο το συνδυασμό με τον οποίο κατέβαιναν.

Αλλά και η ίδια η προπαγάνδα του Σαλαλέ έδειχνε τη σοσιαλαφασιστική φύση του συνδυασμού του. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε μια ομιλία του μίλησε για την μεταφορά στο Κερατσίνι του θεσμού των φτωχοκομείων της βυζαντινής Κωνσταντινούπολης.

Είναι σίγουρο ότι αν ο Κόκκαλης έπαιρνε το Κερατσίνι δύσκολα η πόλη θα τον έβγαζε από την πλάτη της. Η μαζική εξαγορά ανθρώπων με τη βοήθεια και της κυβέρνησης είναι η ειδικότητα αυτού του αρπακτικού κεφάλαιου. Μετά την άλωση του Κερατσινίου και με αυτό σαν έδρα του σοσιαλαφασισμός θα μπορούσε να βάλει σταδιακά στο χέρι όλη την παραλιακή λιμανίσια Ζώνη, που είναι ο μεγάλος στόχος των ρωσόδουλων προκειμένου να εξουδετερώσουν την κοινωνική και πολιτική ισχύ

η πιο μακροπρόθεσμη επένδυση της "Καινούργιας Μέρας".

Όλες οι προκηρύξεις του συνδυασμού, ιδίως η τελευταία που δημοσιεύουμε σε αυτό το φύλλο της Νέας Ανατολής, που βάλανε το ζήτημα της βιομηχανικής πόλης, προξένησαν μια βαθιά εντύπωση και είχαν μια έντονη απήχηση σε πολύ πλατιούς κύκλους, πολύ ευρύτερους από εκείνους που ψήφισαν το συνδυασμό μας. Είχαν μάλιστα μια έντονη πολιτική επίδραση ακόμα και μέσα στους κύκλους των στελεχών όλων των ενδιμεσών συνδυασμών (Σαράφογλου, Χάσκα, Μελά).

Τα πολιτικά αποτελέσματα αυτής της μάχης θα φανούν αργότερα, πάντως δεν θα αργήσουν. Τότε θα φανεί ότι αυτός ο συνδυασμός πράγματι αποτελεί την αρχή μιας "Καινούργιας Μέρας" για το Κερατσίνι. Το ζήτημα από δω και μπρος είναι να συνεχιστεί η δημοτική δράση αυτού του συνδυασμού, να βαθύνει στη γραμμή του και να πλατύνει ως προς την κοινωνική του σύνθεση για να περιλάβει εκτός από το εργατικό ρεύμα και άλλα στρώματα ακόμα και τάξεις της κερατσινιώτικης κοινωνίας. Στην προοπτική της πρέπει η "Καινούργια Μέρα" να μετατραπεί σε ένα διαδημοτικό πολιτικό κίνημα όλου του Πειραιά.

Η ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ "ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΕΡΑ" ΨΗΦΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΗ ΓΟΥΡΝΑ

**Όχι στο Κερατσίνι των ανέργων. Ναι στη βιομηχανία με σεβασμό στο περιβάλλον.
Όχι στο ρουσφέτι, τη σπατάλη και τη διαφθορά.**

Φίλοι Κερατσινιώτες και Κερατσινιώτισσες. Είμαστε ο συνδυασμός "Καινούργια Μέρα" με υποψήφιο Δήμαρχο το Διονύση Γουρνά.

Οι περισσότεροι από εμάς είμαστε εργάτες από την Επισκευαστική Ζώνη και τα Λιπάσματα. Δεν μας ήρθε ξαφνικά να γίνουμε δήμαρχοι και δημοτικοί σύμβουλοι. Ούτε είχαμε ποτέ τέτοια φιλοδοξία. Απλά μας υποχρεώνουν τα πράγματα να υπερασπίζουμε τη δουλειά μας και τη ζωή μας. Πιστεύουμε ότι έτσι υπερασπίζουμε και τα συμφέροντα όλων των εργαζόμενων στην πόλη και τελικά όλων των Κερατσινιωτών. Εννοούμε το εξής.

Όχι σε αυτούς που γκρεμίζουν τη βιομηχανία

Σήμερα σε όλον τον Πειραιά και πρώτα -πρώτα στο Κερατσίνι, οι Δήμαρχοι, οι δημοτικές παρατάξεις και τα βασικά κόμματα έχουν βάλει σα στόχο να γκρεμίσουν όλη τη βιομηχανία στον Πειραιά. Εδώ στο Κερατσίνι θέλουν να γκρεμίσουν τη ΔΕΗ, να κλείσουν την Ιχθυόσκαλα και τελικά να απομονώσουν και να κλείσουν τους Μύλους. Επίσης όλοι μαζί οι οδηγούν στο κλείσιμο και την Επισκευαστική Ζώνη. Τέλος και το χειρότερο όλοι τους σαμποτάρουν το βιοτεχνικό πάρκο του Σχιστού, δηλαδή συνειδητά καταργούν χιλιάδες θέσεις εργασίας που είναι έτοιμες να δημιουργηθούν.

Ήδη έχουμε τεράστια ανεργία στον Πειραιά. Και όμως ενώ το έργον να κλείσουν τα πάντα. Και έρουν ότι άμα σε μια εργατούπολη δεν έχουν οι εργάτες δουλειά, δεν έχουν ούτε τα μαγαζιά, ούτε τα συνεργεία, ούτε τα ταβέρνες.

Όμως αυτούς δεν τους νοιάζει γιατί άλλοι παίρνουν χρήματα και δύναμη από τα κόμματα εξουσίας, άλλοι βοιλεύνται σαν υπεράριθμοι στο Δημόσιο και τους Δήμους χωρίς να δουλεύουν, άλλοι ζουν από τις μίζες, άλλοι έχουν γίνει πλούσιοι από τις δουλειές με το Δημόσιο.

Αλλά εμείς πεθώνουμε κάθε μέρα και βλέπουμε τα παιδιά μας να μεγαλώνουν δίχως μέλλον ή να ξενυχτάνε αφού δεν έχουν δουλειά.

Εργαζόμενοι στο Κερατσίνι, άνθρωποι της προόδου. Μην αφήσετε να γκρεμίσουν τη ζωή σας. Όλοι οι άλλοι συνδυασμοί, με επικεφαλής εκείνους του Μουρίκη και του Καρακώστα, θέλουν να γκρεμίσουν όλη τη βιομηχανία στον Πειραιά. Όλοι τους ισχυρίζονται ότι θα γκρεμίσουν τα εργοστάσια για να φτιάξουν πάρκα. Κι όμως όπου γκρεμίζουν εργοστάσια αφήνουν χαλάσματα. Υστερά ζητάνε την ένταξη των ρημαγμένων Δήμων τους στις "φθίνουσες περιοχές" για να παίρνουν λεφτά από τα κοινωνικά ταμεία. Μετά ρίχνουν τους απολυμένους εργάτες από τα γκρεμισμένα εργοστάσια στην ανθυγεινή και βαριά δουλε

στηριζότα πολλών εργατουπάλληλων. Άσε την περιφρόνηση και την αδιαφορία στον πολύτη από τις υπηρεσίες του Δήμου. Όλες επίσης οι παρατάξεις αποδέχονται το καθεστώς της έλλειψης πλατειών διαφάνειας και ελέγχου των πολιτών στην ανάθεση και κατασκευή των έργων με αποτέλεσμα να είναι παντού κατάλληλες οι συνθήκες για τη διαφθορά, την υπερτιμολόγηση και την κακή κατασκευή αυτών των έργων. Και τις νοιάζει αυτό εκείνες τις δημοτικές παρατάξεις που έρχονται στην εξουσία και ζουν από αυτό το καθεστώς; Τι τους νοιάζει τους υποψήφιους των δισκοπομπών; Μόνο τους εργαζόμενους που πληρώνουν τα τέλη και μετράνε και τη δεκάρα τους νοιάζει και τους καίει.

Εκτός από το κρίσιμο για την ύπαρξή μας ζήτημα της βιομηχανίας είμαστε αποφασισμένοι να δώσουμε σκληρή πάλη και στο ζήτημα αυτό της διαχείρησης των πόρων. Στο βάθος αυτά είναι αλληλένδετα. Όποιος σε μια εργατούπολη χτυπάει την βιομηχανία, δηλαδή την παραγωγή, προωθεί παντού τον παρασιτισμό και την διαφθορά. Εμείς με αυτήν την κατάσταση δεν είναι δυνατόν να συμβιβαστούμε γιατί δεν θα μπορέσουμε να επιβιώσουμε.

Δεν είμαστε σωτήρες. Μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Όμως όλοι μαζί μπορούμε. Μπορούμε, αρκεί να βγούμε από το σπίτι μας. Όσο εμείς κλεινόμαστε στο σπιτάκι μας και βλέπουμε τη λεόραση αυτοί θα μας εξαπατούν και θα μας διαλύουν. Αν δεν ανακατευτούμε με τα κοινά, αν δεν οργανωθούμε, αν δεν ψάχουμε τους λογαριασμούς του Δήμου δεν θα δούμε άσπρη μέρα. Επίσης δεν θα κάνουμε τίποτα αν δεν οργανώσουμε την εθελοντική δουλειά του λαού. Παντού στις ανεπτυγμένες κοινωνίες υπάρχουν οργανώσεις πολιτών που κάνουν πολλές δουλειές για μια πόλη, που ελέγχουν, που πιέζουν τα δημοτικά συμβούλια και τις κυβερνήσεις, που οργανώνουν την αλληλεγγύη και τη βοήθεια για τους ανθρώπους που βρίσκονται στην πιο δύσκολη θέση, και που επίσης κάνουν εθελοντικές εργασίες και μικροέργα για την καλυτέρευση της γειτονιάς τους με τη βοήθεια του Δήμου. Εδώ κάθε αυτοοργάνωση του λαού την έχουν διαλύσει τα κόμματα της μίζας και του ρουσφετιού.

Φίλοι Κερατσινιώτες μην περιμένετε από κείνους που σας τάζουν ότι θα σας σώσουν. Μην περιμένετε από το ρουσφέτι. Το ρουσφέτι τέλειωσε για τους πολλούς. Και δεν τέλειωσε επειδή τέλειωσαν οι ρουσφετολόγοι, αλλά επειδή “μπούκωσε” το κράτος. Γέμισε υπεράριθμους και πρώτοι-πρώτοι οι Δήμοι. Το ρουσφέτι είναι για πολύ λίγους. Κάθε δημοτικός και κομματικός στρατός σε κάθε Δήμο το πολύ να βολέψει μια χούφτα ανθρώπους. Ο πολύς κόσμος θα είναι απ' έξω.

Και γιατί να ζήσετε, γιατί να ζήσουμε από το ρίζιμο των άλλων, από τη λούρα ή από τη διαφθορά; Γιατί να ζήσουμε από την αδικία;

Όχι στο σκάνδαλο Σαλαλέ. Όχι σε αυτούς που το καλύπτουν.

Γιατί να μη ζήσουμε σαν αξιο-

πρεπείς άνθρωποι από τη δουλειά μας; Επιτρέπεται να εμπιστευτούμε τη ζώη μας στους Σαλαλέδες; Μπορεί να μας σώσουν άνθρωποι σαν τον Σαλαλέ; Γιατί πληρώνει τώρα πριν από τις εκλογές ο Σαλαλές εκδρομές και θεάματα, γιατί δίνει κρέας στους φτωχούς και γιατί υπόσχεται διορισμούς. Ή ακόμα γιατί έπνιξε το Κερατσίνι στις αφίσες και μετά αναγκάστηκαν να τον ακολουθήσουν και οι άλλοι ισχυροί οπότε χάθηκαν εκατοντάδες εκατομμύρια για προπαγάνδα σε μια φτωχογειτονιά; Τα κάνει αυτά από στην εξουσία και ζουν από αυτό το καθεστώς; Τι τους νοιάζει τους υποψήφιους των δισκοπομπών; Μόνο τους εργαζόμενους που πληρώνουν τα τέλη και μετράνε και τη δεκάρα τους νοιάζει και τους καίει.

Πιστεύουμε πως ότι δίνει ο Σαλαλές θα επιδιώξει να τα πάρει κάποια στιγμή πίσω πολλαπλάσια. Και δεν θα τα πάρει τόσο αυτός, όσο θα τα πάρει πολλαπλάσια ο Κόκκαλης που υποστηρίζει το Σαλαλέ. Ο Κόκκαλης θέλει μια δικιά του πολιτική βάση στο μεγαλύτερο λιμάνι και στην οικονομική καρδιά της χώρας, στον Πειραιά. Μετά τον Ολυμπιακό ο Κόκκαλης θέλει δικό του και το Κερατσίνι. Ο Κόκκαλης χάρη στις απευθείας αναθέσεις εκμεταλλεύεται τον ΟΤΕ, έχει γίνει πανίσχυρος από τα τρισεκατομμύρια που πληρώνει ο ελληνικός λαός, οπότε και οι Κερατσινιώτες, για τηλέφωνο. Γιατί να δώσετε το Κερατσίνι σε έναν άνθρωπο που σαν κρατικό στέλεχος διευκόλυνε τον Κόκκαλη να ελέγξει τον ποδοσφαιρικό τζόγο και που αργότερα έγινε στέλεχος του Κόκκαλη στην ΑΕ Θρύλος;

Θα είναι μεγάλη ντροπή για αυτό το λαό να βγάλει δήμαρχο έναν υποψήφιο που διεξάγει μια πρωτοφανή προεκλογική εκστρατεία εξαγοράς συνειδήσεων **που είναι παράνομη και που τιμωρείται ποινικά** (άρθρο 165ΠΚ), και ο οποίος είναι ο άνθρωπος ενός υπόδικου για κατασκοπεία, για απάτες και για άλλα κακουργήματα.

Για τον υπαρκτό κίνδυνο να καταλάβει αυτό το πολιτικό έκτρωμα τη Δημαρχία του Κερατσινίου έχει πολιτική και ηθική ευθύνη όλος ο παλιός δημοτικός κόσμος.

Μόλις τώρα, επειδή ανησυχεί, ο Σαράφογλου κάνει κριτική στον Σαλαλέ. Όμως στο ξεκίνημα των εκλογών τον αποκαλούσε αγωνιστή και τον καλούσε να μπει στο ψηφοδέλτιο του! Και είναι φυσικό. Είναι και οι δυο παιδιά του Λαζαλιώτη, του μεγαλύτερου κατεδαφιστή της βιομηχανίας στην Ελλάδα. Και όχι μόνο. Ο Σαράφογλου είναι αυτός που εγκαίνιασε το “μεγάλο ρουσφέτι” όταν ήταν στο ΚΚΕ, οπότε γέμισε το Δήμο αποκλειστικά από τους αινθρώπους αυτού του κόμματος. Άνθρωποι που πηδάνε από το ένα κόμμα στο άλλο για περισσότερη εξουσία, άνθρωποι που έγιναν δήμαρχοι σαν “παιδιά του λαού”, δηλαδή για να υπηρετήσουν το λαό και έγιναν πάμπλουτοι ενόσω ήταν δήμαρχοι, άνθρωποι που εμφανίζονται σαν αριστεροί και ξεπλένουν στο ψηφοδέλτιό τους το χουντικό Λεοντιάδη έχουν τεράστιες ευθύνες για τα ακραία φαινόμενα της σήψης.

Ή έχει βάλει ως τώρα ζήτημα Σαλαλέ ο αντιβιομηχανιστής Χάσκας, ο οποίος από εκλογικούς υπολογισμούς ή επειδή κοιτάει να πάρει ψήφους από την ίδια κομματική δεξαμενή δεν έχει τολμήσει να χτυπηθεί μετωπικά με τον πανίσχυρο στο Πασόκ και την κυ-

βέρνηση Κόκκαλη;

Ή δεν είναι υπεύθυνος ο Μελάς που δεν μιλάει για το σκάνδαλο προφανώς γιατί προτιμάει να έχει σε ένα δεύτερο γύρο τον πιο τρωτό Σαλαλέ, ή επίσης δεν είναι ο ίδιος τρωτός όταν οργιάζει στο Δήμο, προσλαμβάνοντας τους δικούς του έκτακτους και όταν εκμεταλλεύμενος τις σχέσεις εξάρτησης καλεί τους υπαλλήλους του Δήμου σε διαδηλώσεις για να κλείσει τη ΔΕΗ; Ή θα περιμένει κανείς κάτι άλλο επειδή ο Μελάς συνδέεται με τη ΝΔ; Μα η ΝΔ πουθενά δεν φέρνει μια άλλη ηθική και άλλα ήθη στη διαχείριση των Δήμων ενώ συμμετέχει σήμερα δραστήρια στο κλείσμα των εργοστασίων πχ ΔΕΗ.

Η μήπως κάνουν θέμα με το Σαλαλέ οι Μουρίκης και Καρακώστας; Πώς να κάνουν; Αφού τα κόμματα που τους στηρίζουν, το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ, ενώ μιλάνε διαρκώς ενάντια στο κεφάλαιο όταν είναι να κλείσουν τα εργοστάσια, πράγμα στο οποίο πρωταγωνιστούν, δεν έχουν κάνει ποτέ καμιά πολιτική εκστρατεία ενάντια στην κυριαρχία του Κόκκαλη στον ΟΤΕ ή ενάντια στην σκανδαλώδη του κυριαρχία στον κρατικό τζόγο. Άλλωστε πως θα μπορούσαν να είναι ενάντια στον κόσμο του παρασιτισμού τα δύο αυτά κόμματα όταν δεν καταγγέλλουν ποτέ, δηλαδή καλύττουν, την αδιαφορία, την τεμπελιά και τη διαφθορά για τις γραφειοκρατικές συντεχνίες στο Δημόσιο και στους Δήμους;

Για τον ακροδεξιό Μαυρίκο που λιβάνιζε και λιβανίζει ακόμα και σήμερα στην τοπική του εφημερίδα τον Σαλαλέ και που τολμάει να καταφέρεται ενάντια στο “ντόπιο κατεστημένο”, δεν χρειάζονται περισσότερα σχόλια.

Ισημερινή σημασία για όλους και όχι προνόμια γι' αυτούς που θα ψηφίσουν.

Να λοιπόν γιατί κατεβαίνουμε στις εκλογές. Πεθαίνουμε μέρα με τη μέρα και δεν είμαστε διατεθειμένοι να αφήσουμε άλλο τα αρπακτικά να ορίζουν τη μοίρα μας. Οι εργαζόμενοι, οι άνθρωποι της παραγωγής, και γενικά οι τίμιοι και αξιοπρεπείς άνθρωποι πρέπει να πάρουν τη ζώη τους στα χέρια τους.

Μερικοί λένε ότι δεν έχουμε πείρα διοίκησης. Διοίκηση ξέρουμε από τα συνδικάτα μας όπου παλέψαμε χρόνια για τα συμφέροντα του λαού ενάντια στους εργατοπατέρες. Πείρα να κάνουμε κομπίνες και να βολεύουμε τους δικούς μας πράγματα δεν έχουμε. Όμως τέτοια πείρα δεν την θέλουμε. Δηλώνουμε **από τώρα ότι αν έρθουμε στα πράγματα δεν θα προτιμήσουμε αυτούς που μας ψηφίσαν, αλλά θα φερθούμε ίσα και τίμια σε όλους**. Δεν θα κάνουμε αυτά που εμείς οι ίδιοι πολεμάμε. Οι πολίτες του Κερατσινίου θα ζήσουν καλύτερα αν αγωνιστούν και παλέψουν ενωμένοι για μια καλύτερη ζώη. Το ρουσφέτι και η διαφθορά δηλητηριάζουν την ενότητα του λαού, στρέφουν τον ένα καλό άνθρωπο ενάντια στον άλλο και στο τέλος διοικούν οι χειρότεροι εκμεταλλευτές. Εμείς δηλώνουμε ότι θα τελειώσουμε με το ρουσφέτι και με κάθε εργολαβία στους “ημέτερους”. Επίσης θα παλέψουμε αποφασιστικά ενάντια στο κα-

θεστώς της λούφας και της αδιαφορίας στο Δήμο. Λέμε από

Η ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ" ΣΤΙΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

της Αντιναζιστικής, Άννα Στάη, στο παράθυρο της εκπομπής του "Συνήθης ύποπτος" για μια κατά πρόσωπο αντιπαράθεση με τον Καρατζαφέρη.

Η εκπομπή (βράδυ 30 Σεπτέμβρη προς 1η Οκτώβρη) είχε θέμα τη συμμετοχή του Γ. Καρατζαφέρη στις εκλογές. Στην αρχή ο Γ. Λιάγκας πήρε συνέντευξη από τον Γ. Καρατζαφέρη για τις γενικότερες θέσεις του και τους στόχους του σ' αυτή την εκλογική αναμέτρηση. Όταν η συζήτηση είχε προχωρήσει, του έθεσε το απροσδόκητο γι' αυτόν ερώτημα της συνεργασίας του με τη "Χρυσή Αυγή" και κάλεσε την Άννα Στάη να εκθέσει την καταγγελία της. Ο Γ. Καρατζαφέρης ήταν τελείως απροετοίμαστος και ισχυρίστηκε ότι απ' όσο γνωρίζει η Χρ. Αυγή είναι νόμιμο κόμμα και δεν έχει σχέση με ναζιστές. Τότε η Άννα Στάη του έδειξε μία ολοσέλιδη αφίσα ενός ναζιστή των Βάφεν Ες Ες που "έδινε δώρο" το περιοδικό της Χρ. Αυγής "Αντεπίθεση" στους αναγνώστες του. Ο Γ. Καρατζαφέρης δεν μπόρεσε να απαντήσει. Η ζωντανή αυτή καταγγελία προκάλεσε τεράστια εντύπωση σε όσους παρακολούθησαν την εκπομπή. Τότε, για πρώτη φορά αποκαλύφθηκε από τηλεοράσεως το σκάνδαλο της καθόδου των θαυμαστών του Χίτλερ στις εκλογές.

Αυτό φάνηκε σε δύο μέρες, όταν την Πέμπτη 3 Οκτώβρη ο Νίκος Ευαγγελάτος του "ALTER" κάλεσε την Άννα Στάη σε τηλεφωνική συνομιλία κατά τη διάρκεια του δελτίου ειδήσεων των 7. Σε παράθυρα βγήκαν για να απαντήσουν στην καταγγελία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλία ο ίδιος ο Γ. Καρατζαφέρης και ο αρχηγός της Χρυσής Αυγής, Ν. Μιχαλολιάκος οι οποίοι στο μεταξύ είχαν ετοιμάσει τη γραμμή υπεράσπισης τους. Αυτή ήταν η εκτόξευση λάσπης στο πρόσωπο της Άννας Στάη για την οποία είπαν ότι υποστηρίζει τους δολοφόνους της 17N και ότι συμμετείχε και στην πορεία υπεράσπισης τους!!! Η Α. Στάη ξεκαθάρισε ότι η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία δεν έχει καμία σχέση με τη 17N και ότι όλα αυτά είναι χυδαία ψέματα, ξεσκέπασε για μια ακόμα φορά τον Καρατζαφέρη αλλά δήλωσε ότι με τον ναζιστή Μιχαλολιάκο δεν κάνει κανένα διάλογο. Λίγο πριν κλείσει τη σύνδεση, ο δημοσιογράφος κάλεσε την Α. Στάη στην εκπομπή του την επόμενη μέρα για να απαντήσει ολοκληρωμένα. Όμως οι πιέσεις που δέχτηκε ο Ευαγγελάτος για να μην υπάρξει αυτή η δεύτερη εμφάνιση, που ποτέ δεν έγινε, ήταν κατά τα φαινόμενα αρκετά ισχυρές.

Η επόμενη πρόσκληση ήρθε από το Μανώλη Καψή και πάλι από το "STAR". Η Α. Στάη βγήκε σε τηλεοπτικό παράθυρο του "STAR" κατά τη διάρκεια του δελτίου ειδήσεων (4 Ο-

κτώβρη) όπου αυτή τη φορά και ο ίδιος ο δημοσιογράφος κατάγγειλε το γεγονός της συμμετοχής των ναζιστών στις εκλογές, ενώ πίεσε και τους δύο υποψηφίους να πάρουν θέση. Ο μεν Βλαχάκος σε ερώτησή του Μ. Καψή αν ντρέπεται για το γεγονός ότι είναι συνυποψήφιος με τους ναζιστές, απάντησε ότι ντρέπεται για τους ναζιστές τους, και ότι αυτός ο ίδιος τους επέλεξε!!! Ο δε Σοφιανόπουλος προσπαθούσε διαρκώς να γυρίσει τη συζήτηση αλλού, ενώ στο τέλος δήλωσε ότι το Ολοκαύ-

φέρη έριξε σωσίβιο το ΠΑΣΟΚ δια μέσου της Φώφης Γεννημάτα που έβαλε βέτο ενάντια στο βέτο Τζαννετάκου ότι η ίδια δε θα συμμετέχει στη συζήτηση χωρίς τον Γ. Καρατζαφέρη. Έτσι ο Γ. Καρατζαφέρης βγήκε στη συζήτηση όπου ξανά μόνο ο Γ. Τζαννετάκος τον κατάγγειλε για τη συνεργασία με τους υποστηρικτές του Χίτλερ και μάλιστα προκάλεσε τον Μ. Γλέζο θυμίζοντας του ότι κάποτε είχε κατεβάσει τη ναζιστική σημαία από την Ακρόπολη να τοποθετηθεί. Ο Γλέζος σιώπησε προ-

νος ενημέρωσε ότι αίθουσα υπάρχει αλλά απαιτείται το αίτημα να σταλεί με φας στο Δ.Σ. το οποίο θα δώσει και την άδεια. Τελικά, και αφού υποβλήθηκε το αίτημα, ο υπεύθυνος ενημέρωσε ότι η ΕΣΗΕΑ δεν θα χορηγήσει την αίθουσα με τη δικαιολογία ότι κάποιοι άλλοι "την έχουν κλείσει ήδη πριν από σας". Τελικά η Αντιναζιστική έκλεισε συνέντευξη στο ξενοδοχείο ΠΑΡΚ.

Στη συνέντευξη παρευρίσκονταν έλληνες δημοσιογράφοι, ανταποκριτές του ξένου Τύπου, καθώς και τηλεοπτικά κανάλια. Εκ μέρους της Αντιναζιστικής μίλησε η Άννα Στάη, η Ρένα Κούτελου και ο Κώστας Κούτελος. Ήταν εκεί τρία κανάλια: Το ΜΕΓΚΑ, ο ΑΝΤΕΝΝΑ και το ΣΤΑΡ και από ραδιόφωνα το ΣΚΑΙ. Βεβαίως, η συνέντευξη δεν προβλήθηκε από κανένα τηλεοπτικό κανάλι, αλλά υπήρξαν ανταποκρίσεις σε μερικές εφημερίδες τον Τύπο.

Τότε ήταν που ο Ν. Χατζηνικολάου στο "ΜΕΓΑ" επανέφερε το θέμα, και μάλιστα, υιοθετώντας τις καταγγελίες της Αντιναζιστικής βομβάρδιζε διαρκώς τον Καρατζαφέρη που κρατούσε στο τηλέφωνο. Μετά έπεσε πάλι σιωπή.

Στη συνέχεια βγήκε ανοιχτά ο Τζαννετάκος να καταγγέλλει διαρκώς το σκάνδαλο και δεν άφησε κανένα να ξεχάσει ότι μέσα στο ψηφοδέλτιο Γ. Καρατζαφέρη βρίσκονται και οι τιμητές του αγκυλωτού σταυρού. Το πολιτικό ζήτημα είχε δημιουργηθεί.

Έτσι παρά τις προσπάθειες που κατέβαλε το καθεστώς για να πνίξει το ζήτημα, η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία κατόρθωσε να παρέμβει και να επηρεάσει τις πολιτικές εξελίξεις πυροδοτώντας αντιδράσεις που ξεπερνούσαν κατά εκατοντάδες και χιλιάδες φορές τις δικές της δυνατότητες απεύθυνσης και επιρροής.

Οι πολιτικές συνέπειες της παρέμβασης στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο

Αυτές ήταν οι εξής: Κατ' αρχήν καθυστέρησε για πολλούς μήνες και ίσως έχει υπονομευτεί στρατηγικά η προσπάθεια του σοσιαλφασισμού να δημιουργήσει έναν ισχυρό ακροδεξιό πολιο του φαιοκόκκινου μετώπου που να έχει επικεφαλής του τον ρωσόφιλο πλέον Καρατζαφέρη. Ο σημερινός Κρατζαφέρης έχει πάψει να είναι ο κλασσικός ακροδεξιός της προηγούμενης περιόδου. Τώρα πια σε όλη τη γραμμή ταυτίζεται με το ψευτοΚΚΕ. Εκτός από σοβινιστής είναι υστερικός αντιαμερικανός, όπως και αντισημίτης, και το κυριότερο πολύ πιο ανοιχτά από όσο το ψευτοΚΚΕ ζητάει πολιτική αντιδυτική συμμαχία και στρατιωτικούς εξοπλισμούς από τη Ρωσία. Ακόμα και τη 17N την θεωρεί όργανο των αμερικανών με τον ίδιο τρόπο που το κάνει το ψευτοΚΚΕ. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος για τον οποίο του έδωσε αφάνταστη προ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ Για τη συμμετοχή ναζιστών της "Χρ. Αυγής" στο συνδυασμό του Καρατζαφέρη (29/9/2002)

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καταγγέλλει την επίσημη συμμετοχή στο Συνδυασμό του Γ. Καρατζαφέρη για τις νομαρχιακές εκλογές τεσσάρων μελών της ναζιστικής και δολοφονικής "Χρυσής Αυγής", τους Βασίλειο Κολιό, Μιχαήλ Παπαδημητρίου, Νικόλαο Σκάντζο και Ηλία Παναγιώταρο. Ο τελευταίος είναι μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της "Χ.Αυγής", τον οποίο ο Γ. Καρατζαφέρης πριμοδοτεί στην εφημερίδα του σαν "εκλεκτή υποψηφιότητα".

Την ώρα που σε όλη την Ευρώπη οι ανοιχτοί υπερασπιστές του Χίτλερ βρίσκονται εκτός νόμου στην Ελλάδα προωθούνται σε κρατικά αξιώματα. Πρόκειται για ευθεία πρόκληση στη μεταπολιτευτική δημοκρατία, για πρόκληση απέναντι σε κάθε πατριώτη, για σιχαμερή βεβήλωση κάθε νεκρού του αντιφασιστικού πολέμου 1940-44, για μοναδική ντροπή για την Ελλάδα και στίγμα για όλη τη δημοκρατική Ευρώπη.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί όλα τα πολιτικά κόμματα να πάρουν θέση και να καταδικάσουν αυτήν την πρώτη απόπειρα ναζιστών να αποκτήσουν ένα μερίδιο εξουσίας σε αυτή τη χώρα. Επίσης καλεί όλους τους συνδυασμούς στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές, ιδιαίτερα εκείνους για την Υπερνομαρχία της Αθήνας, να καταδικάσουν τον συνδυασμό που εκκολάπτει το αβγό του φιδιού.

(Δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία, 30/9/2002)

τωμα αμφισβητείται. Την ίδια μέρα ο Αθανασιάδης του "ALPHA" πρόβαλε στις ειδήσεις βιντεοσκοπημένο απόσπασμα από δηλώσεις της Α. Στάη και ενώ την είχε καλέσει στην εκπομπή του την ειδοποίησε ότι η εκπομπή ματαιώνεται. Ενώ ξαφνικά τα κανάλια ζητούσαν επίμονα από την Αντιναζιστική να εμφανιστεί και να μιλήσει ξαφνικά σαν με μαχαίρι και η Αντιναζιστική και το θέμα πνίγηκε. Με εξαίρεση την αρχική δήλωση στην Ελευθεροτυπία και ένα πολύ καλό σημείωμα του Δ.Γουσέτη στην Αυγή, στο οποίο αυτός καλούσε το Γλέζο να πάρει θέση, όλος ο υπόλοιπος τύπος επίσης το έπνιξε. (Αργότερα και όταν έγινε η έκρηξη ο Γλέζος απάντησε σε γραμμή εντελώς αντίθετη με αυτή του Γουσέτη λέγοντας ότι δεν θα πρέπει να δημιουργούμε θέμα ακροδεξιού συνδυασμού γιατί αυτό δήθεν εξυπηρετεί το ΠΑΣΟΚ).

Τελικά, ο μόνος που θέλησε να καταγγείλει το γεγονός της καθόδου των ναζιστών στις νομαρχιακές και ταυτόχρονα εκείνος που δέχτηκε τα περισσότερ

παγανδιστική, οπότε και πολιτική ισχύ η σημιτολαλιωτική κλίκα. Πιο ειδικά του έδωσε τη δυνατότητα να εξασφαλίσει για το σταθμό του πανελλαδική εμβέλεια. Με αυτό τον τρόπο το κόμμα του Καρατζαφέρη μπόρεσε να γίνει πανελλαδικό. Εκτός από τα προφανή μακροπρόθεσμα καταπληκτικά αποτελέσματα που μπορεί να έχει για τη συγκρότηση του φαιοκόκκινου πόλου ένα τέτοιο ισχυρό κόμμα, είναι προφανή και τα ευεργετικά τακτικά του αποτελέσματα. Ένα κόμμα Καρατζαφέρη γύρω στο 5% στερεί κάθε δυνατότητα εξουσίας για τη ΝΔ στις επερχόμενες εκλογές. Μόνο αυτό το κόμμα είναι σε θέση και επιτρέπεται από το καθεστώς να διασπάσει τη ΝΔ, όπως ακριβώς δεν επιτρέποταν να την διασπάσουν τα φιλελεύθερα ρεύματά της με επικεφαλής τους Μάνο και Αβραμόπουλο. Ταυτόχρονα η ύπαρξη ενός ισχυρού φαιοκόκκινου πόλου προσφέρει στον ρωσόδουλο και απόλυτα υποταγμένο στη σημιτολαλιωτική κλίκα Καραμανλή ένα τέλειο επιχείρημα για να σύρει ολόκληρη τη ΝΔ σε αυτή την πολιτική κατεύθυνση. Ήδη έχει καταφέρει να την σύρει πίσω από το ψευτοΚΚΕ, φαντάζεται κανείς πόσο θα οργιάσει με έναν ισχυρό Καρατζαφέρη, σύμμαχο του ψευτοΚΚΕ. Με τον Καρατζαφέρη η στάση του Καραμανλή θα είναι πάντα διφορούμενη. Θα τον χτυπάει τόσο πολύ ώστε να είναι έξω από τη ΝΔ και έτσι να την εμποδίζει να γίνει κυβέρνηση και τόσο λίγο ώστε να σέρνει τη ΝΔ πίσω του δίνοντας την ελπίδα στους οπαδούς της ΝΔ ότι ίσως έτσι ο Καρατζαφέρης δεχτεί να συμμαχήσει μαζί της. Την αντίστοιχη διφορούμενη στάση απέναντι στη ΝΔ κρατάει και ο Καρατζαφέρης. Το μάθημα του είναι: “Βοηθάμε την καλή ακροδεξιά ΝΔ, χτυπάμε την κακή φιλελεύθερη”. Ο Καραμανλής διάλεξε τον συνεπέστερο αντίπαλο του γενικού αντιδυτικού ρεύματος μέσα στη ΝΔ, ρεύμα που ο ίδιος έχει ενισχύσει, τον Τζανετάκο, ακριβώς για να προβοκάρει το κόμμα του και να ενισχύσει θεαματικά τον πόλο Καρατζαφέρη. Ο λόγος για τον οποίο στη Θεσσαλονίκη ο Καραμανλής κατέβασε τον ακροδεξιό Ψωμιάδη ήταν για να διδάξει στο κόμμα του μια “αλήθεια” ότι η ΝΔ μπορεί να νικάει μόνο σαν ακροδεξιά. Σε αυτό το μάθημα συντονίστηκε απόλυτα και ο Καρατζαφέρης ο οποίος για τον ίδιο λόγο, ενώ στη Θεσσαλονίκη έχει τη μεγαλύτερη δύναμη του, δεν κατέβασε συνδυασμό και υποστήριξε Ψωμιάδη. Στο ίδιο ακριβώς μετερίζι ο Λαλιώτης κατηγόρησε τα πολιτικά του πυρά αρχικά αποκλειστικά ενάντια στον Τζανετάκο. Η απόλυτη συντριβή, η εκμηδένιση του Τζανετάκου θα σήμαινε την ταχύτατη πολιτική ηγεμονία των φαιοκόκκινων μέσα στη ΝΔ.

Αυτούς τους λογαριασμούς τους χάλασαν σε πολύ μεγάλο βαθμό οι δύο αποκαλύψεις της Αντιναζιστικής που αυτή έφερε μπροστά σε μια εμβρόνη τη κοινή γνώμη. Η πρώτη, η συγκεκριμένη και ειδική αποκάλυψη ήταν ότι ο Καρατζαφέρης είχε στο ψηφοδελτιό του τους Χρυσαυγίτες. Η δεύτερη, πιο γενικού χαρακτήρα, ήταν ότι η “Χρυσή Αυγή” είναι ναζιστική και όχι ακροδεξιά εθνικιστική. Και οι δύο απο-

καλύψεις είναι προϊόν της μακρόχρονης συστηματικής δουλειάς και της πολιτικής επαγρύπνησης της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας.

Οι άμεσες πολιτικές επιπτώσεις αυτής της αποκάλυψης, που ο σοσιαλφασισμός κοίταξε να αποσιωπήσει ή να υποβιβάσει, ήταν οι εξής:

Πρώτον. Ο Καρατζαφέρης και σε ένα βαθμό η γραμμή του υπέστη ένα βαθύ ιδεολογικό και πολιτικό πλήγμα. Ξαφνικά ο “πατριώτης” έγινε ύποπτος μιας άλλου είδους πολιτικής φυσιογνωμίας, της φυσιογνωμίας του φασίστα. Γιατί το κοινό του Καρατζαφέρη είναι καθυστερημένο, αλλά δεν είναι ακόμα φασιστικό. Ακόμα περισσότερο δεν είναι ναζιστικό. Ο έλληνας εθνικιστής δεν μπορεί να ξεχάσει τον χιτλερισμό σαν εχθρό του έθνους και θίγεται στο ενδεχόμενο κάθε συμμαχίας με τα παιδιά των δωσίλογων. Έτσι αντί να χαρεί το ποσοστό του της πρώτης Κυριακής ο Καρατζαφέρης αναλώθηκε στο να προσπαθεί να διατηρήσει το κύρος και τη συνοχή του αβέβαιου και φτωχού σε στελέχη κομματικού μηχανισμού που έχει συγκροτήσει. Από την αποθέωση και τους παιάνες σε μια μεγάλη συγκέντρωση στην Αθήνα λίγο πριν την αποκάλυψη, πέρασε σε μια σειρά από ατέλειωτους μονολόγους στο κανάλι του στους οποίους προσπαθούσε να αποδείξει ότι δεν είναι φασίστας, αλλά φιλοεβραίος, αντιρατσιστής, φιλελεύθερος κλπ. Αυτή τη φυσιογνωμία προσπάθησε να διατηρήσει και στην αδυνατισμένη ιδεολογικά συγκέντρωση του στη Θεσσαλονίκη. Έτσι όμως έγινε ανυπόληπτος και στον σκληρό του πυρήνα των οπαδών του δίχως να πετύχει να καθησυχάσει την πλατειά βάση του. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ίδιοι οι ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” αναγκάστηκαν μετά από αυτές τις δηλώσεις να ανακοινώσουν ότι δεν θα ψηφίσουν Καρατζαφέρη. Αυτός βέβαια ήταν και ένας ελιγμός για να μην εκτεθεί ο σύμμαχός τους παραπέρα, αλλά ήταν και έκφραση της εσωτερικής έκθεσης και αποσύνθεσης του μετάπου τους.

Η πολιτική αυτή ήταν του Καρατζαφέρη εκφράστηκε σε ψήφους τη δεύτερη Κυριακή στην οποία το 70% των ψηφοφόρων του, και παρά τις εκκλήσεις του για το αντίθετο, ψήφισε Τζανετάκο.

Αντίστροφα ο Τζανετάκος από ένας ανυπόληπτος, πανταχόθεν βαλόμενος και κυνηγμένος νεκροθάφητης της ΝΔ στον πρώτο γύρο, έγινε ο γνήσιος δημοκρατικός εκφραστής ενός δημοκρατικού κόμματος στον δεύτερο πετυχαίνοντας ένα πολύ αξιοπρεπές ποσοστό σε μια υπερνομαρχία στην οποία πάντα η ΝΔ είναι μειοψηφική. Το ρεύμα καταδίκης και αποδοκιμασίας του Καρατζαφέρη μέσα στη ΝΔ έγινε συντριπτικό όταν προσχώρησε σε αυτό κοινή γνώμη. Η πρώτη, η συγκεκριμένη και ειδική αποκάλυψη ήταν ότι ο Καρατζαφέρης είχε στο ψηφοδελτιό του της Χρυσής Αυγής. Η δεύτερη, πιο γενικού χαρακτήρα, ήταν ότι η “Χρυσή Αυγή” είναι ναζιστική και όχι ακροδεξιά εθνικιστική. Και οι δύο απο-

βεύει όταν εξοντώνει τους φιλελεύθερους μέσω των σοβινιστών και όταν εξοντώνει τους σοβινιστές βάζοντας μπροστά τους φιλελεύθερους. Όταν ο αρχηγός των σοβινιστών Έβερτ ενώνεται με τον Τζανετάκο και πίσω από αυτόν με τον Σουφλιά, η προσπάθεια του Καραμανλή να συνδιαλλαγεί με τον Καρατζαφέρη αποτυγχάνει. Ήταν λοιπόν φυσικό λίγο μετά την απροσδόκητη δήλωση του Έβερτ να βγει ο Ρουσσόπουλος εκ μέρους του Καραμανλή (αλλά πρέπει αυτό να προσεχετεί, όχι ο ίδιος ο Καραμανλής) και να πει ότι για τη ΝΔ δεν υπάρχει ζήτημα Καρατζαφέρη και δεν συζητάει μαζί του για συνεργασία.

Οι επιπτώσεις της παρέμβασης της Αντιναζιστικής στο επίπεδο της αντιναζιστικής πάλης

Η δεύτερη μεγάλη συνέπεια της πολιτικής επέμβασης της Αντιναζιστικής σε αυτές τις εκλογές ήταν το πλήγμα που δέχτηκαν αυτοί καθ' εαυτοί οι ναζιστές και η συμμαχία τους με τον Καρατζαφέρη.

Για τους ναζιστές η συμμαχία με τον Καρατζαφέρη δεν είναι κάτι το τακτικό. Γενικά αυτοί επιδιώκουν την διείσδυση τους μέσα σε ευρύτερα πολιτικά μέτωπα. Αυτή είναι μια μέθοδος για την κάλυψη και νομιμοποίησή τους, ενώ σημαίνει ταυτόχρονα μεγαλύτερη πολιτική αποτελεσματικότητα για τη δράση τους. Σε σχέση με την ακροδεξιά, εθνικιστική και φασιστική, συμπεριφέρονται ακριβώς όπως οι κνίτες με τους σοσιαλδημοκράτες και φιλελεύθερους: κάνουν εισοδισμό. Η προηγούμενη απόπειρά τους, ήταν η είσοδός τους στο φασιστικό ψηφοδέλτιο της “Πρώτης Γραμμής” του Πλεύρη στις ευρωεκλογές του 1999. Αυτή η επιχείρηση, αν και σε ένα βαθμό τους άνοιξε το δρόμο στην ευρύτερη νομιμοποίησή τους, δεν καρποφόρησε εξ' αιτίας μάλλον της κλασσικής ακροδεξιάς αντικομμουνιστικής και αρχαιοπληκτης γραμμής του Πλεύρη, που αποκόβει τη “Χρυσή Αυγή” από το φαιοκόκκινο μέτωπο και τον ορθοδοξοφασισμό.

Με το ΛΑΟΣ οι ναζιστές είναι στο στοιχείο τους: Μαχητικός αντιαμερικανισμός, λαϊκίστικος αντικαπιταλισμός, ορθοδοξία και φιλορωσισμός, ιδεολογικοπολιτική συμμαχία με το ψευτοΚΚΕ. Από την άλλη μεριά το ΛΑΟΣ, ένα κόμμα βάσης με ελάχιστα στελέχη, με μέσο τύπου μέλους το γνωστό 60 χρόνο αρτηριοσκληρωτικό υπερσυντηρητικό απολίθωμα, έχει ανάγκη από το ριζοσπαστικό, νεαρής ηλικίας συγκροτημένο και τραμπούκικο μηχανισμό των ναζιστών. Ήδη από το 97 ο Καρατζαφέρης ζητάει συνεργασία της ΝΔ με τη “Χρυσή Αυγή” (“Να τους δώσουμε το υφυπουργείο Νέας Γενιάς”) και αντιταραφάλει το “δυναμισμό” της στην ΟΝΝΕΔ. Εκείνη η πρόταση, όχι μόνο δεν είχε δεκτή, αλλά είχε προκαλέσει και κάποιους μπελάδες στον Καραμανλή. Τώρα που ο Καρατζαφέρης είχε το δικό του κόμμα πίστεψε ότι μπορούσε να πραγματοποιήσει την πρότασή του.

Το λάθος και των δύο εταίρων είναι το γνωστό λάθος κάθε αντιδραστικού. Υποτιμούν το πολιτικό αισθητήριο των μαζών. Νομίζανε ότι η γενική πολιτι-

κή τους αδιαφορία και για το ΛΑΟΣ και, ιδιαίτερα, για τη “Χρυσή Αυγή” θα έκανε τις μάζες εξ' ίσου αδιάφορες για το μίγμα τους. Αλλά ήταν ακριβώς το μίγμα αυτό που ενεργοποίησε τους φόβους και τις ανησυχίες τους. Για τον πολύ κόσμο οι ναζιστές δεν είναι επικίνδυνοι μόνοι τους, όμως για όλους είναι πολύ επικίνδυνοι όταν πατάνε σε έν

Η ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ"

συνέχεια από τη σελ. 11

τό τον τρόπο η εφημερίδα αυτή έριχνε το γάντι και στους ναζιστές και στο νόμο περί τύπου. Αν οι ναζιστές κάνανε μήνυση και το δικαστήριο καταδίκαζε την εφημερίδα θα αποδεικνύοταν ότι στη χώρα αυτή έχουν το πάνω χέρι και ότι ο νόμος περί τύπου είναι ένα από τα εργαλεία τους. Αν το δικαστήριο αθώωνε την εφημερίδα, και αυτό θα ήταν σχεδόν σίγουρο με τις σημειρινές συνθήκες, τότε και ο νόμος θα κουρελιάζοταν και η κυβέρνηση θα εκτιθόταν με τον θόρυβο που θα γινόταν γύρω από το νόμο και γύρω από τους νόμιμους και αποθρασυμένους ναζιστές στην Ελλάδα. Γι' αυτό το λόγο προφανώς τα αφεντικά των ναζιστών τους συμβούλευσαν να μην συνεχίσουν ενάντια στην Απογευματινή. Έτσι το χτύπημα σε αυτούς ήταν το πιο επώδυνο που έχουν δεχετεί ως τα σήμερα, γιατί ποτέ ένα μαζικό δημοσιογραφικό έντυπο δεν τους αποκάλυψε τόσο ολοκληρωμένα και ποτέ δεν έτυχε αυτή η αποκάλυψη να έρθει μέσα από τον πολιτικό χώρο στον οποίο αυτοί πιο πολύ απευθύνονται. Πάντως αυτή η στάση της Απογευματινής πρέπει να έρθει σε αντιπαραβολή με εκείνη του Βήματος που αμέσως μετά δημοσίευσε αντίστοιχο εξώδικο της "Χρυσής Αυγής", και μάλιστα ασχολίαστο. Με αυτή τη στάση του το συγκρότημα Λαμπράκη όχι μόνο ενθάρρυνε τους ναζιστές, όχι μόνο διαχωρίζοταν από την τακτική της Απογευματινής, αλλά άφηνε και εκτεθειμένο τον συντάκτη του Ριχ. Σωμερίτη σε ένα σχόλιο του οποίου ενάντια στη "Χρυσή Αυγή", απευθυνόταν το εξώδικο.

Οι συνέπειες του διπλού πλήγματος που δέχτηκε το μαύρο μέτωπο Καρατζαφέρη - "Χρυσής Αυγής", θα φανούν ακόμα περισσότερο στο μέλλον. Όμως από τώρα κιόλας φαίνεται η λύσσα τους ενάντια στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και την ΟΑΚΚΕ. Τις αμέσως επόμενες μέρες μετά τις αποκαλύψεις η ιστοσελίδα του ΛΑΟΣ, και ακόμα περισσότερο η φυλλάδα "Χρυσή Αυγή" ήταν γεμάτες άρθρα και σχόλια ενάντια μας. Ο Καρατζαφέρης έφτασε στο σημείο σε μεγάλη συγκέντρωση των οπαδών του να κραυγάζει ενάντια στην "κυρία Στάη" και να καλεί το ακροατήριό του να την αποδοκιμάσει. Είναι αλήθεια πάντως ότι το πλήθος το έκανε αυτό κάπως ανόρεχτα, γιατί εκείνες τις ώρες πιο μεγάλη ήταν η απογοήτευση του από την ξαφνική απομόνωση του Κινήματος παρά το μίσος του ενάντια στην "κυρία Στάη" και τους συνωμότες "εβραιομασώνους" που προφανώς κινούν τέτοιους "εχθρούς του έθνους".

Πώς απαντάει ο σοσιαλφασισμός στο δημοκρατικό αντιναζιστικό μέτωπο

Αντίστοιχες πάντως με την οργή που προκάλεσαν στους φασίστες ήταν οι ευνοϊκές αντιδράσεις των δημοκρατικών ανθρώπων και το ενδιαφέρον που γεννήθηκε στους δημοκρατικούς κύκλους

για την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία. Με όση φροντίδα την έκρυψαν οι αντιδραστικοί τόσα χρόνια, με τόση ορμή και ακτινοβολία εμφανίστηκε μπροστά στο λαό. Όλοι άρχισαν να αναρωτιούνται γιατί τα κόμματα και η κυβέρνηση δεν ασχολούνται με αυτό το ζήτημα και πως το έβγαλε αυτό στο φως μια μικρή ομάδα ανθρώπων που τολμάει να τα βάζει με μια συμμορία δολοφόνων και άρχισαν να ρωτάνε γι' αυτήν. Κάθε φορά που η Αντιναζιστική έρχεται στην επιφάνεια και ένα μεγάλο τμήμα μιας ριζοσπαστικής δημοκρατικής μάζας αρχίζει να ασχολείται με αυτήν και τη γραμμή της, το φαιοκόκκινο καθεστώς κάνει δύο πράγματα ταυτόχρονα: Πνίγει αμέσως κάθε δημοσιογραφική αναφορά σε αυτήν και δεύτερο στέλνει τους μαχαιροβγάλτες Χρυσαυγίτες να τραμπουκίσουν σε βάρος των καθεστωτικών αντιναζιστών, δηλαδή του ΝΑΡ, του ΥΡΕ, ή της ΟΣΕ προκαλώντας διαδηλώσεις και πολιτικές αντιδράσεις που καθόλου δεν θίγουν ούτε τους ναζιστές, ούτε το καθεστώς. Την πρώτη φορά που το κάνανε ήταν όταν η Αντιναζιστική, έβαλε με ένταση το ζήτημα των σχέσεων του Καρατζαφέρη με τη "Χρ.Αυγή" και είχε αποκαλύψει τη ναζιστική φύση της τελευταίας, ενώ λίγους μήνες πριν είχε πραγματοποιήσει μια μεγάλη συγκέντρωση στην οποία συμμετείχε ένα σημαντικό κομμάτι αριστερής ριζοσπαστικής νεολαίας. Λίγο μετά έγινε η δολοφονική επίθεση στον Κουσουρή του ΝΑΡ. Τώρα, αμέσως πάνω στο μεγάλο σάλο και πάνω στην έκρηξη του νέου σκανδάλου Καρατζαφέρη και ενώ η Αντιναζιστική έσπαγε την απομόνωση και έβγαινε στα κανάλια και στους ανταποκριτές ξένου τύπου, έγινε μετά από πολλά χρόνια η συντεταγμένη και αιματηρή επίθεση ενάντια στον φοιτητή, μέλος του ΥΡΕ, Α. Πραντούνα, στα ΤΕΙ του Αιγαίου. Στην συνέχεια τα πράγματα έγιναν ακόμα πιο επικίνδυνα για τους φαιοκόκκινους όταν εμφανίστηκε το άρθρο της Απογευματινής που σχετιζόταν άμεσα με την "Αντιναζιστική" και ακόμα πιο επικίνδυνα όταν στον απόχρονο αυτής της μεγάλης μάχης ένα δημοσιογραφικό επιτελέος μέσα στην ίδια τη NET με επικεφαλής τον γενικά αντικυνή Μεγγρέλη αποφάσισε να κάνει μια δημοσιογραφική έρευνα και μια εκπομπή για την ακροδεξιά με κέντρο το ζήτημα της "Χρυσής Αυγής". Αυτή η έρευνα πήρε ανάμεσα σε άλλους και υλικό και συνέντευξη από την Αντιναζιστική. Αυτή η εκπομπή ανακοινώθηκε επίσημα ότι θα προβληθεί την Κυριακή στις 10 του Νοέμβρη και μάλιστα διαφημίστηκε ότι ανάμεσα στους καλεσμένους της θα ήταν και ο Έβερτ. Χωρίς καμιά εξήγηση ματαιώθηκε. Ρωτήσαμε και μας είπανε ότι η αναβολή έγινε για τεχνικούς λόγους και προσδιορίστηκε για μια Κυριακή μετά την επέτειο του Πολυτεχνείου. Όταν έγινε η εκπομπή στη θέση του Έβερτ, που είχε πάρει μαχητική θέση κατά των ναζιστών ήταν ο φιλελεύθερος Ανδριανόπουλος ο οποίος μετέτρεψε μια εκπομπή κατά της νο-

μιμότητας της "Χρυσής Αυγής" σε μια εκπομπή υπέρ της. Στο διάστημα αυτό έγινε και το νέο χτύπημα στα μέλη της ΔΕΑ και προκάλεσε μια κινητοποίηση που η αιχμή της ήταν η καταγγελία των καναλιών και στην οποία συμμετείχαν οι φίλοι της 17Ν που φώναζαν συνθήματα υπέρ της. Και στις δύο επιθέσεις τα θύματα των επιθέσεων κράτησαν μια γενναία πρωσπική στάση και μάλιστα μια σωστή πολιτική στάση, αφού απαίτησαν κυρίως το "εκτός νόμου" για τη ναζιστική συμμορία και σε κάθε περίπτωση και ανεξάρτητα από τις υπόλοιπες πολιτικές τους απόψεις και την κομματική τους θέση πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν θύματα του δημοκρατικού αντιφασιστικού αγώνα. Αυτή η πλευρά του ζήτηματος δεν πρέπει να μας εμποδίσει να βγάλουμε τα σωστά πολιτικά συμπεράσματα. Ο σοσιαλφασισμός έχει κάθε συμφέρον αυτήν τη στιγμή να εμποδίσει τον αντιναζιστικό αγώνα να πάρει βαθιά πολιτικά χαρακτηριστικά. Και δεν εννοούμε σώνει και καλά "ο-ακικίτικα" χαρακτηριστικά, εννοούμε συνεπή δημοκρατικά χαρακτηριστικά. Αυτό σημαίνει ότι ο αντιναζιστικός αγώνας, δηλαδή η πάλη ενάντια στη "Χρυσή Αυγή" δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική αν δεν κάνει δύο πράγματα, πρώτο αν δεν αποκαλύψει ότι την νομιμότητά τους αυτοί οι τραμπούκοι την αντλούν κυρίως από τον Σημίτη, τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και δεύτερο αν δεν ξεσκεπάσει την βαθύτερη ταυτότητα της πολιτικής γραμμής τους με εκείνη των σοσιαλφασιστών. Στη συνέντευξη τύπου η Αντιναζιστική έκανε ακριβώς αυτά τα δυο και αυτό κάνει διαρκώς η ΟΑΚΚΕ. Αυτά τα δυο πράγματα πιο συγκεκριμένα και πιο περιγραφικά σημαίνουν: ενιαία δημοκρατική πάλη ενάντια στην "Χρυσή Αυγή" δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική αν δεν προτελεσματική αν δεν αποκαλύψει ότι την νομιμότητά τους αυτοί οι τραμπούκοι την αντλούν κυρίως από τον Σημίτη, τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και δεύτερο αν δεν ξεσκεπάσει την βαθύτερη ταυτότητα της πολιτικής γραμμής τους με εκείνη των σοσιαλφασιστών. Στη συνέντευξη τύπου η Αντιναζιστική έκανε ακριβώς αυτά τα δυο και αυτό κάνει διαρκώς η ΟΑΚΚΕ. Αυτά τα δυο πράγματα πιο συγκεκριμένα και πιο περιγραφικά σημαίνουν: ενιαία δημοκρατική πάλη ενάντια στην "Χρυσή Αυγή" δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική αν δεν προτελεσματική αν δεν αποκαλύψει ότι την νομιμότητά τους αυτοί οι τραμπούκοι την αντλούν κυρίως από τον Σημίτη, τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και δεύτερο αν δεν ξεσκεπάσει την βαθύτερη ταυτότητα της πολιτικής γραμμής τους με εκείνη των σοσιαλφασιστών. Στη συνέντευξη τύπου η Αντιναζιστική έκανε ακριβώς αυτά τα δυο και αυτό κάνει διαρκώς η ΟΑΚΚΕ. Αυτά τα δυο πράγματα πιο συγκεκριμένα και πιο περιγραφικά σημαίνουν: ενιαία δημοκρατική πάλη ενάντια στην "Χρυσή Αυγή" δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική αν δεν προτελεσματική αν δεν αποκαλύψει ότι την νομιμότητά τους αυτοί οι τραμπούκοι την αντλούν κυρίως από τον Σημίτη, τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και δεύτερο αν δεν ξεσκεπάσει την βαθύτερη ταυτότητα της πολιτικής γραμμής τους με εκείνη των σοσιαλφασιστών. Στη συνέντευξη τύπου η Αντιναζιστική έκανε ακριβώς αυτά τα δυο και αυτό κάνει διαρκώς η ΟΑΚΚΕ. Αυτά τα δυο πράγματα πιο συγκεκριμένα και πιο περιγραφικά σημαίνουν: ενιαία δημοκρατική πάλη ενάντια στην "Χρυσή Αυγή" δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική αν δεν προτελεσματική αν δεν αποκαλύψει ότι την νομιμότητά τους αυτοί οι τραμπούκοι την αντλούν κυρίως από τον Σημίτη, τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και δεύτερο αν δεν ξεσκεπάσει την βαθύτερη ταυτότητα της πολιτικής γραμμής τους με εκείνη των σοσιαλφασιστών. Στη συνέντευξη τύπου η Αντιναζιστική έκανε ακριβώς αυτά τα δυο και αυτό κάνει διαρκώς

Η λεγόμενη αριστερά απέναντι στους ναζιστές και την Αντιναζιστική

Όπως συνηθίζει ο ΣΥΝ διατήρησε μια διπλή στάση, δηλ σε άρθρο στην τελευταία σελίδα της Αυγής ανέφερε το γεγονός της παρουσίας των 4 ναζιστών στο ψηφοδέλτιο Καρατζαφέρη (4/10) από την καταγγελία της Αντιναζιστικής για να βρίσκεται με το ένα ποδάρι μέσα στον αντιφασισμό και σε άλλο σχόλιο στην Αυγή 9/10 για την συνέντευξη τύπου χτύπηση την Αντιναζιστική που στρέφεται “ενάντια στα κόμματα”. Ολόκληρο το άρθρο που υπογράφει ο δημοσιογράφος Κ.Πουλακίδας έχει ως εξής:

“Αντιναζιστική Πρωτοβουλία” κατά των κομμάτων!

Εκτός νόμου πρέπει να τεθεί η “Χρυσή Αυγή”, τόνισαν χθες σε συνέντευξη Τύπου στελέχη της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας, με αφορμή την αποκάλυψη ότι 4 μέλη της συμμετέχουν στο ψηφοδέλτιο Καρατζαφέρη για την υπερομαρχία. Πρόκειται για τους Β. Κολιό, Μ. Παπαδημητρίου, Ν. Σκάντζο και Ηλ. Παναγιώταρο, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της “Χρυσής Αυγής”. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία τόνισε ότι η “Χρυσή Αυγή” είναι “ναζιστική συμμορία” και επέκρινε την κυβέρνηση που δεν τη θέτει εκτός νόμου και δεν εφαρμόζει το άρθρο 4 της διεθνούς αντιφασιστικής σύμβασης που έχει υπογράψει. Ωστόσο εντύπωση προκάλεσε η στάση τους έναντι των κομμάτων, τα οποία τα κατηγόρησαν, συλλήβδην, ότι ανέχονται τη “Χρυσή Αυγή”, περιορίζοντας το αντιφασιστικό μέτωπο μόνο στην πρωτοβουλία τους. Η Άννα Στάτη “εξήγησε” ότι αυτό γίνεται επειδή οι θέσεις της “Χρυσής Αυγής” “ταυτίζονται με τις θέσεις του γενικού πολιτικού καθεστώτος στην

Ελλάδα”, ενώ ο Κώστας Κούτελος ισχυρίσθηκε ότι ΚΚΕ, ΣΥΝ “σήμερα μοιράζονται τις ίδιες κοινές ιδέες” με την “Χρυσή Αυγή”! Στην συνέντευξη τύπου ο ίδιος δημοσιογράφος είχε ρωτήσει ακριβώς τι εννοούμε όταν λέμε πως “ΚΚΕ και ΣΥΝ σήμερα μοιράζονται τις ίδιες κοινές ιδέες με τη Χρυσή Αυγή”. Και του απαντήσαμε ότι η ακριβής έκφραση μας ήταν “ότι η λεγόμενη αριστερά των ΚΚΕ και ΣΥΝ μοιράζονται σήμερα τις ίδιες κοινές θέσεις σε μια σειρά μεγάλα εσωτερικά και διεθνή ζητήματα” γεγονός που μπορούσε να διαπιστώσει και από τα μαγνητοφωνημένα πρακτικά. Ωστόσο στο άρθρο επέμεινε στη διαστρέβλωση. Σε επιστολή που στείλαμε στην εφημερίδα Αυγή στις 10/10 τονίσαμε αυτό ακριβώς το γεγονός και βεβαίως η “Αυγή” δεν τη δημοσίευσε.

Ο στόχος αυτής της κίνησης του Πουλακίδα και της “Αυγής” ήταν να απομονώσουν και να εκθέσουν την Αντιναζιστική στη βάση του ΣΥΝ χωρίς ωστόσο επιτυχία μια που η συνεχιζόμενη σιωπή του ΣΥΝ για τους ναζιστές επιβεβαίωσε τη θέση μας.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ...

τηρητής θα σημείωνε ότι το μεγάλο πλήγμα που ήταν η αποκάλυψη του μετώπου Καρατζαφέρη-ναζιστών το έδωσε η Αντιναζιστική και μια χούφτα αστοί δημοκράτες, χωρίς σε όλο αυτό το διάστημα τα παραπάνω αντιναζιστικά εξαρτήματα του ΣΥΝ να δώσουν ούτε μια ανακοίνωση τύπου ακριβώς για να μην φέρουν σε δύσκολη θέση το αφεντικό τους που την ίδια στιγμή και σε όλους τους τόνους δήλωνε ότι δεν υπάρχει ακροδεξιός κίνδυνος στην Ελλάδα. Είναι σίγουρο ότι οι μέθοδες της λογοκρισίας και του αντιπερισπασμού μπορούν να έχουν ικανοποιητικά αποτελέσματα για αρκετό καιρό όταν τις χειρίζονται έμπειροι προβοκάτορες, όμως δεν μπορούν να ανακόπτουν για πάντα γνήσια κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα. Άλλωστε έχουν και τα οριά τους και είναι επικίνδυνες. Στην συγκεκριμένη περίπτωση η βία των ναζιστών ενάντια στα μέλη των τροτσιστικών ομάδων δυναμώνει και το αντιναζιστικό μίσος στους κόλπους τους και προκαλεί μια

σειρά πολιτικά ερωτηματικά για την πολιτική γραμμή των ναζιστών, τη νομιμότητά τους και για τη στάση της ψευτοαριστεράς απέναντι τους.

Αντικειμενικά λοιπόν αυτές οι επιθέσεις προκαλούν μια αποσύνθεση και πρόσθετες εντάσεις στο εσωτερικό του φαιοκόκκινου μετώπου. Άρα όλο το ζήτημα για το αριστερό και δημοκρατικό κίνημα είναι η επίμονη και μεθοδική πολιτική δουλειά για την αποκάλυψη των ναζιστών, για την δημιουργία του πιο πλατιού δημοκρατικού μετώπου ενάντια τους, για την διεύρυνση αυτού του μετώπου ώστε να συμπεριλαμβάνει μέσα του και την πάλη ενάντια στο σοσιαλφασισμό, ιδιαίτερα τον 17νοεμβριτικό. Στιγμές σαν και αυτήν των δημοτικών εκλογών του Οκτώβρη, όπου ο πολιτικός ρόλος ενός τέτοιου μετώπου μπορεί να γίνει καθοριστικός θα υπάρξουν περισσότερες. Όσοι οι φαιοκόκκινοι θα ανεβαίνουν στην εξουσία τόσο πιο πολύ θα εκτίθενται και τόσο πιο γοργά θα ενώνονται οι δημοκράτες εναντίον του.

Στην κοινωνία που ζούμε υπάρχει έδαφος και βάση για την ανάπτυξη των ακροδεξιών ή φασιστικών ή ρατσιστικών απόψεων και εμείς δεν το υποτιμάμε αυτό. Αλίμονο όμως εάν το κίνημα πάει πίσω και παλεύουμε με τα συνθήματα της περιόδου της χούντας, για να μην έρθει η χούντα!

Το λεγόμενο ΚΚΕ μέσα από τις στήλες του Ριζοσπάστη επιτέθηκε ανοιχτά στην Αντιναζιστική χρηματιμοποιώντας τη συνηθισμένη τακτική του ψέματος. Σε σχόλιο του στη σελ. 14 στις 9/10 έγραψε:

“Ολοι Φώφη:

Πρόθυμους συμμάχους στον... αγώνα του κατά της “ακροδεξιάς” φαίνεται ότι βρήκε ο γραμματέας του ΠΑΣΟΚ, Κ. Λαλιώτης, στους επικεφαλής μιας ομάδας που αυτοποκαλείται “Αντιναζιστική Πρωτοβουλία”. Οι εκπρόσωποι της παραπάνω “μη κυβερνητικής οργάνωσης” παραχώρησαν χτες συνέντευξη Τύπου για να ζητήσουν το “κλείσμα” της “Χρυσής Αυγής” και να καλέσουν τους πολίτες να καταψηφίσουν τους συνδυασμούς εκείνους που στα ψηφοδέλτιά τους συμμετέχουν ακροδεξιοί. Οι κύριοι αυτοί έκαναν και ένα βήμα παραπέρα, καταγέλλοντας κάθε αριστερό που δεν είναι ΠΑΣΟΚ ότι “βαδίζει στο ίδιο πολιτικό πλαίσιο με τη “Χρυσή Αυγή””, εμφανίζοντας ανύπαρκτες δηλώσεις και παρεμπηνεύοντας άλλες, εκδηλώνοντας εν τέλει έναν αστείο, αλλά και ύπουλο αντικομμουνισμό”.

Ηταν πιο εύκολο για τον Περισσό να μας βγάλει ΠΑΣΟΚ ότι “βαδίζει στο ίδιο πολιτικό πλαίσιο με τη “Χρυσή Αυγή””, εμφανίζοντας ανύπαρκτες δηλώσεις και παρεμπηνεύοντας άλλες, εκδηλώνοντας εν τέλει έναν αστείο, αλλά και ύπουλο αντικομμουνισμό”.

Ηταν πιο εύκολο για τον Περισσό να μας βγάλει ΠΑΣΟΚ ότι “βαδίζει στο ίδιο πολιτικό πλαίσιο με τη “Χρυσή Αυγή””, εμφανίζοντας ανύπαρκτες δηλώσεις και παρεμπηνεύοντας άλλες, εκδηλώνοντας εν τέλει έναν αστείο, αλλά και ύπουλο αντικομμουνισμό”.

Σε ερώτηση σχετική με την εμφάνιση μιας αντιναζιστικής οργάνωσης η οποία τυγχάνει ιδιαίτερης προβολής, αλλά και με την παρέμβαση του προέδρου της Βουλής για το θέμα των απεργών εργαζομένων στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε: “Είναι βέβαια δύο ξεχωριστά πράγματα. Έχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση παραβάει στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και στην απάντηση της κάλυψε την επιθέση της κάτιας της η Καθηγή της Επιτροπής της Βουλής την προστασία των απεργών εργαζομένων στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε: “Είναι βέβαια δύο ξεχωριστά πράγματα. Έχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση παραβάει στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και στην απάντηση της κάτιας της η Καθηγή της Επιτροπής της Βουλής την προστασία των απεργών εργαζομένων στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε: “Είναι βέβαια δύο ξεχωριστά πράγματα. Έχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση παραβάει στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και στην απάντηση της κάτιας της η Καθηγή της Επιτροπής της Βουλής την προστασία των απεργών εργαζομένων στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε: “Είναι βέβαια δύο ξεχωριστά πράγματα. Έχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση παραβάει στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και στην απάντηση της κάτιας της η Καθηγή της Επιτροπής της Βουλής την προστασία των απεργών εργαζομένων στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε: “Είναι βέβαια δύο ξεχωριστά πράγματα. Έχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση παραβάει στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και στην απάντηση της κάτιας της η Καθηγή της Επιτροπής της Βουλής την προστασία των απεργών εργαζομένων στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε: “Είναι βέβαια δύο ξεχωριστά πράγματα. Έχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση παραβάει στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και στην απάντηση της κάτιας της η Καθηγή της Επιτροπής της Βουλής την προστασία των απεργών εργαζομένων στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε: “Είναι βέβαια δύο ξεχωριστά πράγματα. Έχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση παραβάει στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και στην απάντηση της κάτιας της η Καθηγή της Επιτροπής της Βουλής την προστασία των απεργών εργαζομένων στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε: “Είναι βέβαια δύο ξεχωριστά πράγματα. Έχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση παραβάει στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και στην απάντηση της κάτιας της η Καθηγή της Επιτροπής της

ΝΕΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΒΙΑΣ ΤΩΝ ΝΑΖΙΣΤΩΝ ΤΗΣ "ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ"

Ηνομιμότητα της "Χρυσής Αυγής" σημαίνει πολιτική ασυλία για τη δολοφονική δράση των ναζιστών. Μέσα σε ενάμιση μήνα είχαμε δύο απρόκλητες αιματηρές επιθέσεις. Η πρώτη στις 3 Οκτώβρη το μεσημέρι μέσα στο ΤΕΙ Αθήνας και η δεύτερη στο κέντρο της Αθήνας στις 16 Νοέμβρη το βράδυ στο κέντρο της Αθήνας.

Στις 3/10 μια ομάδα από 10 μέλη των ναζιστών πήγαν στο ΤΕΙ Αθήνας για να μοιράσουν προ-

κηρύξεις που έφεραν την υπογραφή "Μέτωπο Νεολαίας-Χρυσή Αυγή" προπαγανδίζοντας τη γιορτή της νεολαίας τους που πραγματοποιήθηκε σε ανοιχτό χώρο στην Κυψέλη. Μπήκαν στο χώρο των ΤΕΙ και σύμφωνα με τις μαρτυρίες έφερναν στις μπλούζες τους ναζιστικά σύμβολα και πραγματοποιούσαν ναζιστικούς χαιρετισμούς. Κάποια στιγμή ένας ναζιστής άρχισε να σκίζει αντιφασιστικές αφίσες από το ταμπλό της φοιτητικής παράταξης Ματσέτα. Όταν ομάδα σπουδαστών διαμαρτυρήθηκε οι ναζιστές επιτέθηκαν εναντίον τους και ένας απ' αυτούς έβγαλε μαχαίρι τραυματίζοντας σοβαρά στο χέρι τον 21χρονο φοιτητή Α. Πραντούνα ο οποίος μεταφέρθηκε αρχικά στο νοσοκομείο Λοιμωδών στο Αιγάλεω και μετά στο Θριάσιο όπου του δόθηκαν οι πρώτες βοήθειες. Ο φοιτητής είναι μέλος της Ματσέτα, της YRE και της οργάνωσης "Ξεκίνημα". Φεύγοντας οι ναζιστές αστειεύοντουσαν μεταξύ τους και απειλούσαν ότι θα επανέλθουν.

Στην εφημερίδα τους "Χρ.Αυγή" αρ.φ. 440 της 10/10/02 σελ. 10 οι ναζιστές παραδέχονται ουσιαστικά την επίθεση αυτή ρίχνοντας την ευθύνη στο θύμα: "Η αλήθεια επαναλαμβάνουμε είναι ότι πράγματι έγινε ένα επεισόδιο για το οποίο υπεύθυνοι είναι οι μαρξιστές τραμπούκοι..."

Η διοίκηση του ΤΕΙ αποφάσισε την ίδια μέρα να κλείσει τα ΤΕΙ και να παραμείνουν κλειστά και την επομένη μέρα. Στις 7 Οκτώβρη οι σπουδαστές της Σχολής Διοίκησης Οικονομίας, όπου είναι μέλος το θύμα, εκδίδει την ακόλουθη ανακοίνωση που υπογράφουν οι σπουδαστικές παρατάξεις της ΠΑΣΠ (ΠΑΣΟΚ), ΠΣΚ ("ΚΚΕ") και ΔΑΠ/ΝΔΦΚ (ΝΔ) :

"Το Δ.Σ. του Σπουδαστικού Συλλόγου της Σ.Δ.Ο. αναφορικά με τα γεγονότα της Πέμπτης 3/10/02 καλεί τους φοιτητές να συμμετάσχουν στην πορεία που θα πραγματοποιηθεί στα Προπύλαια και θα καταλήξει στη Βουλή με ώρα συνάντησης 12.00 π.μ. Καταδικάζουμε την άναδρη και φασιστική επίθεση σε μέλος του σπουδαστικού μας συλλόγου. Καταγγέλουμε την ναζιστική οργάνωση "Χρυσή Αυγή", όλους αυτούς που την στηρίζουν πολιτικά, και που ενστρενίζονται και εγκολπίζουν τέτοιες απόψεις. Καλούμε όλη την ακαδημαϊκή κοινότητα και όλους τους φοιτητές να δώσουν μαζικά το πα-

ρών, στέλνοντας έτσι ένα ισχυρό μήνυμα σε όλους του υπεύθυνους".

Η παραπάνω ανακοίνωση είναι σημαντική γιατί για πρώτη φορά βάζει το ζήτημα της καταγγελίας όσων καλύπτουν πολιτικά τη νομιμότητα των ναζιστών. Το γεγονός αυτό ήταν που μας έκανε να παραβρεθούμε τη μέρα της συγκέντρωσης στα Προπύλαια στην οποία μοιράσαμε την παρακάτω ανακοίνωση:

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία στέκεται στο πλευρό των σπουδαστών των ΤΕΙ και χαιρετίζει την απόφαση τους να βάλουν μπροστά στο λαό και με μαζικούς όρους το τεράστιο ζήτημα της ναζιστικής δολοφονικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής.

Η επίθεση της περασμένης Πέμπτης είναι η πρώτη αιματηρή που κάνουν οι ναζιστές μέσα σε πανεπιστημιακό χώρο και αποτελεί μια μεγάλη προειδοποίηση για όλους τους δημοκράτες. Το αληθινά τερατώδες και ανησυχητικό με τους ναζιστές στη χώρα μας δεν είναι τόσο η ύπαρξη τους όσο η γενικευμένη πολύχρονη και συστηματική ανοχή του επίσημου πολιτικού κόσμου στην οργανωτική τους ανάπτυξη και την τρομοκρατική δράση τους.

Η πρώτη απάντηση στους ναζιστές και τη βία τους περνάει μέσα από την καταγγελία μέσα σε όλο το λαό αυτής της πολιτικής ανοχής. Γι' αυτό το λόγο το κεντρικό αίτημα του αντιναζιστικού αγώνα σήμερα πρέπει να είναι το "Εκτός νόμου η Χρ. Αυγή" ώστε να είναι κύρια το πολιτικό καθεστώς, τα κόμματα και το κράτος που θα αναλαβαίνουν από δω και μπρος την ευθύνη για τη βία των ναζιστών και όχι τα θύματα αυτής της βίας ή κάποιες συνειδητές μειοψηφίες. Για τον ίδιο λόγο επίσης το κίνημα κατά των ναζιστών είναι υποχρεωμένο, προκειμένου να καταχτήσει την κοινή γνώμη, να λειτουργεί στο φως της πιο πλατειάς δημοσιότητας και, κυρίως να διαχωρίζεται απόλυτα και να καταδικάζει αποφασιστικά την βία των κάθε λογής κουκουλοφόρων που εδώ και χρόνια το εκθέτει και το απομονώνει από το λαό. Η πάλη ενάντια στους ναζιστές μαχαιροβγάλτες είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να μετατραπεί σε πάλη συμμοριών.

Αυτές είναι κατά τη γνώμη μας οι βασικές προϋποθέσεις της συγκρότησης ενός πλατειού μετώπου ενάντια στους ναζιστές ενώ η τελική νίκη πάνω τους και η διάλυση τους θα μπορέσει να πραγματοποιηθεί μόνο με την

αποκάλυψη και την συντριβή της πολιτικής και ιδεολογικής τους πλατφόρμας που τα βασικά της στοιχεία είναι παρόντα και πανίσχυρα σε όλους τους χώρους του πολιτικού φάσματος. Σε κάθε περίπτωση αυτοί που τους στηρίζουν και από το σκοτάδι τους καθοδηγούνται έχουν σηκώσει μια πέτρα που τελικά θα πέσει στα πόδια τους.

Αθήνα, 10/10/02

Οστόσο η Αντιναζιστική δεν συμμετείχε στην πορεία εκτιμώντας επί τόπου ότι το πολιτικό πλαίσιο της πορείας όπως εκφράζόταν από τη σύνθεση των δυνάμεων που βρισκόντουσαν εκεί όχι μόνο δεν έδινε επαρκείς εγγυήσεις για μια διαδήλωση που θα έκφραζε αλλά έκθετε βαθεία και πρόσβαλε τον αντιναζιστικό αγώνα.

Στην συγκέντρωση κυριαρχούσαν σαν παρουσία το YRE (Νεολαία ενάντια στο ρατσισμό στην Ευρώπη) και ένα μεγάλο μπλοκ αναρχικών. Στην καταγγελία της επίθεσης στις 3/10 η YRE σε ανακοίνωση της ανάμεσα στ' άλλα έλεγε ότι: "Πιστεύουμε ότι η επίθεση εντάσσεται μέσα στο γενικό κλίμα των ημερών, όπου συγκεκριμένη μερίδα του τύπου (ΣΤΑΡ, ΑΛΤΕΡ, ΧΩΡΑ, ΚΑΡΦΙ κτλ.) και ακροδεξιών, βουλευτών και μη, (Καρατζαφέρης, Ανδρεουλάκος, Βορίδης) επιχειρούν -εκτός των άλλων- να συκοφαντήσουν (μέσω της ταύτης με τις μεθόδους της 17N) οργανώσεις και κινήματα της αριστεράς και να παρεμποδίσουν με όλα τα μέσα τη δράση τους". Δηλαδή σύμφωνα με αυτήν την προκήρυξη οι πολιτικοί υπεύθυνοι της επίθεσης είναι οι παρακλαντές στους οποίους επιτέθηκαν οι ναζιστές τότε πάνω από 10 μέλη της 'Χρ.Αυγής' τους επιτέθηκαν και μαχαίρωσαν τον Πάρη Χρυσό, μέλος της ΔΕΑ, στο μηρό και τη Χρυσάνθη Τσιμπίδου την οποία αφού έριξαν στο έδαφος άρχισαν να την κλωτσάνε στο κεφάλι. Η επίθεση σύμφωνα με καταγγελίες έγινε μπροστά στα μάτια αστυνομικών που παράμειναν αδιάφοροι μπροστά στις εκκλήσεις των θυμάτων για βοήθεια. Η εκδοχή της αστυνομίας είναι ότι το περιστατικό αντιλήφθηκαν δύο τροχονόμοι οι οποίοι ειδοποίησαν την άμεση δράση.

Τα θύματα μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο όπου τους παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες. Στη συνέχεια αναγνώρισαν από φωτογραφίες τρεις από τους ναζιστές μαχαιροβγάλτες, τον Θεόδωρο Μαγκώτσο, που συνελήφθηκε, του απαγγέλθηκαν κατηγορίες για "επικίνδυνη σωματική βλάβη και απλή σωματική βλάβη από κοινού" και αφέθηκε ελεύθερος, ενώ καταζητούνται οι Δημη. Παπαγεωργίου και Χαράλαμπος Κουσουμβρής. Ο τελευταίος είναι γνωστός για τη δολοφονική του δράση μια που είχε καταδικαστεί πριν λίγο καιρό σε ποινή φυλάκισης 1 χρόνου με τριετή αναστολή για την εγκληματική επίθεση ενάντια σε μέλη του ΣΕΚ στην Φωκίωνος Νέγρη το 1996. Ο Κουσουμβρής είναι στέλεχος των ναζιστών και υπεύθυνος για τις ταχυδρομικές επιταγές και αντικαταβολές στη θυρίδα που διατηρούν οι ναζιστές στο ταχυδρομικό γραφείο της Ομόνοιας επί της 3ης Σεπτεμβρίου.

NATO οι στρατοκράτες". Ήταν μια κίνηση η οποία ξεκίνησε με θετικούς όρους, αλλά όχι μόνο δεν μπόρεσε να δημιουργήσει το πολιτικό ζήτημα και να συγκινήσει το λαό, αλλά εξέθετε βαθεία τον αντιναζιστικό και μάλιστα έπιαζε πολιτικά το παιχνίδι των ναζιστών.

Από μια άλλη μεριά, την ακριβώς αντίθετη, η φοιτητική παράταξη ΠΚΣ ("ΚΝΕ") αρνήθηκε να συνυπογράψει την σχετική έκκληση στο Οικονομικό Πανεπιστήμα Αθήνας και τη Φιλοσοφική Αθήνας, επικαλούμενη το επιχείρημα ότι η κινητοποίηση αποπροσαντολίζει το λαϊκό κίνημα! "όμως αυτή η έκκληση ήταν πολύ σωστά διατυπωμένη". Η ΠΚΣ συνυπέγραψε μόνο την αρχική έκκληση της Σ.Δ.Ο. .

Η δεύτερη δολοφονική επίθεση σημειώθηκε το βράδυ του Σεπτεμβρίου 16 Νοέμβρη στη συμβολή των οδών 3ης Σεπτεμβρίου και Σολωμού (κάτω από τα γραφεία της Νεολαίας του ΣΥΝ) σε μικρή απόσταση από τα γραφεία των ναζιστών. Σύμφωνα με τα ρεπορτάρια της τηλεοράσης όταν νεολαίοι υπερασπίστηκαν μετανάστες από το Μπαγκλαντές στους οποίους επιτέθηκαν οι ναζιστές τότε πάνω από 10 μέλη της 'Χρ.Αυγή

ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΒΓΑΖΟΥΝ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΕΤΑ

Με τη δικαστική απαγόρευση του πολιτικού σκέλους της Ισπανικό κράτος χτυπήσε τη ναζιστική τρομοκρατία στο κέντρο της. Το μέτρο χαιρετίστηκε ως μια μεγάλη αντιναζιστική νίκη από τους λαούς της Ισπανίας προκαλώντας, ταυτόχρονα, σοβαρές αντιδράσεις στη Χώρα των Βάσκων.

Τον Απρίλη η κυβέρνηση Αθνάρ πραγματοποίησε αλλαγές στο νόμο περί κομμάτων. Στην αναθεώρησή του αναφέρεται ότι οποιοδήποτε κόμμα, πολιτική ή κοινωνική οργάνωση που υποστηρίζει ενεργητικά ή παθητικά την τρομοκρατία μπορεί να τεθεί εκτός νόμου, αρκεί να προηγηθεί σχετικό αίτημα της κυβέρνησης ή ομάδας 50 βουλευτών προς το Ανώτατο Δικαστήριο (Κ. Ελευθεροτυπία, 11-4). Σημειώνουμε πως, σύμφωνα με το νόμο, παθητική υποστήριξη θεωρείται και η μη καταδίκη μιας τρομοκρατικής επίθεσης. Ο εισαγγελέας Μπαλτάθαρ Γκαρθόν έκρινε την τρίχρονη αναστολή δραστηριοτήτων του Μπατασούνα λόγω της συμμετοχής του στο δίκτυο της ΕΤΑ. Η απόφαση του δικαστηρίου όριζε “το κλείσιμο όλων των γραφείων που διαθέτει το πολιτικό σκέλος της ΕΤΑ, τη συντηρητική κατάσχεση όλων των περιουσιακών στοιχείων του και την αναστολή όλων των δη-

μόσιων, ιδιωτικών και θεσμικών δραστηριοτήτων του υπό οποιαδήποτε ονομασία” πλην των δραστηριοτήτων των εκλεγμένων εκπροσώπων του “εντός των αυτηρών ορίων της άσκησης της εντολής τους” (Ελευθεροτυπία, 27-8). Λίγο αργότερα η βουλή επικύρωσε την απόφαση με 295 ψήφους έναντι 10 κατά και 29 αποχές ζητώντας απ’ το Ανώτατο Δικαστήριο να θέσει εκτός νόμου το Μπατασούνα.

Πρόκειται για το πρώτο αποφασιστικό βήμα προς την οριστική συντριβή της βασικής σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας. Η ισπανική κυβέρνηση, σε αντίθεση με την κρυφοκίνητη κυβέρνηση Σημίτη, φρόντισε να χτυπήσει το πολιτικό κέντρο των τρομοκρατών, την πολιτική τους έκφραση όπως είναι το Μπατασούνα και όχι απλά να προβεί στην ξαφνική σύλληψη μιας ολιγομελούς επιχειρησιακής ομάδας προκειμένου να παρουσιάσει έργο προς τα έξω και να πάρει τα

εύσημα της Δύσης. Άλλωστε, και στον τομέα των συλλήψεων η ισπανική κυβέρνηση σημειώνει διαρκώς επιτυχίες. Τόσο η ηγεσία της χώρας όσο και οι λαϊκές μάζες βρίσκονται σε ανοιχτή πολιτική αντιπαράθεση με την τρομοκρατία της ΕΤΑ κι αυτό φαίνεται από τις μαζικότατες διαδηλώσεις που κάθε τόσο συγκλονίζουν τις μεγάλες πόλεις της Ισπανίας, ακόμα και στην ίδια την περιοχή των Βάσκων, με το σύνθημα “Φτάνει Πια”. Πολύ σωστά η κυβέρνηση απαγόρευσε την πολιτική έκφραση των τρομοκρατών αφού με την προπαγάνδη του εθνικού διαμελισμού, του εθνορατισμού, της καταπάτησης των στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων για τους αιτία βάσκους και την αποδοχή των δολοφονικών επιθέσεων το Μπατασούνα ταυτίζει την ιδεολογία του με τη ναζιστική βία και γίνεται η δεξαμενή της ΕΤΑ μετατρέποντας τη βασική νεολαία σε συμμορία δολοφόνων. Αντίθετα, σε ότι αφορά την ελληνική “αντιτρομοκρατική επιχείρηση”, η “17N” αντιμετωπίστηκε είτε ως απλή συμμορία του κοινού ποινικού δικαίου είτε ως ομάδα αγωνιστών πολιτικών κρατουμένων. Κανένας πολιτικός φορέας

μέχρι πρόσφατα δεν κατέβασε κόσμο στους δρόμους εναντίον της (με εξαίρεση πάντα την συγκέντρωση της ΟΑΚΚΕ κατά της 17N στην Κάνιγγος το 1989, συγκέντρωση που πάντα παρασιωπάται από σοσιαλφασίστες και φιλελεύθερους). Το αντίθετο συνέβη, και οι βασικές πολιτικές θέσεις της 17N όπως είναι ο αντιαμερικανισμός, ο ναζιστικός αντικαπιταλισμός, ο σοβινισμός κι ο αντισημιτισμός διαμορφώνουν την κυρίαρχη ιδεολογία του έθνους.

Η κίνηση απαγόρευσης του Μπατασούνα χαιρετίστηκε απ’ το 80% των ισπανών πολιτών σύμφωνα με δημοσκοπήσεις. Όχι όμως και από τα εθνικιστικά κόμματα των Βάσκων. Καθώς οι αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στα γραφεία του κόμματος για εφαρμόσουν το νόμο, το Μπατασούνα κάλεσε τους εκλεγμένους αντιπροσώπους του να καταλάβουν οι ίδιοι τα γραφεία, ενώ η βασική κυβέρνηση, που ελέγχεται απ’ το εθνικιστικό κόμμα των βάσκων (PNV), θεώρησε άκυρη την εισαγγελική εντολή και δήλωσε ότι θα υποβάλει αγωγή στο ανώτατο δικαστήριο κατά του Γκαρθόν για παρεμπόδιση του έργου της δικαιοσύνης. Α-

ντίστροφα, η κεντρική κυβέρνηση απειλεί με προσφυγή στο Συνταγματικό δικαστήριο κατά της βασικής. Είναι γεγονός ότι στη Χώρα των Βάσκων, όπου κυριαρχούν πολιτικά οι εθνικιστές, η απαγόρευση του Μπατασούνα αντιμετωπίστηκε με ανάμικτα, αν όχι εχθρικά, συναισθήματα.. Παντού στην περιοχή έχουν αναγραφεί συνθήματα υπέρ του Μπατασούνα ενώ στα μπαλκόνια των σπιτιών κρέμονται πανώ που καλούν τον κόσμο σε εξέγερση. Στα μέσα Σεπτέμβρη, με την ανοχή της τοπικής κυβέρνησης πραγματοποιήθηκε διαδήλωση 50.000 ατόμων που αντιδρούσαν στην απαγόρευση. Ο Γκαρθόν τη χαρακτήρισε παράνομη διότι υποκινήθηκε απ’ την ΕΤΑ. Όμως ακόμα και οι πιο μετριοπαθείς εθνικιστές δε συμφωνούν με τις ενέργειες του Γκαρθόν θεωρώντας τις “πολιτικό σφάλμα”. Ο επικεφαλής της τοπικής κυβέρνησης Ιμπαρέτσε, που πρόσκειται στο (PNV), πρότεινε δημοψήφισμα (το αργότερο την άνοιξη του 2005) για την αυτοδιάθεση της χώρας των βάσκων σε μια ελεύθερη χαλαρή σύνδεση που θα κατοχύρωνται ανεξάρτητη δικαιοσύνη, αυτόνομη παρουσία στα ευρωπαϊκά όργανα, δυνατότητα ξεχωριστής υπογραφής διεθνών συμφωνιών, απόλυτη ανεξαρτησία σε θέματα οικονομικής πολιτικής και εσωτερικής ασφάλειας και πλήρη αναγνώριση βασικής ταυτότητας (Κ. Ελευθεροτυπία, 6-10). Για το σκοπό αυτό, μάλιστα, ο Ιμπαρέτσε προσβλέπει στη συνεργασία και με το Μπατασούνα υπό την προϋπόθεση ότι το τελευταίο θα αποκρύψει τη δράση του (στο ίδιο). Αυτό σημαίνει ότι ο εθνικισμός σήμερα δεν μπορεί να πολεμήσει τον σοσιαλφασισμό αλλά είναι η μεγάλη πολιτική και ιδεολογική του δεξαμενή.

Με άλλα λόγια, το χτύπημα της τρομοκρατίας προκάλεσε ρήγμα στις σχέσεις βάσκων – κεντρικής κυβέρνησης στρέφοντας τα σχετικά μετριοπαθή στοιχεία των πρώτων στο πλευρό της ΕΤΑ. Αυτό οφείλεται στην πολύχρονη αδυναμία της ισπανικής αστικής τάξης να τα βάλει αποφασιστικά με τη ναζιστική τους πολιτική πλατφόρμα με μαζικές καμπάνιες και συζητήσεις μπροστά στο βασικό λαό. Μέχρι τώρα έκανε αστυνομικές μόνο συλλήψεις αφήνοντας ασύδοτη τη δημαρχία του Μπατασούνα μέσα στα σχολεία και τη νεολαία κι έτσι δημιούργησε ένα κλίμα ανάπτυξης του βασικού εθνικισμού. Η απειλή διαμελισμού της Ισπανίας και η δημιουργία ενός ναζιστικού φιλοράσικου προτεκτοράτου στα δυτικά της Ευρώπης κρέμεται πλέον απειλητικά πάνω απ’ τα κεφάλια των ευρωπαϊκών λαών.

NAP-NAZI: MAZI

Βασικό συστατικό της ιδεολογίας του ναζισμού αποτελεί ο αντισημιτισμός. Η αντισημιτική προπαγάνδα, δηλαδή το κάλεσμα για πογκρόμ κατά των εβραίων, υπηρετεί τα σχέδια των πιο αντιδραστικών κοινωνικών τάξεων και των πιο σκοτεινών πολιτικών δυνάμεων που επιδιώκουν να ανέλθουν στην εξουσία εκπροσωπώντας τις χειρότερες πλευρές του κεφαλαίου. Γι’ αυτούς ο εβραίος αντιπροσωπεύει τις τράπεζες, τα δυτικά μονοπάλια και γενικά το εμπορευματικό κεφάλαιο, αλλά δεν τους ενοχλεί ποτέ το κρατικοχρηματιστικό μονοπάλιο. Προϋπόθεση, λοιπόν, για την άνοδο αυτού του κεφαλαίου στην εξουσία είναι η φυσική εξόντωση των εβραίων, η πρακτική δηλαδή που εφαρμόστηκε από το Χίτλερ και έμεινε παγκοσμίως γνωστή ως Ολοκαύτωμα. Οι ιδεολογικοί του απόγονοι, με διάφορους τρόπους, όχι μόνο αρνούνται ιστορικά τη σφαγή των εβραίων από το γερμανικό ναζισμό του ’30-’40 αλλά και βγάζουν αφρούς όταν γίνεται λόγος για ένα τέτοιο ζήτημα.

Η εφημερίδα της “Χρυσής Αυγής”, στο φύλλο 442 της 24-10, καταφέρεται ενάντια στη λεγόμενη “βιομηχανία του ολοκαυτώματος”. Σύμφωνα με τους αρθρογράφους τα τεκταινόμενα στη Μέση Ανατολή οφείλονται σε ένα διαβολικό σχέδιο που έχει τις ρίζες του στην εβραϊκή θρησκεία. “Απέναντι σε όλα αυτά”, γράφουν, “η σιωνιστική προπαγάνδα που ελέγχει ασφυκτικά το παγκόσμιο επίπεδο τα ΜΜΕ, αντιπαραθέτει την περίφημη βιομηχανία του “ολοκαυτώματος”.

Έχουν φτάσει στο σημείο μέχρι και στα σχολικά βιβλία των παιδιών του δημοτικού (και στην Ελλάδα!) να συμπεριλαμβάνουν την διδασκαλία του “ολοκαυτώματος” και του “ημερολογίου της Αννας Φρανκ”. Λίγοι γνωρίζουν ότι όλη αυτή η ιστορία άρχισε να πλάθεται 20 ολόκληρη χρόνια μετά το τέλος του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου. Εάν ανατρέξει κανείς σε παλαιές ελληνικές εφημερίδες δεν θα βρει πουθενά να υπάρχουν αναφορές στο περίφημο “ολοκαύτωμα”, όπως δεν υπήρχαν μέχρι και τη δεκατία του ’70 τα περίφημα μνημόδυνα του “ολοκαυτώματος”.

Και για να γίνουν πιο πειστικοί καταφεύγουν σε ανάλογο κείμενο των εξίσου “ευαισθητοποιημένων συναγωνιστών” τους, του NAP. “Σχετικά με όλα αυτά, γράφει η αριστερή (και όχι

“νεοναζιστική”) εφημερίδα “ΠΡΙΝ” τα παρακά

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ 28/11 ΚΑΤΑ ΤΗΣ “ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ” ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ “17Ν”

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία δεν συμμετείχε στην πορεία της 28ης Νοέμβρη που διοργάνωσε η Πρωτοβουλία για τη δημιουργία του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ κατά της “Χρυσής Αυγής” και διαχώρισε δημόσια τη θέση της με ανακοίνωση τύπου. Μια διαδήλωση ενάντια στο ναζισμό πρέπει να απευθύνεται στην πλατειά δημοκρατική κοινή γνώμη, να ενώνει όλους τους δημοκράτες και να απομονώνει τους ναζιστές. Οι διοργανωτές έκαναν το ακριβώς αντίθετο εντάσσοντας στην πορεία το μπλοκ των φίλων και υπερασπιστών της δολοφονικής συμμορίας της 17Ν.

Στην “ουρά” το αναρχικό μπλοκ φώναζε συνθήματα όπως “Λευτεριά σ όσους είναι στα κελιά” και υπέρ του Χρ. Τσουτσουβή. Όμως κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει αυτή την παρουσία σαν προβοκατόρική ή τους αναρχικούς σαν “παιδιά που έκαναν ανοησίες” γιατί τους κάλυπτε πολιτικά η κεφαλή της πορείας, δηλ. οι διοργανωτές και η πλατφόρμα τους. “Η αποθράσυνση της “Χρυσής Αυγής δεν είναι τυχαία... Με αφορμή τη σύλληψη των μελών της 17Ν και την εκστρατεία της τρομούστερίας που εξαπολύθηκε από κυβέρνηση και ΜΜΕ, μια σειρά ακροδεξιού αστέρες (Βορίδης, Ανδρουλάκος), κρυφοί και φανεροί υποστηριχτές φασιστικών αντιλήψεων, βρήκαν βήμα και νομιμοποίηση. Αντίθετα, η Αριστερά ποινικοποιούνταν και έπρεπε να απολογηθεί για την ιστορία των αγώνων της”, γράφουν στην προκήρυξη τους. Το να αποδίδει κανείς τις επιθέσιες βίας των ναζιστών στην “τρομολαγνεία” των ΜΜΕ, δηλ. στην εκστρατεία του τύπου ενάντια στην 17Ν, είναι ασύλληπτη υποκρισία. Και για να διευκολυνθεί ο ισχυρισμός τους, οι διοργανωτές προσθέτουν και την κυβέρνηση η οποία βρέθηκε στο ίδιο στρατόπεδο (δηλώσεις κυβερνητικού εκπροσώπου, καταδίκες καναλιών από το ΕΣΡ) με τους κατήγορους του τύπου, εμποδίζοντας την ιδεολογική και πολιτική πάλη ενάντια στην 17Ν.

Στην πραγματικότητα οι διοργανωτές κατασκευάζουν ένα δίπολο όπου στη μια πλευρά τοποθετούν την “καταδικόμενη αριστερά” και από την άλλη τους αντιπάλους της ακροδεξιού, όσους καταφέρονται (συνήθως πρόκειται για τους αστούς φιλελεύθερους) ενάντια στην 17Ν με οποιοδήποτε τρόπο και τελικά τους ναζιστές. Ο “αριστερός” πόλος κατηγορεί τον άλλο ότι ειθύνεται για τη ναζιστική βία και οι ναζιστές, που τους βολένει αφάνταστα αυτή η αντίθεση, κατηγορούν τους αντιναζιστές σαν υπερασπιστές της 17Ν. Απέναντι σ’ αυτό το δίπολο οι δημοκράτες καλούνται να διαλέξουν τον ένα ή τον άλλο πόλο, δηλ. είτε να είναι με τους φίλους της 17Ν ενάντια στους ναζιστές είτε με τους τελευταίους ενάντια στην 17Ν. Εκείνος που στ’ αλήθεια κερδίζει απ’ αυτό το δίλημμα είναι οι ναζιστές μια που κανένας δημοκράτης δεν μπορεί να βαδίσει με τους δολοφόνους της 17Ν.

Όμως η 17Ν είναι μια άλλη μορφή του ναζισμού σε διαφορετική κλίμακα που εξοντώνει πρόσωπα της αστικής τάξης επειδή ανάμεσα στα άλλα και από τη φύση τους

είναι υπεύθυνοι για τα εργατικά αυτυχήματα. Αυτή η θεωρία που αναπαράγεται και επαναλαμβάνεται απ’ όλη τη λεγόμενη αριστερά δεν έχει καμιά σχέση με την επαναστατική δημοκρατία και το μαρξισμό. Ωστόσο όσο και να καταδικάζουν στα λόγια τη 17Ν η ανάλυση τους βρίσκεται πιο κοντά σ’ αυτήν παρά στα θύματα της. Είναι ολότελα φυσικό λοιπόν που η λεγόμενη αριστερά δεν έκανε κύριο την καταδίκη της 17Ν αλλά το αντίΜΜΕ μέτωπο και είναι ολότελα φυσικό που οι ναζιστές απάντησαν παριστάνοντας τα θύματα της τρομοκρατίας, ενώ στο παρελθόν την έχουν υποστηρίξει. Μέσα σ’ αυτή την τανάλια εκείνος που συνθλίβεται είναι ο αντιναζισμός.

Το παραπάνω ήταν ένα, το πιο χαρακτηριστικό, από τα σημεία της πλατφόρμας και του πολιτικού πλαισίου της πορείας. Το δεύτερο ήταν η πάγια θέση αυτών των δυνάμεων για “ανοιχτά σύνορα”. Η διαδήλωση ξεκίνησε με το σύνθημα “Παράνομοι είναι οι φασίστες και όχι οι μετανάστες, σύνορα ανοιχτά για όλους τους εργάτες” και με αυτό έκλεισε. Στην προκήρυξη τους οι διοργανωτές γράφουν:

“Η αποθράσυνση της “Χρυσής Αυγής” δεν είναι τυχαία. Η ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης, της αστυνομίας και των ΜΜΕ ενάντια στους μετανάστες, το κλίμα εθνικισμού που καλλιεργείται με αφορμές όπως πρόσφατα το Κυπριακό, είναι το έδαφος που τρέφει τους φασίστες”. Η ρατσιστική πολιτική βρίσκεται σύμφωνα μ’ αυτή την αντίληψη σε δύο σημεία που ήταν καθαρά τόσο στα συνθήματα όσο και στα πανό της πορείας, στο ότι δεν έχουμε “ανοιχτά σύνορα” και δεν προχωράμε στη “νομιμοποίηση όλων των μεταναστών”.

Απαιτούμε από την κυβέρνηση να κλείσει τα γραφεία της “Χρυσής Αυγής”. Να σταματήσει η νομιμοποίηση των φασιστικών συμμοριών”.

Στην πραγματικότητα ο ρατσισμός βρίσκεται στην μαζική και απότομη εισαγωγή ξένης φτηνής εργατικής δύναμης και στην άρνηση απόδοσης πολιτικών δικαιωμάτων στους μετανάστες αρχίζοντας από τους πιο παλιούς. Η μαύρη εργατική δύναμη έσπασε τα καταχτημένα από τους ντόπιους εργάτες μεροκάματα φτιάχνοντας ένα τεράστιο μίσος που χώρισε ξένους και ντόπιους εργάτες. Χωρίς πολιτικά δικαιώματα πετάχτηκαν στο περιθώριο και σε γκέτο οι μετανάστες και έγιναν αντικείμενο της αστυνομικής βίας και κάθε βίας από τους δουλοκτήτες. Ωστόσο οι πιο παλιοί ενσωματώθηκαν σιγά σιγά και άρχισαν να ζητάνε τα δικαιώματα τους με απεργίες (αύξηση μεροκάματου, 8ωρο κλπ.) Απέναντι σ’ αυτή την πάλη κάθε

συνδικαλιστική γραφειοκρατία τους άφησε ακάλυπτους και η εργοδοσία προχώρησε στην απόλυτη την αντικατάσταση τους με νέα εισαγωγή πιο φτηνών εργατών. Σήμερα τα “ανοιχτά σύνορα” σημαίνουν κάλεσμα σε ένα εφεδρικό στρατό κολασμένων που θα τους μετατραπούν αμέσως σε απεργοσπάστες διασπώντας βαθύτερα την ενότητα της εργατικής τάξης δυναμώνοντας έτσι αλματώδικα τον ρατσισμό και τους ναζιστές. Το γενικό σύνθημα “νομιμοποίηση όλων των μεταναστών” αποτελεί ρατσιστική δημιαγωγία δίχως πρόταση και πάνω απ’ όλα αγώνα αγια περιφρόνηση του κατώτατου μεροκάματου που έχει διαμορφωθεί σε κάθε κλάδο για εργοδότες και εργάτες β) για απόδοση πολιτικών δικαιωμάτων αρχίζοντας από τους πιο παλιούς μετανάστες και γ) να μπει τέρμα στο δουλεμπόριο ξένης φτηνής εργατικής δύναμης.

Νομιμοποίηση και ανοιχτά σύνορα είναι μια αντίφαση γιατί κάθε νέα φουρνιά εξαθλιώμενων

Θα απωθεί τους προηγούμενους στην καταστροφή δημιουργώντας μια κόλαση ξενοφοβίας και ρατσισμού που θα εξασφαλίσει μαζική βάση στους ναζιστές και πογκρόμ στους μετανάστες.

Το τρίτο σημείο της πλατφόρμας των διοργανωτών ήταν το σύνθημα “Παράνομοι είναι οι φασίστες και όχι οι μετανάστες, σύνορα ανοιχτά για όλους τους εργάτες” και με αυτό έκλεισε. Στην προκήρυξη τους οι διοργανωτές γράφουν:

“Το σύνθημα αυτό είναι κάτι παραπάνω από ώρμο. Οι ναζί δεν είναι πολιτική οργάνωση σαν τις άλλες, αλλά συμμορία δολοφόνων. Έχουμε μια συστηματική εγκληματική δράση αυτής της οργάνωσης που κρατάει για χρόνια... Δεν μπορεί λοιπόν να αναγνωριστεί το δημοκρατικό δικαίωμα της νόμιμης πολιτικής δράσης γι’ αυτούς που τρομοκρατούν, τραυματίζουν ή δολοφονούν...

Απαιτούμε από την κυβέρνηση να κλείσει τα γραφεία της “Χρυσής Αυγής”. Να σταματήσει η νομιμοποίηση των φασιστικών συμμοριών”.

Αν πάρουμε στα σοβαρά την παραπάνω επιχειρηματολογία διαπιστώνουμε την εξής αντίφαση. Την ίδια εγκληματική δράση με διαφορετικό προσωπείο είχε και η 17Ν. Αφού λοιπόν είναι σωστό να κλείσουν τα γραφεία της “Χρ. Αυγής” γιατί οι διοργανωτές βάδισαν πολιτικά με τους μετανάστες αρχίζοντας από τους πιο παλιούς. Η μαύρη εργατική δύναμη έσπασε τα καταχτημένα από τους ντόπιους εργάτες μεροκάματα φτιάχνοντας ένα τεράστιο μίσος που χώρισε ξένους και ντόπιους εργάτες. Χωρίς πολιτικά δικαιώματα πετάχτηκαν στο περιθώριο και σε γκέτο οι μετανάστες και έγιναν αντικείμενο της αστυνομικής βίας και κάθε βίας από τους δουλοκτήτες. Ωστόσο οι πιο παλιοί ενσωματώθηκαν σιγά σιγά και άρχισαν να ζητάνε τα δικαιώματα τους με απεργίες (αύξηση μεροκάματου, 8ωρο κλπ.) Απέναντι σ’ αυτή την πάλη κάθε

γανώσεις που συμμετείχαν (ΔΕΑ, Δίκτυο, YRE, ΣΕΚ) διατηρούν μαζί του πέρα απ’ τους πολιτικούς και οργανωτικούς δεσμούς: Πώς να το κάνουν όταν το εκτός νόμου απαιτεί απ’ όλα τα πολιτικά κόμματα να πάρουν θέση και τα αποκαλύπτει σαν προστάτες της νομιμότητας των ναζιστών; Είναι χαρακτηριστικό ότι ο ΣΥΝ που κράτησε μια μακριά σιωπή για τη συμμετοχή των ναζιστών στο ψηφοδέλτιο Καρατζαφέρη στην τελευταία επίθεση βίας έβγαλε ανακοίνωση που ζητάει να μεταφερθούν τα γραφεία των ναζιστών έξω από το κέντρο της Αθήνας. Απ’ την άλλη η Νεολαία του ΣΥΝ παρουσία του βουλευτή Π. Λαφαζάνη συμμετείχε στην πορεία με πανό που έγραφε “να κλείσουν τα γραφεία της “Χρ. Αυγής”. Σύνολο 15 άτομα, η μικρότερη αριθμητικά συμμετοχή μπλοκ της πορείας. Προηγούμε

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ “17N” ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ

Δεν περιμέναμε ότι ο τίτλος του κύριου άρθρου της τελευταίας “Νέας Ανατολής”: “Οι εκτελεστές στη φυλακή, η πολιτική της 17N στην εξουσία” θα επιβεβαιωνόταν τόσο σύντομα. Ισως μόνο να χρειαζόταν μια διευκρίνιση: “Οι εκτελεστές στη φυλακή, το κόμμα των φίλων της 17N στην εξουσία”, απλά τότε που γράψαμε το άρθρο μας δεν ήταν δυνατό να φανταστούμε ότι το καθεστώς θα δημιουργούσε αυτό το κόμμα τόσο γρήγορα και τόσο γρήγορα θα τόλμαγε να επιβάπει την εξουσία του.

Η ιδρυτική πράξη του κόμματος ήταν η παράδοση του Κουφοντίνα στις αρχές ταυτόχρονα με τη δήλωσή του ότι αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη για τις πράξεις και τις θέσεις της 17N. Αυτή η δήλωση ήταν και το σύνθημα για να αλλάξουν τις απολογίες τους και τη γενική πολιτική στάση τους όλοι οι υπόλοιποι κρατούμενοι. Όσο γρήγορα είχαν ομολογήσει και όσο πρόθυμα είχαν καρφώσει ο ένας τον άλλο, τόσο γρήγορα μετατράπηκαν σε “αγωνιστές” που απλά υπέκυψαν για λίγο στα υποτιθέμενα βασανιστήρια της αντιτρομοκρατικής, και στα καταπότια της ΣΙΑ. Αυτήν όλη τη διαδικασία μεταστροφής την κάλυψε πολιτικά και τη στήριξη νομικά το ρεύμα του εξωκοινοβουλευτικού σοσιαλφασισμού, που στην ηγεσία του βρίσκονται το εργολαβικό απόσπασμα του Συνασπισμού που ονομάζεται Δίκτυο, καθώς και το NAP που έχει πια γίνει ένα πολιτικό εξάρτημα του ψευτοΚΚΕ και διεκπεραιώνει για λογαριασμό του όλες τις πολιτικά βαριές και ανθυγεινές εργασίες που δεν πρέπει να αναλαμβάνει το ίδιο.

Η πολιτική και νομική κάλυψη της 17N συνοψίζεται στη θέση ότι οι κατηγορούμενοι, μέλη της 17N είναι πολιτικοί και όχι ποινικοί κρατούμενοι. Αυτή η θέση τους βολεύει αφάνταστα ακριβώς επειδή έχει διπλή ερμηνεία. Γιατί το βασικό με το “κόμμα των φίλων της 17N” είναι ότι δεν θα πρέπει να εμφανίζεται καθαρά σαν τέτοιο. Αν εμφανίζοταν καθαρά σαν τέτοιο θα σήκωνε μια πολιτική ευθύνη που ελάχιστα θα πλήγωνε το ίδιο, αλλά θα συνέτριβε πολιτικά τους καθώσπρέπει προστάτες του που είναι η ίδια η σημερινή πολιτική εξουσία.

Το διφορούμενο σε αυτόν τον χαρακτηρισμό είναι ότι επιτρέπει σε κάποιον να εννοεί με αυτόν απλά ότι οι 17νοεμβρίτες, σκοτώνοντας, έχουν υπηρετήσει μια πολιτική και έναν πολιτικό στόχο, πράγμα που προφανώς ισχύει, ή να εννοεί με αυτόν ότι είναι κατηγορούμενοι για τις πολιτικές τους ιδέες, ιδέες μάλιστα προοδευτικές και αντικαθεστωτικές, πράγμα που δεν ισχύει. Βεβαίως αυτός που μιλάει πραγματικά με την πρώτη έννοια δεν θα ονόμαζε ποτέ πολιτικούς κρατούμενους ανθρώπους που σκότωναν με σύστημα και ψυχρά άλλους ανθρώπους ενάντια στη διάθεση του λαού και της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Αυτούς θα τους ονόμαζε ψυχρούς δολοφόνους και δεν θα ζητούσε καθόλου καλύτερη μεταχείριση από τους συνηθισμένους ποινικούς κρατούμενους. Μόνο ένας φίλος τους θα τους ονόμαζε πολιτικούς κρατούμενους, γιατί έτσι τους ελαφραίνει ποινικά και κυρίως τους ελαφραίνει ηθικά και πολιτικά καθώς αυτός ο χαρακτηρισμός είναι τιμητικός και χρησιμοποιείται από τους λαούς και τους δημοκράτες για ανθρώπους που αντιστάθηκαν με λόγια ή με πόλεμο στους δυνάστες και στους δήμιους κάθε είδους.

Ισως κάποιος μας αντιτείνει ότι το κόμμα των φίλων της 17N έτσι κι αλλιώς θα γεννιόταν αφού υπάρχει μέσα στην κοινωνία και είναι ισχυρή η πολιτικοϊδεολογική γραμμή της 17N. Ασφαλώς το υπόβαθρο, η μήτρα αυτής της γέννησης υπάρχει, αλλά χρειάζεται και η μαμή της και αυτή είναι

το πολιτικό καθεστώς. Χωρίς την άμεση και δραστήρια ανάμειξη και στήριξη σύσσωμου του πολιτικού καθεστώτος αυτό το κόμμα δύσκολα θα είχε γεννηθεί, ενώ οπωσδήποτε δεν θα είχε γεννηθεί τόσο νωρίς.

Τι εννοούμε; Εννοούμε ότι υπήρξε μελετημένη, συντονισμένη κυβερνητική και διακομματική στήριξη του κόμματος σε όλα τα επίπεδα: νομικό, δημοσιογραφικό, στρατιωτικό-αστυνομικό, και δικαστικό.

Το πρώτο και αποφασιστικό βήμα ήταν η στήριξη που έδωσε το πολιτικό καθεστώς στην ομάδα των δικηγόρων της 17N.

Δικηγόρος των 17νοεμβριτών δεν σημαίνει κιούλας πολιτική φιλία, ή πολιτική ανοχής της 17N. Κάθε κατηγορούμενος έχει το δικαίωμα ενός συνηγόρου όπως και κάθε δικηγόρος έχει δικαίωμα να επιλέγει τον πελάτη του. Για τους κατηγορούμενους όμως που μισεί ο λαός δύσκολα βρίσκεται συνήγορος και όταν βρίσκεται κινείται σε μια υπερασπιστική γραμμή που ο λαός μπορεί να αναγνωρίσει σα δίκαιη, όπως για παράδειγμα όταν αναγνωρίζει την ενοχή του κατηγορούμενου και αναζητεί τα ελαφρυντικά της πράξης του. Για την περίπτωση της έλλειψης συνηγόρου για εγκληματίες που απεχθάνεται ο λαός, η δικονομία προβλέπει και τον διορισμό συνηγόρου από το κράτος. Στην περίπτωση των 17νοεμβριτών αυτοί βρήκαν δικηγόρους που ήταν διατεθειμένοι να ακολουθήσουν μια υπερασπιστική γραμμή που ήταν σε σύγκρουση με τις διαθέσεις της μεγάλης πλειονητικής του λαού. Σύμφωνα με αυτήν τα μέλη της 17N που συνελήφθησαν και ομολόγησαν, είτε δεν υπήρξαν μέλη της 17N, είτε υπήρξαν, αλλά υπήρξαν παλιά, οπότε τα εγκλήματά τους έχουν παραγραφεί, ή υπήρξαν ως πρόσφατα, αλλά έπαιζαν έναν περιφερειακό ρόλο και ποτέ δεν ανακατεύτηκαν σε δολοφονίες. Σε κάθε περίπτωση οι κατηγορούμενοι είναι σήμερα πολιτικοί κρατούμενοι.

Για να σταθεί αυτή η υπερασπιστική γραμμή πρέπει να αποδειχτεί ότι οι ομολογίες των κατηγορούμενων, και οι πρώτες, χωρίς τους δικηγόρους τους, και οι δεύτερες, μπροστά τους, είναι άκυρες. Για να είναι άκυρες πρέπει να είναι προϊόν βιασμού της συνείδησης με την ωμή βία ή με φάρμακα. Αυτό σημαίνει ότι όχι μόνο οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι είναι νομικά αθώοι ως προς τις βασικές κατηγορίες, αλλά ότι είναι αθώοι και πολιτικά, γιατί αυτή η βία που ασκήθηκε πάνω τους με στόχο την τάχα άδικη ενοχοποίηση τους δείχνει ότι οι διώκτες τους, εν προκειμένω οι πολιτικές και οι δικαστικές αρχές είναι οι βασανιστές και οι σκευωροί, δηλαδή όχι μόνο είναι ποινικά ένοχοι, αλλά κυρίως πολιτικά ένοχοι, αφού μόνο φασίστες και φασιστικά καθεστώτα εφαρμόζουν τέτοιες μεθόδους εξόντωσης των αντιπάλων τους. Αυτόματα οι κατηγορούμενοι βρήκανται στο στρατόπεδο των κοινωνικών και πολιτικών θυμάτων και διώκονται όχι γι' αυτό που είναι, δηλαδή στυγοί δολοφόνοι, αλλά για το ευρύτερο πολιτικό στρατόπεδο που υποτίθεται πως εκπροσωπούν παρά τα προσωπικά ελαττώματα και αδυναμίες τους, παρά τα πολιτικά τους λάθη, τις αποτυχημένες “ατομικές” μεθόδους τους κλπ, δηλαδή το στρατόπεδο του αντικαπιταλισμού,

του αντιμπεριαλισμού και της κοινωνικής αλλαγής. Σαν τέτοιοι μπορεί να είναι, και προφανώς είναι, πολιτικοί κρατούμενοι. Και βέβαια σαν πολιτικοί κρατούμενοι ενός ανοιχτού ή κρυφού φασιστικού καθεστώτος δεν μπορεί να μην δέχονται και την αντίστοιχη μορφή βίας. Έτσι, σύμφωνα με αυτή τη λογική, η πρώτη και άμεση υποχρέωση κάθε πολιτικού συμπαραστάτη τους και κάθε έντιμου συνηγόρου είναι η καταδίκη των βάρβαρων συνθηκών κράτησης τους η ανάπτυξη του δημοκρατικού κινήματος για καλύτερες συνθήκες κράτησης τους και η επιεικής δικαστική αντιμετώπιση τους.

Αυτή εδώ δεν ήταν η αρχική υπερασπιστική γραμμή. Η αρχική υπερασπιστική γραμμή δεχόταν την αξιοπιστία των ομολογιών τους και περιοριζόταν στην αναζήτηση ελαφρυντικών. Σε όσες περιπτώσεις οι δικηγόροι δεν δέχτηκαν να αλλάξουν την αρχική υπερασπιστική γραμμή αντικαταστάθηκαν. Θα εξηγήσουμε στο τελευταίο μέρος του άρθρου μας γιατί άλλαξε η αρχική γραμμή και γιατί σε μερικές περιπτώσεις χρειάστηκε και αλλαγή δικηγόρου. Εκείνο που θέλουμε τώρα να αποδείξουμε είναι ότι αυτή η γραμμή δεν είναι απλά η πολιτική θέληση κάποιων κατηγορούμενων ή κάποιων συνηγόρων, αλλά είναι η θέληση του καθεστώτος.

Αν το καθεστώς είχε θέση κατά της 17N, ή ακόμα ήταν αδιάφορο απέναντι της, θα άφηνε τα πράγματα να εξελιχθούν σύμφωνα με τη μέση συνείδηση των μαζών. Οι μάζες ένοιωσαν αμέσως ότι η νέα υπερασπιστική γραμμή ήταν φιλική προς τη 17N.

Και το ένοιωσαν όταν η πρώτη που εκδηλώθηκε σε αυτή τη γραμμή ήταν η συνήγορος του Κουφοντίνα, δηλαδή του πρώτου κρατούμενου που υπεράσπισε πολιτικά τις δολοφονίες της 17N και ταυτόχρονα του πιο αδίσταχτου από όλους τους φονιάδες. Η Κούρτοβικ όχι μόνο δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να διαχωρίστει πολιτικά στοιχειώδως από τον πελάτη της, όχι μόνο δεν είπε δυο λόγια συμπάθειας για τα θύματά του, όχι μόνο μετέφερε ασχολίαστες στο κοινό τις θέσεις του, αλλά ήταν και η πρώτη που έδωσε στους φονιάδες και μάλιστα στον χειρότερο από αυτούς τον τίτλο του πολιτικού κρατούμενου. Αυτό ήταν ακόμα πιο προκλητικό στο βαθμό που ήταν και συνήγορος της Σωτηροπούλου της μοναδικής πολιτικής κάλυψης της συνείδησης της 17N και της αποδείξης της στην επικοπή της.

Το κόμμα των φίλων της 17N ισχυρίζεται ότι ο τύπος και τα κανάλια δεν στρά

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ "17Ν" ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 17

ντού. Είναι φανερό ότι οι τελευταίοι 17νοεμβρίτες ήταν αυτοί που κρύβανε τον Κουφοντίνα και όχι ο Κουφοντίνας ο ίδιος, όπως ήθελαν να γίνει πιστευτό οι διωκτικές αρχές και η κυβέρνηση. Το κοινό ρουφούσε κάθε συζήτηση και κάθε είδηση γύρω από τη 17Ν. Τα πράγματα έπαιρναν μια επικίνδυνη τροπή. Κι' αυτό γιατί ο κόσμος άρχισε να ξεθαρρεύει και νέες μαρτυρίες να έρχονται στο φως από ανθρώπους του λαού στο αστυνομικό επίπεδο και αυξανόμενες καταγγελίες για την πολιτική αδράνεια της "αριστεράς" στο πολιτικό.

Η καθεστωτική επίθεση στα ΜΜΕ

Στο σημείο αυτό άρχισε η καθεστωτική επίθεση στα ΜΜΕ με επίσημη κήρυξη του πολέμου από τον Σημίτη στην έκθεση Θεσσαλονίκης.

Στο πολιτικό επίπεδο τα συνθήματα ήταν: Η υπόθεση της 17Ν δεν είναι θέαμα, η εξάρθρωση της τρομοκρατίας είναι υπόθεση των διωκτικών αρχών και όχι των αυτοσχέδιων ειδικών, οι αρχές πρέπει να προστατεύουν από την τηλεόραση τα δημοκρατικά δικαιώματα των εμπλεκομένων στην υπόθεση, δηλαδή των κατηγορούμενων, όποιος μιλάει για σχέσεις του ΠΑΣΟΚ και της αριστεράς με την τρομοκρατία είναι ακροδεξιός. Μίλωντας παράλληλα με το Σημίτη στην έκθεση της Θεσσαλονίκης ο Κωνσταντόπουλος έκφρασε την αληθινή αγωνία και τον πραγματικό φόρο όλου του σοσιαλφασιστικού μετώπου εξουσίας λέγοντας ότι ενώ επί τρεις δεκαετίες η 17Ν, όντας αυσύλληπτη, δεν προκάλεσε ποτέ μεγάλο πολιτικό πρόβλημα και ποτέ δεν δίχασε τον ελληνικό λαό, τώρα που εξαρθρώθηκε κινδυνεύει να δημιουργήσει!

Μα ασφαλώς. Όσο η 17Ν σκότωνε ανεμπόδιστα, δηλαδή όσο προστατεύόταν από το πολιτικό καθεστώς κανείς δεν τόλμαγε να την καταγγείλει, ούτε στο αστυνομικό, ούτε στο πολιτικό επίπεδο. Στην πραγματικότητα υπήρχε πάνω από τη χώρα μια καλυμμένη δικτατορία της 17Ν. Η "ελευθερία" απέναντι στην 17Ν άρχισε μόλις ο κόσμος πίστεψε ότι άρχισε η πραγματική της εξάρθρωση. Το καθεστώς επενέβη ακριβώς για να διαλύσει αυτή την αυταπάτη. Η δικτατορία της 17Ν θα συνεχίζοταν με άλλα μέσα και δικτατορία σημαίνει βία. Χωρίς βία ούτε τα κανάλια, ούτε οι εφημερίδες, ούτε ο λαός σταματάνε να ψάχνουν, να αποκαλύπτουν και να μελετούν.

Και η βία ήρθε ταυτόχρονα και από πολλές πλευρές, τόσο συντονισμένα και σε τόσο μετρημένες δόσεις, όσο μόνο ένα καθεστώς μπορεί. Και ήταν είτε ωμή, είτε λεπτή, είτε στρατιωτική, είτε δικαστική-διοικητική, δηλαδή τόσο πολύμορφη, όσο επίσης μόνο ένα καθεστώς μπορεί.

Η ίδρυση και η παρέμβαση του κόμματος της βίας

Κατ' αρχήν συγκροτήθηκε και εκδήλωσε την ισχύ του το κόμμα της βίας. Αυτό ήταν το νόημα της προπαρασκευαστικής συγκεντρωσης και της διαδήλωσης του Δίκτυου και της Συσπείρωσης ενάντια στην κρατική τρομοκρατία, κάτω από την πολιτική ηγεμονία του πρώτου, υπέρ των φυλακισμένων σοσιαλφασιστών. Βεβαίως αυτή βία δεν χρειαζόταν να είναι βία αυτού του ίδιου του ρεύματος άμεσα. Ήταν η έμμεση βία που απέρρεε από το γεγονός ότι η 17Ν μετα-

φέρθηκε τώρα και εγκαταστάθηκε για πρώτη φορά από την δημιουργία της στο νόμιμο πολιτικό επίπεδο, ήταν η υπενθύμιση ότι η 17Ν δεν είναι πολιτικά απομονωμένη, άρα ανά πάσα στιγμή μελλοντικά μπορεί να γίνει παρούσα και στρατιωτικά. Στην πραγματικότητα με την σύλληψη της και την ίδρυση του κινήματος συμπαράστασης η 17Ν αναβαθμίστηκε. Αυτή ποτέ ως τώρα δεν είχε ανοιχτή πολιτική συμπαράσταση, δηλαδή ποτέ δεν είχε δίπλα της ένα πολιτικό κόμμα με την ευρύτερη έννοια.

Στο σημείο αυτό χρειάζεται προσοχή. Το Δίκτυο, σαν εξάρτημα του ΣΥΝ που είναι, φροντίζει να καλύπτεται και πάντα μιλάει διφορούμενα. Πουθενά δεν λεει ότι είναι υπέρ της 17Ν. Αντίθετα δηλώνει πάντα την αντίθεσή του στην πλατφόρμα της και την αντίθεσή του στη βία της. Εκείνο που δηλώνει είναι ότι η 17Ν και κάθε άλλη δολοφονική σοσιαλφασιστική ομάδα είναι πολιτική ομάδα και ότι τα μέλη της που συλλαμβάνονται είναι πολιτικοί κρατούμενοι. Και εξηγεί τι εννοεί με αυτό: "Είμαστε βέβαιοι ότι η αποπολιτικοποίηση και η αποδειλογικοποίηση της δράσης των εγχώριων οργανώσεων απομικνύει την ποινικοποίηση της δράσης π.χ. τουρκικών επαναστατικών οργανώσεων και την άρνηση χορήγησης πολιτικού ασύλου σε μέλη τους, την απαξίωση μαζικών επαναστατικών κινημάτων όπως οι κολομβιανές FARC, αλλά ακόμα και παλαιστινιακές οργανώσεις, την ομηρία μαχητικών κινημάτων που θα αναπτυχθούν στη χώρα μας εν όψει της ελληνικής προεδρίας της ΕΕ και των ολυμπιακών αγώνων του 2004" (Συνέντευξη τύπου του Δίκτυου στην ΕΣΗΕΑ. Σημείωση δικιά μας: Η ΕΣΗΕΑ δεν δίνει σε όποιον και όποιον την αίθουσα της. Στην Αντιναζιστική αρνήθηκε να τη δώσει λίγο μετά).

Με λίγα λόγια το Δίκτυο με την πονηρή λεξούλα "προλογίζει", εξομοιώνει τη 17Ν με κάθε κίνημα πολιτικής βίας και μάλιστα με κινήματα άλλων χωρών που για τη φύση τους ο λαός ελάχιστα έρει ή ακόμα την εξομοιώνει με τη βία του τραμπούκικου αναρχισμού που επίσης ο λαός καταδικάζει, αλλά δεν την ταυτίζει με εκείνη της 17Ν. Αυτή η εξομοιώση βοηθάει το Δίκτυο, δηλαδή τον ΣΥΝ να φτιάξει ένα πολιτικό συνεχές, ένα διαρκώς και αυθαίρετα μεταποιημένο ρευστό από την πιο αποκρουστική ως και την επαναστατική βία, μέσα στο οποίο θέλει να κλείσει και να προστατεύει την την ταυτότητα της 17Ν. Αυτή η προστασία φαίνεται αμέσως παρακάτω στο ίδιο κείμενο: "Είμαστε εδώ για να συνεχίσουμε τον αγώνα μας κατά της τρομολαγνείας, των αστυνομικών σκευωριών, της κρατικής καταστολής με όποιο πρόσχημα και αν ασκείται". Το πρόβλημα γι' αυτούς δεν είναι λοιπόν η τρομοκρατία της 17Ν, αλλά η "τρομολαγνεία" των ΜΜΕ, δεν είναι η ναζιστικό τύπου εξόντωση των ενοχλητικών αστών από τη 17Ν, αλλά η σύλληψη της 17Ν, δεν είναι οι πολύχρονες αστυνομικές και πολιτικές σκευωρίες που εξασφάλισαν για δεκαετίες το ασύλητο της 17Ν, αλλά είναι τη συνεχήση της δεκαετίας της 17Ν.

Αυτό είναι συνηθισμένο θράσος για σοσιαλφασίστες. Η πολιτική διαφορά ανάμεσα στην κεφαλή και την ουρά της πορείας, ανάμεσα στο Δίκτυο και τους "θανατολάγνους" ήταν μόνο στη μορφή και στην ένταση, όχι στην ουσία. Το λούμπεν της ουράς απλά εκφράζοταν πιο ελεύθερα από τους εργολάβους του ΣΥΝ που οδηγούσαν την πορεία. Όταν δηλαδή οι "θανατολάγνοι" έλεγαν από πίσω: "Στον Ευαγγελάτο σκάβουμε έναν λάκκο και στον Κακαούνακη ένα βαθύ χαντάκι", οι εργολάβοι φώναζαν μπροστά: "Οχι στο ψέμα και στη συκοφαντία. Ο λαός δεν έχεινά τους ρουφιάνους τους κρεμά" ή το πιο μετριοπαθές: "Λιτότητα, ανεργία, χαφιεδισμός. Στην ίδια μας τη χώρα είναι ο εχθρός". (Τα συνθήματα είναι από το ρεπορτάζ της Ελευθεροποίησης της 2 του Οκτώβρη και κανείς δεν τα διέψευσε). Αλλά η ουσία των υπάρχει

φέρθηκε τώρα και εγκαταστάθηκε για πρώτη φορά από την δημιουργία της στο νόμιμο πολιτικό επίπεδο, ήταν η υπενθύμιση ότι η 17Ν δεν είναι πολιτικά απομονωμένη, άρα ανά πάσα στιγμή μελλοντικά μπορεί να γίνει παρούσα και στρατιωτικά. Στην πραγματικότητα με την σύλληψη της και την ίδρυση του κινήματος συμπαράστασης η 17Ν αναβαθμίστηκε. Αυτή ποτέ ως τώρα δεν είχε ανοιχτή πολιτική συμπαράσταση, δηλαδή ποτέ δεν είχε δίπλα της ένα πολιτικό κόμμα με την ευρύτερη έννοια. Δεν υπάρχει τίποτα από τη μορφή του επαναστάτη κρατούμενου που δεν θα περιβληθούν, όπως και τίποτα επαναστατικό δεν έμεινε που να μην το περιβληθούν για να διαπράξουν τα εγκλήματά τους. Γι' αυτό το λόγο οι ίδιοι και οι φίλοι τους μιλάνε για "λευκά κελιά". Τα λευκά κελιά είναι μια σκληρή ποινή απόλυτης και παρατεμένης απομόνωσης που επέβαλε η γερμανική αστική τάξη στους δολοφόνους της Μπάντερ-Μάινχοφ. Άλλα τουλάχιστον αυτοί δεν ήταν χαφιέδες ενός άλλου κομματιού της γερμανικής αστικής τάξης ήταν μικροαστοί σοσιαλφασίστες. Εδώ όμως πρόκειται για μια κωμωδία. Εδώ το καθεστώς φροντίζει τόσο πολύ για τους φυλακισμένους υπαλλήλους του, ώστε οι υπόλοιποι ποινικοί διαμαρτυρήθηκαν για να έχουν τις ίδιες με αυτούς συνθήκες κράτησης.

Ως εδώ έχουμε την έμμεση πλην σαφή υποστήριξη της 17Ν, όπότε και της βίας της, όμως το κόμμα της βίας μπορεί να γίνει και σαφέστερο. Η διαδήλωση του Δίκτυου και της Συσπείρωσης κινήθηκε ανοιχτά στη γραμμή της βίας. Οι διοργανωτές ισχυρίστηκαν εκ των υστέρων ότι τα συνθήματα που ακούστηκαν από το αναρχικό πίσω μέρος της πορείας δεν είχαν την έγκριση τους και μάλιστα τα καταδίκασαν σαν "θανατολάγνα". Τι απάτη συνηθίσμενη σε πλην σαφή η στη γραμμή της βίας. Οι διοργανωτές ισχυρίστηκαν εκ των υστέρων ότι τα συνθήματα της βίας μπορεί να γίνεται και σαφέστερο. Η διαδήλωση του Δίκτυου και της Συσπείρωσης κινήθηκε ανοιχτά στη γραμμή της βίας. Οι διοργανωτές ισχυρίστηκαν εκ των υστέρων ότι τα συνθήματα της βίας μπορεί να γίνεται και σαφέστερο. Η διαδήλωση του Δίκτυου και τ

φιέδων του καθεστώτος στο μηχανισμό βίας που θα απειλήσει στη συνέχεια τον πολίτη που έκανε την αποκοτιά να κάνει την καταγγελία. Τέτοιες περιπτώσεις μαρτύρων που βιάστηκαν να μιλήσουν ακόμα και στους δημοσιογράφους μέσα στο κλίμα των πρώτων ημερών ενάντια στην 17Ν και τις γιάφκες της, δέχτηκαν στη συνέχεια, όπως και παλιότερα, απειλητικά τηλεφωνήματα και άλλαξαν τις μαρτυρίες τους ή σιώπησαν. Άλλωστε αυτή ακριβώς τη συμπεριφορά την προεξοφλεί και η ίδια η πολιτική και αστυνομική εξουσία όταν επίμονα διαβεβαιώνει ότι όλη η 17Ν βρίσκεται στη φυλακή. Έτσι όποιος αναζητά καινούργιους 17νοεμβρίτες παραβιάζει την επίσημη κρατική θέση, οπότε είναι και πολιτικά και αστυνομικά ακάλυπτος. Το πολιτικό κόμμα της βίας ιδρύεται σε αυτό το σημείο ακριβώς για να κάνει πειστική αυτή την απειλή δηλώνοντας την πολιτική και αριθμητική του ισχύ και ρίχνοντας το σύνθημα ενάντια στο “χαφιεδισμό”. Το λούμπεν και το καθυστερημένο πολιτικά μικροαστικό στοιχείο που δίνει σε αυτό το ρεύμα τη μαξικότητα δεν κάνει πολιτικές αναλύσεις. Αισθάνεται πολιτικά δικαιωμένο μόνο και μόνο γιατί κάποιοι 17νοεμβρίτες είναι στη φυλακή. Από την ώρα που είναι στη φυλακή είναι οι καταπιεσμένοι της εξουσίας και σε ένα βαθμό είναι μάρτυρες και ιδεολόγοι. Άλλα όσοι ξέρουν λίγη ιστορία και δεν είναι λούμπεν ξέρουν ότι η φυλακή δεν εξαγνίζει τον κρατούμενο. Οι βιαστές και οι ναζιστές ποτέ δεν εξαγνίστηκαν επειδή φυλακίστηκαν. Όσο για τους 17νοεμβρίτες δεν είναι η πρώτη φορά που η ασφάλεια και το καθεστώς, αφού τα χρησιμοποιήσουν, “πουλάνε” τα παιδιά τους.

Το κάψιμο της “Απογευματινής”

Η διαδήλωση των σοσιαλφασιστών ενάντια στο “χαφιεδισμό” απέδειξε πιο καθαρά το βίαιο τρομοκρατικό της περιεχόμενο, όταν προετοίμασε πολιτικά την αμέσως επόμενη μέρα την μεγάλη επίθεση των τραυματών και το κάψιμο της εφημερίδας Απογευματινή. Πριν από την πορεία αυτή σε μια μικρότερου διαμετρήματος επίθεση οι σοσιαλφασίστες είχαν βάλει μια φωτιά στον τοπικό τηλεοπτικό σταθμό του STAR στη Λαμία.

Η επίθεση στην Απογευματινή δεν ήταν μια τυχαία και γενική επίθεση στον τύπο, ήταν μια πολύ ειδική και συγκεκριμένη επίθεση σε μια δημοσιογραφική και πολιτική γραμμή, που είναι η πιο δημοκρατική και η πιο προωθημένη μέσα σε όλη την αστική τάξη για το ζήτημα της σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας. Αυτό το γεγονός είναι ελάχιστα γνωστό στους δημοκρατικούς ανθρώπους, αφού η εφημερίδα αυτή είναι ταυτισμένη στη συνείδησή τους με τον κλασσικό πολιτικό και κοινωνικό συντηρητισμό. Και ήταν πράγματι έτσι μέχρι πριν λίγους μήνες όταν άρχισε να γίνεται αισθητή η παρουσία μιας προοδευτικής φιλελεύθερης τάσης στην βασική αρθρογραφία της. Άρθρα φιλελεύθερων με καυστική πέννα σαν την Βασιλάκη, του Καρίπογλου, του Αβραντίνη, του Ανδριανόπουλου και άλλων ακόμα πιο μόνιμων και επιτελικών συντακτών, άρχισαν να εμφανίζονται δίπλα σε εκείνα της γνωστής παλιάς συντηρητικής γραμμής. Το πολιτικό καθεστώς, που πάνω απ' όλα παρακολουθεί και τρέμει τον τύπο, θα διαπίστωσε ασφαλώς πριν από μας το γεγονός ότι αυτή η νέα γραμμή έδειχνε μια σπάνια επιμονή όχι μόνο στην αστυνομική δίωξη, αλλά, κυρίως στην πολιτική κατάδικη της 17νοεμβρίτικης τρομοκρατίας. Μέσα σε αυτήν την αρθρογραφία η πιο ενοχλητική ήταν αυτή του γνωστού στους αναγνώστες της “Ν.Α.” για τις διώξεις που έχει υποστεί από τους φαιοκόκκινους Μανώλη Βασιλάκη, ο οποίος έκανε το εξής διπλό “λάθος”: Αποκάλυψε, πρώτον την πολιτική στήριξη που έδινε πάντα το πασοκι-

κό καθεστώς, συμπεριλαμβανομένων των Σημίτη-Παπανδρέου, και όλη η “αριστερά”, συμπεριλαμβανόμενου και του ΣΥΝ, στην ελληνική και στη διεθνή τρομοκρατία, και δεύτερον, καλούσε από τις στήλες της εφημερίδας σε ένα δημοκρατικό μέτωπο για την πολιτική καταγγελία και απομόνωση της σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας. Το χειρότερο που έκανε μέσα σε αυτή την κατεύθυνση ήταν ότι έγραψε ένα βιβλίο με τίτλο “καλά τους κάνανε” στο οποίο κατέγραψε σχολαστικά όλων των ειδών τις ευνοϊκές τοποθετήσεις, που ακούστηκαν στην Ελλάδα υπέρ των μαξικών σφαγέων των δίδυμων πύργων. Αυτό το βιβλίο, που κυκλοφόρησε και έγινε ανάρπαστο από την ελληνική ομογένεια στις ΗΠΑ, εκθέτει παγκοσμίως όχι μόνο τα γνωστά κνιτοειδή και τους φαιούς συμμάχους τους, αλλά και τον Σημίτη και τον τάχα ευρωπαίο ΣΥΝ. Γι' αυτό απέσπασε και το γενικό μίσος του καθεστώτος. Αιχμή του δόρατος στην καθεστωτική επίθεση ενάντια στον Βασιλάκη έγιναν οι σοσιαλφασίστες του ΝΑΡ, γιατί ανάμεσα στα άλλα ο Βασιλάκης ξεσκέπασε τη δημοσιογραφική φράξια που το ΝΑΡ έχει στήσει μέσα στην κλασσική κεντρώα και ως προχθές δυτικόφυλη εφημερίδα Καθημερινή με επικεφαλής τους Δελαστίκ, Παπακωνσταντίνου και Τζιαντζή η οποία μεταφέρει πολλές φορές μέσα σε αυτήν αυτούσια την δικιά τους αρθρογραφία στο Πριν. Τότε ακριβώς ο σοσιαλφασισμός, χρησιμοποιώντας και τις θέσεις του στην ΕΣΗΕΑ, ξεκίνησε επίθεση ταυτόχρονα ενάντια στον Βασιλάκη σαν “χαφιέ των Αμερικάνων” και στην “Απογευματινή” σαν μια από τις φυλλάδες της “σεναριολογίας” και της “χαφιεδολογίας”, όπως ονόμασε τότε την αμφισβήτηση της εξάρθρωσης της 17Ν ο σοσιαλφασισμός.

Με την ίδρυση και την πρώτη διαδήλωση του κόμματος των φίλων της 17Ν, καθώς και με το κάψιμο της “Α” ο σοσιαλφασισμός έκανε ένα μεγάλο άλμα, ένα άλμα που του κόστισε πολιτικά, αλλά που του ήταν απαραίτητο για να τρομοκρατήσει τον τύπο και την τηλεόραση. Το κόστος που πλήρωσε ήταν ότι για πρώτη φορά βγήκαν στην επιφάνεια οι πολιτικοί δεσμοί του ΣΥΝ με το Δίκτυο, και μέσω του Δίκτυου οι πολιτικοί δεσμοί του ΣΥΝ με την τρομοκρατία. Ήταν εκεί που άναψε ξαφνικά ο διακόπτης της δημοσιότητας και εκεί που για δευτερόλεπτα, όσο διαρκεί ένα τηλεοπτικό φλας, είδε για πρώτη φορά το πλατύ κοινό δίπλα στους “εργολάβους” τον “κύριο του έργου”. Είδε δηλαδή στην περίφημη συγκέντρωση στην ΕΣΗΕΑ δίπλα στον Ν.Γιαννόπουλο και δίπλα στα φρικιά, τους αξιότιμους κυρίους της πολιτικής γραμμάτειας του ΣΥΝ, τους Λαφαζάνη και Φλαμπούραρη και όλον αυτό το συρφετό μικρών και μεγάλων στελεχών που κινούνται ανάμεσα στην μεγαλοαστική τάξη και το λούμπεν, ανάμεσα στο καθεστώς και τα Εξάρχεια. Όλος ο κόσμος έμεινε ευβρόντης και λίγο πριν συνέλθουν, τόσο ξαφνικά όσο η κατσαρίδα γλυστράει στο ντουλάπι μόλις ανάψει το φως της κουζίνας, ο ΣΥΝ, διαχώρισε τη σχέση του με αυτές τις ανυπόληπτες συναναστροφές δηλώνοντας για το Δίκτυο: “Δεν μπορούμε να έχουμε σχέση με ανθρώπους που έχουν αυτή τη στάση απέναντι στην τρομοκρατία”. Αλλά δεν το κάνει με ένα όργανο του ΣΥΝ. Την παραπάνω δήλωση την έκανε ένα στελέχος της Πολιτικής Γραμματείας του ΣΥΝ, ο Στέργιος Πιτσιόρλας. Αυτό γίνεται στις 2 του Οκτώβρη. Ένα περίπου μήνα μετά και αφού τα πράγματα έχουν ησυχάσει, αφού δηλαδή ο τύπος και πιο πολύ η τηλεόραση έχουν υποχρεωθεί να σιωπήσουν για τη 17Ν η κατσαρίδα ξαναβγάινει από το ντουλάπι της. Ο Κωσταντόπουλος και όλος ο ΣΥΝ παρελαύνουν καμαρωτοί στην Φλωρεντία, στη συνηθισμένη ρώσικη παρέλαση της αντιπαγκομιοποίησης, κάτω από τα πανώ

του Δίκτυου.

Η βία του καθεστώτος πάνω στα ΜΜΕ

Αυτή η επιστροφή του ΣΥΝ θα ήταν αδύνατη χωρίς μια νίκη του καθεστώτος πάνω στα ΜΜΕ. Και αυτή η νίκη δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο με την εμφάνιση του κόμματος της βίας και μόνο με μερικούς τραυματισμούς δημοσιογράφων και εμπρησμούς κάποιων ΜΜΕ. Αυτούς τους τραμπούκους θα τους συνέτριβε και η πιο αδύναμη φράξια της αστικής τάξης εφ' όσον θα είχε μαζί της φανατικά όλη την κοινή γνώμη. Για την αποτελεσματική τρομοκράτηση των ΜΜΕ χρειαζόταν η πολιτική κάλυψη αυτής της βίας από το κράτος και την κυβέρνηση, και ο καλύτερος τρόπος για να γίνει αυτό ήταν η βία του κράτους και την κυβέρνησης. Αυτή η βία εφαρμόστηκε από το ειδικό εργαλείο για τη φίμωση του τύπου που κατασκεύασε το καθεστώς, το Εθν. Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης (ΕΣΡ), από ένα τμήμα της δικαστικής εξουσίας που το καθεστώς ελέγχει και από δύο συντεχνίες που επίσης ελέγχει, τον Δικηγορικό σύλλογο και την ΕΣΗΕΑ.

Κατ' αρχήν ήταν ένα πρόστιμο 150.000 ευρώ που έριξε στον ALTER το ΕΣΡ την ίδια μέρα με τη διαδήλωση του Δίκτυου (Ιη του Οκτώβρη), επειδή έδειξε φωτογραφίες των αδελφών της Σωτηροπούλου σε παιδική ηλικία! Το ΕΣΡ πιάστηκε από μια παράγραφο του κανονισμού του ΕΣΡ που λεει ότι δεν πρέπει να δείχνονται εικόνες συγγενών των κατηγορουμένων. Το πνεύμα αυτής της διάταξης είναι να μην αναγνωρίζονται και θίγονται οι συγγενείς, αλλά ποιος αναγνωρίζει ένα νήπιο μετά 40 χρόνια. Το ζήτημα ήταν να αποδειχτεί ότι η Σωτηροπούλου μπορούσε να τιμωρεί τα κανάλια με νέες ποινές. Και βέβαια δεν απείλησε το ΜΕΓΚΑ και τον ANTENNA που είχαν τη “σωστή” γραμμή ότι η 17Ν είχε εξαρθρωθεί, απείλησε τα κανάλια που επιμένανε στην αμφισβήτηση της κυβερνητικής θέσης περί πλήρους εξάρθρωσης, δηλαδή τον ΑΛΤΕΡ και το ΣΤΑΡ και τα οποία αναζητούσαν πολιτικές ευθύνες για την πολύχρονη ανοχή του ΠΑΣΟΚ και της ψευτοαριστεράς στην τρομοκρατία. Κάλεσε λοιπόν το ΕΣΡ αυτούς τους σταθμούς μια βδομάδα μ

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ “17Ν” ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 19

δικηγόρου ασκήθηκαν και νέες πειθαρχικές διώξεις “για όσα είπε σε συνέντευξή του σε σκανδαλοθηρική εφημερίδα, αλλά και για το περιεχόμενο του απολογητικού υπομνήματος που κατέθεσε στο Σύλλογο και θεωρήθηκε πειθαρχικώς ελεγκτέο” (Ελευθεροτυπία, 4 Οκτώβρη). Εξηγήσεις στα πειθαρχικά όργανα του ΔΣΑ έδωσε και ο Περ. Σταυριανάκης, για τον οποίο αποφασίστηκε να συνταχθεί κατηγορητήριο “διότι παρουσιάζοταν στα κανάλια ως ειδικός σε θέματα τρομοκρατίας και κάτοχος αποκλειστικών πληροφοριών για την εξάρθρωσή της, ενώ αναβλήθηκε η λήψη οριστικής απόφασης για το σκέλος της πειθαρχικής δίωξης που αφορούσε τις εμφανίσεις του στα “παράθυρα” για να προσκομίσει τις σχετικές κασέτες”. Το πραγματικό έγκλημα και των δύο αυτών ήταν ότι αμφισβητούσαν επίμονα την επίσημη γραμμή περί εξάρθρωσης της 17Ν. Ιδιαίτερα ο Σταυριανάκης, που εμφανίζοταν πολύ στα ΑΛΤΕΡ και ΣΤΑΡ, έδωσε μεγάλη και σοβαρή πολιτική πάλη ενάντια σε όσους ήθελαν να συσκοτίσουν την υπόθεση, και έγινε πολύ ενοχλητικός και με τον ισχυρισμό του ότι, σύμφωνα με αστυνομικές πηγές, ο Κουφοντίνας ήταν άνθρωπος της ΚΥΠ και ήταν αυτός που παρέδωσε στην αστυνομία όλους τους υπόλοιπους. Όσο για τον Φ. Ασημάκη αυτός τιμωρήθηκε περισσότερο όχι για τις πολλές εμφανίσεις του, αλλά γιατί επέμενε να ισχυρίζεται ότι ο Σ. Ξηρός είχε καταθέσει μόνο ότι του είχαν δώσει να υπογράψει ο Διώτης και η Αντιτρομοκρατική στα πλαίσια μιας σκοτεινής ανακριτικής τακτικής. Αυτό φαίνεται να ταυτίζεται με τη νέα υπερασπιστική γραμμή. Υπάρχει όμως η κεφαλαιώδης διαφορά ότι ο Ασημάκης το κατήγγειλε αυτό σε ακατάλληλη στιγμή και με ακατάλληλο τρόπο, δηλαδή μόλις ανέλαβε την υπεράσπιση των Ξηρών και πριν ακόμα χρειαστεί η νέα υπερασπιστική γραμμή. Μία τέτοια γραμμή εκείνη τη στιγμή θα εμπόδιζε να μιλήσουν όσοι έπρεπε και να πουν αυτά που έπρεπε να πουν. Τα στόματα των κρατούμενων θα έπρεπε να κλείσουν και οι αρχικές καταθέσεις να ανατραπούν μόνο μετά την παράδοση του Κουφοντίνα, δηλαδή μετά το τέλος της προγραμματισμένης “εξάρθρωσης”. Γι’ αυτό το λόγο ο Ασημάκης απολύτηκε μέσα σε μια μέρα. Μάλιστα απολύτηκε αφού προτιγούμενα η ίδια η Αλίσια Ρομέρο, διαμαρτυρήθηκε έντονα για την παρουσία του Ασημάκη σε αυτή τη θέση λέγοντας σε συνέντευξή της στην Ελευθεροτυπία (24 Ιούλη): “Αυτή η επιλογή με τρόμαξε. Μέσω της Εκκλησίας ήρθε ένας άνθρωπος που υπερασπίζεται φασίστες, εργάστηκε και με την αμερικανική πρεσβεία. Τρεις διαφορετικές εξουσιοδοτήσεις δικηγόρων πήγα στον Σάββα να τις υπογράψει και δεν με άφησαν, ανθρώπων που είναι ουδέτεροι από καταστάσεις”. Ήταν φανέρο ότι ο Φ. Ασημάκης, όπως και ο Σταυριανάκης, ήταν πολύ επικίνδυνοι για την συγκεκριμένη υπόθεση και έπρεπε να καταδικαστούν στη σιωπή. Για να θολώσει τα νερά ο δικηγορικός σύλλογος κάλεσε σε απολογία και μερικούς από τους εν ενεργεία δικηγόρους των 17νοεμβριτών που εμφανίστηκαν στα κανάλια δίχως να τους επιβάλει καμιά ποινή και δίχως να τους απειλήσει ουσιαστικά. Πάντως έτσι κι αλλιώς το μήνυμα ενάντια σε όσους μιλούσαν στα κανάλια είχε δοθεί. Το πειθαρχικό του Δικηγορικού Συλλόγου δεν είναι ένα συνδικαλιστικό όργανο δεο-

ντολογίας, είναι ένα όργανο άσκησης κρατικής βίας, γιατί έχει το δικαίωμα να επιβάλει σε έναν δικηγόρο την ποινή της παύσης της άσκησης του επαγγέλματος του. Αυτό το δικαίωμα το έχει εκχωρήσει σε αυτήν την συντεχνία το ίδιο το κράτος.

Η βία από την ΕΣΗΕΑ και την ΠΟΕΣΥ

Το ΕΣΡ και ο Εισαγγελέας έχουν λοιπόν αναλάβει να συνετίσουν με τη βία τους ιδιοκτήτες των εφημερίδων και των καναλιών, το Πειθαρχικό του δικηγορικού συλλόγου έχει αναλάβει να συνετίσει με τη βία τους δικηγόρους που βγαίνουν στα παράθυρα ενάντια στη 17Ν. Μένει κάποιος να συνετίσει με τη βία τους ίδιους τους δημοσιογράφους. Το καθεστώς των επιστρατεύει: Είναι η ΕΣΗΕΑ και η ΠΟΕΣΥ (η ομοσπονδία των συντακτών). Η ΕΣΗΕΑ έχει καλέσει ήδη σε απολογία τους πιο ενοχλητικούς δημοσιογράφους της Απογευματινής του Βασιλάκη, τον Παπαπέτρο και τον διευθυντή της εφημερίδας Σμαΐλη για δημοσιεύματα που τάχα εκθέτουν την Σωτήρχου της Ελευθεροτυπίας σχετικά με την υπόθεση Λεσπέργουλον. Όμως η ΠΟΕΣΥ, το ανώτερο όργανο, έχει μιλήσει έγκαιρα και αποφασιστικά πριν από τον καθένα για να καταδικάσει την “τρομολαγνεία” και να απειλήσει με κυρώσεις τους “... ελάχιστους δημοσιογράφους που εδώ και τρεις μήνες σπιλώνουν και παραπληροφορούν την κοινή γνώμη παραβιάζοντας κάθε αρχή δεοντολογίας με την ανεύθυνη συντήρηση της τρομολαγνείας”. Δηλώνει λοιπόν το ΔΣ της ΠΟΕΣΥ στην απόφασή του της 14 του Σεπτέμβρη:

“Η συντήρηση της τρομολαγνείας με “τρομοδικεία” δεν είναι δημοσιογραφία αλλά αντιδημοκρατική παραδημοσιογραφία” και καλεί τα πρωτοβάθμια όργανα - τις ενώσεις σαν την ΕΣΗΕΑ να αρχίσουν το κυνήγι των “τρομολάγνων” συναδέλφων τους, δηλαδή τη “λήψη των αναγκαίων μέτρων περιφρούρησης της αξιοποιείας, της συλλογικής αξιοπρέπειας του επαγγέλματος και της υπεράσπισης των πολιτικών και ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών. Ιδιαίτερα τώρα που έχουν πολλαπλασιαστεί τα θλιβερά φαινόμενα “δημοσιογράφων” σε αστυνομικό και δικαστικό ρόλο, η ενεργοποίηση των καταστατικών διαδικασιών για την επιβολή αυστηρών ποινών αποτελεί στοιχειώδη πράξη αυτοσεβασμού”.

Το τι σημαίνει αυτοσεβασμός αναλύεται σε μια άλλη απόφαση που η ΠΟΕΣΥ εκδίδει την κρίσιμη μέρα, όπου όλα τα σφυριά χτυπάνε μαζί, τη μέρα της διαδήλωσης του κόμματος των φίλων της 17Ν, την 1η του Οκτώβρη, και στην οποία η ΠΟΕΣΥ: “αναθέτει στη νομική υπηρεσία της Ένωσης την επεξεργασία του περιεχομένου της παράστασης στην εκδίκαση της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων της Αγγελικής Σωτηροπούλου κατά δημοσιογράφων και τηλεοπτικών σταθμών”. Αυτό σκέτα και ξερά, χωρίς κανένα σχόλιο που να φανερώνει έστω και υπαινικτική αποδοκιμασία της Σωτηροπούλου. Η καθαρή αποδοκιμασία είναι μόνο για τους “τρομολάγνους δημοσιογράφους”. Αυτοσεβασμός λοιπόν για το δημοσιογράφο σημαίνει σεβασμός στη θέληση του κυτίκου του σωματείου του και πάνω όλα σεβασμός στη θέληση της 17Ν.

Είναι φυσικό λοιπόν μετά από όλο αυτό τον πολύπλευρο και συντονισμένο ποινικό και πειθαρχικό διωγμό όλων των ανθρώπων και όλων των μηχανισμών που επιμένουν να κρατάνε στο επίκεντρο της πολιτικής ζωής το ζήτημα της 17Ν να επιβληθεί η θέληση των διωκτών. Ήταν ολότελα φυσικό οι τρομοκράτες να επικρατήσουν πάνω στους “τρομολάγνους”. Όλο το ζήτημα ήταν να αποδείξουν ότι έχουν την εξουσία και το απέδειξαν. Από κει και πέρα έμειναν μερικές σκόρπιες φωνές και μερικές εμμονές λίγων δημοσιογράφων κυρίως στον έ-

ντυπο τύπο. Η αληθινή κινητήρια δύναμη της αμφισβήτησης του 17νοεμβρίτικου καθεστώτος, η δημόσια διαμάχη μπροστά σε όλο το λαό σε γενικές γραμμές εξαφανίστηκε.

Ο ρόλος του Καραμανλή και οι δουλείες της αστικής τάξης

Η δύναμη ενός καθεστώτος δεν φαίνεται τόσο στην ικανότητά του να κινητοποιεί τα

συνέχεια στη σελ. 26

Αφίσσα της ΟΑΚΚΕ που κολλήθηκε στην Αθήνα και στον Πειραιά

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ, Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ “17Ν” ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Μια οργάνωση που δολοφονεί πολιτικά πρόσωπα, έχει προφανώς πολιτικούς σκοπούς.

Με τη θεωρία ότι η 17Ν είναι απλά μια μαφία η κυβέρνηση κρύβει επίμονα το πολιτικό κίνητρο των δολοφόνων. Η κυβέρνηση Σημίτη πλήρτει οργανωτικά τη 17Ν, αλλά την προστατεύει πολιτικά, κρύβει δηλαδή ποιες δυνάμεις δημιούργησαν το πολιτικό κλίμα που όπλισε ιδεολογικά το χέρι των δολοφόνων και ευνοήθηκαν αντικειμενικά από αυτές τις δολοφονίες. Έτσι εμποδίζει εξ αρχής κάθε αστυνομική έρευνα για τις σχέσεις της 17Ν με την πολιτική ζωή και το κράτος, αυτές που μπορούν να εξηγήσουν το ασύλληπτο της 1/4 του αιώνα.

Η κυβέρνηση για να ικανοποιήσει τη Δύση έπληξε οργανωτικά τη 17Ν, αλλά όχι

πολιτικά, γιατί η 17Ν έχει την ίδια πολιτική γραμμή, ανοιχτά με το ψευτοΚΚΕ και με το ΣΥΝ, και καλυμμένα με την ίδια την ηγετική ομάδα Λαλιώτη-Σημίτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτές είναι οι πιο ρωσόφιλες πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα.

Η κυβέρνηση για να ικανοποιήσει τη Δύση έπληξε οργανωτικά τη 17Ν, αλλά όχι

πολιτικά, γιατί η 17Ν έχει την ίδια πολιτική γραμμή, ανοιχτά με το ψευτοΚΚΕ και με το ΣΥΝ, και καλυμμένα με την ίδια την ηγετική ομάδα Λαλιώτη-Σημίτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτές είναι οι πιο ρωσόφιλες πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα.

Η κυβέρνηση για να ικ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΝ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ

ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

Στην ώρα του και το σχέδιο Ανάν. Ένα έκτρωμα που σάπιζε για κά μποσα χρόνια στην κοιλιά του Συμβούλιου Ασφαλείας του ΟΗΕ ήρθε στο φως τη στιγμή που είχε γίνει ικανοποιητικά σάπιο και το διπλωματικό περιβάλλον που θα το δεχόταν.

Το σχέδιο Ανάν δεν είναι μια χειρότερη έκδοση της Ζυρίχης, όπως λένε οι σοβινιστές επικριτές του, είναι μια επανέκδοση του εκτρώματος της Βοσνίας. Η συνταγή για τη δημιουργία ενός τέτοιου εκτρώματος είναι απλή: Τεμαχίζουμε

Ακάθετοι, αφ' όπου δημιούργησαν τον Φρανκενστάιν της Βοσνίας, οι χειρούργοι του Συμβούλιου Ασφαλείας του ΟΗΕ, κάτω από την καθοδήγηση του δόκτορα Μένγκελε, δηλαδή του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού που μόνο αυτός ξέρει να ενώνει τόσο καλά, επειδή μόνο αυτός ξέρει και τόσο καλά να τεμαχίζει, δημιουργούν τώρα το επονομαζόμενο "Κράτος της Κύπρου".

Η καρδιά του σχεδίου, το ζήτημα της διακυβέρνησης

Το σχέδιο Ανάν προσπαθεί μέσα σε 150 σελίδες να περιγράψει με τις πιο απίθανες λεπτομέρειες τη μελλοντική ζωή του εκτρώματος και τους μηχανισμούς με το οποίο θα συνεργάζονται τα σάπια με τα ζωντανά μέλη και οι ζωντανοί άνθρωποι με τη φρίκη του παρελθόντος τους κάτω από την καθοδήγηση των χειρούργων. Πρόκειται για λεπτομερείς οδηγίες χρήσης οι οποίες, όπως είναι γνωστό, αφορούν μηχανήματα και όχι ζωντανούς οργανισμούς. Στους ζωντανούς οργανισμούς η ζωή παρασταίνεται με την καρδιά. Σε ένα κράτος η καρδιά είναι η ικανότητά του να παίρνει πολιτικές αποφάσεις, δηλαδή να διαθέτει την εσωτερική ικανότητα να κατευθύνει την ύπαρξή του λύνοντας τις αντιθέσεις του με τις άλλες κρατικές οντότητες και λύνοντας τις εσωτερικές του αντιφάσεις. Από το έκτρωμα λείπει ακριβώς η καρδιά και γι αυτό δεν χρειάζεται να διαβαστούν 150 σελίδες. Το καταλαβαίνει κανείς καλά από τα λίγα σημεία του που αφορούν το κεντρικό του σύστημα διακυβέρνησης. Όταν μιλάμε για κεντρικό σύστημα διακυβέρνησης εννοούμε το σύστημα διακυβέρνησης του κεντρικού ομασπονδιακού κράτους το οποίο περιλαμβάνει τα δύο ομόσπονδα κρατικά μορφώματα, εκείνο της βόρειας τουρκοκυπριακής και εκείνο της νότιας ελληνοκυπριακής κοινότητας, τα οποία το σχέδιο ονομάζει "συστατικά κράτη". Αυτό το κεντρικό σύστημα λοιπόν συγκροτείται από μια νομοθετική και μια εκτελεστική εξουσία. Η νομοθετική εξουσία εκφράζεται με δύο σώματα, τη Γερουσία και τη Βουλή των Αντιπροσώπων. Η Γερουσία θα αποτελείται από ίσο αριθμό Γερουσιαστών από κάθε συστατικό κράτος, ενώ η Βουλή των Αντιπροσώπων θα εκφράζει με κάποια προσέγγιση την αναλογία πληθυσμού των δύο υποκρατιδίων ή "συστατικών κρατών", όπως ονομάζονται στο σχέδιο. Τέτοια διπλά νομοθετικά σώματα και τέτοιες αναλογίες μέσα σε αυτά, υπάρχουν σε πολλά ομοσπονδιακά κράτη, μονοεθνικά ή πολυεθνικά. Εκείνο που δεν υπάρχει πουθενά, σε κανένα κράτος του κόσμου, οπότε και σε καμιά Ελβετία και σε κανένα Βέλγιο, ούτε ασφαλώς υπήρξε ποτέ, είναι η παρακάτω παράγραφος του σχεδίου όταν αφορά μόνο δύο εθνότητες:

"Οι αποφάσεις θα απαιτούν την έγκριση των δύο Σωμάτων με απλή πλειοψηφία, που θα περιλαμβάνει το ένα τέταρτο των γερουσιαστών που ψηφίζουν από κάθε "συστατικό κράτος" ". Αυτό σημαίνει ότι κάθε νομοθετική απόφαση πρέπει να ψηφίζεται και από τα δύο σώματα. Άλλα καμιά απόφαση δεν θα βγαίνει αν δεν την ψηφίζει υποχρεωτικά τουλάχιστον το ένα τέταρτο, το 25%, των εκπροσώπων κάθε υποκρατιδίου. Αυτό σημαίνει ότι όποτε η μία από τις δύο εθνότητες είναι κάπως συμπαγής στη διαφορά της με την άλλη, νόμος και νομοθετική εξουσία δεν θα υπάρχουν.

Και δεν θα υπάρχει στην περίπτωση μη συμπαγούς πλειοψηφίας και των δύο εθνοτήτων ούτε εκτελεστική εξουσία. Γιατί η κυβέρνηση, το λεγόμενο "Προεδρικό Συμβούλιο", που θα αποτελείται από 6 υπουργούς, 4 ελληνοκύπριους και 2 τουρκοκύπριους θα μπορεί να αποφασίζει μόνο αν στην πλειοψηφία, δηλαδή τους 4 ψήφους θα περιλαμβάνεται ο πωσδήποτε και ένας ψήφος τουρκοκύπριου, ή αναλογικά αν δίνει τη συγκατάθεσή της η μισή τουρκική κοινότητα. Έχουμε λοιπόν ένα κράτος σε όλες τις αποφάσεις του οποίου θα ισχύει το ουσιαστικό βέτο της μιας εθνότητας πάνω στην άλλη. Για να μην υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή είναι η πρόθεση των χειρούργων οι τελευταίοι έχουν φροντίσει να την εκδηλώσουν, από την πρώτη στιγμή που αυτό

ένα ζωντανό κράτος, δηλαδή το ακρωτηριάζουμε μέσα στο αίμα και τον πόνο χιλιάδων ανθρώπων που τους έχουμε ξεριζώσει και τους έχουμε καταστρέψει τον πλούτο. Μετά, και ενώ οι άνθρωποι ξαναβρίσκουν μια ζωή και αναζητούν ένα δίκιο, συγκολλάμε τα νεκρά μέλη σε ότι υπάρχει ζωντανό. Και μάλιστα τα συγκολλάμε έτσι ώστε να δικαιωθούν οι τεμαχιστές χειρούργοι. Δηλαδή βάζουμε ότι ζωντανό έχει απομείνει να κουβαλάει στις πλάτες του και να ζει διαρκώς με το σάπιο.

οι ίδιοι αυτοί, και πρώτοι και καλύτεροι οι επικεφαλής των δύο κυπριακών κοινοτήτων, εκφράζουν τις λιγότερες ενστάσεις του ή και καθόλου ενστάσεις. Πάνω σε αυτά τα σημεία. Το έδαφος στο οποίο έχουν διαλέξει να συγκρουστούν με το σχέδιο οι δύο σοβινισμοί είναι μόνο εκείνο στο οποίο συγκρούονται και μεταξύ τους, δηλαδή στο εδαφικό και στους εποίκους, δηλαδή στα εξωτερικά και δευτερεύοντα σημεία του και όχι στην ουσία του. Αυτό είναι φυσικό γιατί αν διαφωνούσαν στο ζήτημα της διακυβέρνησης θα συγκρούονταν με το σχέδιο στο βάθος του, δηλαδή με τον ιμπεριαλισμό και θα ενώνονταν μεταξύ τους. Άλλα τότε δεν θα ήταν σοβινιστές και αυτό δεν θα ήταν το Κυπριακό, θα ήταν ένα άλλο πρόβλημα.

Το σχέδιο Ανάν και ο ιμπεριαλισμός. Τι δεν βλέπουν οι φιλελεύθεροι αντιεθνικιστές

Μερικοί ήσυχοι άνθρωποι αποκαμωμένοι από την ατέλειωτη ενδοκυπριακή και ελληνοτουρκική διένεξη τρέφουν την ελπίδα ότι ίσως έτσι γίνεται ένα διεθνές προτεκτοράτο, δηλαδή ένας ισχυρός τρίτος θα επιβάλει την ισχύ του απέναντι στους δύο αδιόρθωτους μικροτραπουόκους της περιοχής. Δυστυχώς αυτή η ελπίδα δεν αντέχει λεπτό στην εξέταση της πραγματικότητας. Αυτός ο ισχυρός τρίτος δεν είναι ένας ενιαίος τρίτος, αλλά ο ίδιος σπαράσσεται από αντιθέσεις και μάλιστα ευρύτερες και βαθύτερες από αυτές τις τοπικές αντιθέσεις που καμώνεται πως θέλει να λύσει ή που θέλει να λύσει. Ακόμα χειρότερα αυτές οι τελευταίες είναι αντανάκλαση, είναι αποτελέσματα, και ακόμα περισσότερο για μερικά από τα μέλη του, είναι εργαλείο των δικών τους παγκόσμιων πολεμικών και τηγεμονικών σχεδίων. Στην πραγματικότητα το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ είναι ο κατ' εξοχήν χώρος στον οποίο εκφράζονται στο ψηλότερο δυνατό πολιτικό επίπεδο οι ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και, πιο ειδικά, οι αντιθέσεις ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις. Ύστερα από αυτά καταλαβαίνει κανείς ότι το ταλαιπωρημένο νησάκι δεν είναι για τους κυρίαρχούς του το αντικείμενο της συνεργασίας του, αλλά το λάφυρο και το εργαλείο του στρατηγικού ανταγωνισμού τους. Η Κύπρος στο βάθος φεύγει με αυτό το σχέδιο ακόμα περισσότερο από τα χέρια των τοπικών τραμπούκων για να αναλάβουν απ' ευθείας να την ξεκίσουν και να την χρησιμοποιήσουν οι εντολείς των τελευταίων, οι μεγάλοι τραμπούκοι και δυνάστες του πλανήτη. Πιο συγκεκριμένα η Κύπρος, με το σχέδιο Ανάν περνάει στην κύρια πλευρά στην υπηρεσία του μεγαλύτερου και κτηνωδέστερου από αυτούς τους τελευταίων, του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού. Η πρώτη και πιο ουσιαστική διαφορά των ΗΠΑ με τη Ρωσία στη συγκεκριμένη υπόθεση είναι ότι οι ΗΠΑ συμμετείχαν στην κατασκευή ενός τέρατος για να διατηρήσουν σε σχετική ισορροπία αυτό που υπάρχει, ενώ η Ρωσία συνέλαβε πρώτη και γηγήθηκε ιστορικά αυτής της κατασκευής για να ανατρέψει μέσα από αυτήν, κάθε ισορροπία, κάθε ενότητα και κάθε υγεία, που μπορούσε ακόμα να επιβίωνε στις διεθνείς σχέσεις. Η δεύτερη διαφορά βρίσκεται στο ότι ενώ οι ΗΠΑ και η Ρωσία στην Αγγλία εμφανίζονται σαν οι μοναδικοί δημιουργοί του σχεδίου, η Ρωσία, ο βασικός δημιουργός του έχει δουλέψει στο παρασκήνιο και μέσω τρίτων και έχει φροντίσει να παρουσία του να είναι σχεδόν αόρατη. Δεν είναι τυχαίο ότι οι θερμότεροι υπερασπιστές του σχεδίου στην Κύπρο, στην Ελλάδα και την Τουρκία, είναι οι ρωσόφιλοι ΑΚΕΛ, Σημήτης, Κωσταντόπουλος, και στην Τουρκία το τοπικό ψευτοκομμουνιστικό κόμμα και ο Ερντογάκην.

Βεβαίως μεγάλη θέρμη γι' αυτό το σχέδιο έχουν και τα αιώνια θύματά και βαπτοράκια της ρώσικης διπλωματίας, οι φιλελεύθεροι, που αναγνωρίζουν όλα τα αρνητικά του σχεδίου, με εξαίρεση ως συνήθως την επέμβαση της Ρωσίας που ούτε καν την υποπτεύονται, αλλά θεωρούν αυτά τα

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΝ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

συνέχεια από τη σελ. 21

αρνητικά το αναπόφευκτο κακό που υπάρχει μέσα σε κάθε καλό. Είναι γεγονός ότι στην Ελλάδα ο πιο χαρακτηριστικός τους εκπρόσωπος ο Μάνος δεν έπεσε σε αυτήν την παγίδα και με λεπτό τρόπο καταδίκασε το σχέδιο, όμως η γενική διάθεση αυτού του φιλελεύθερου ρεύματος είναι να το υποστηρίξει. Αυτή είναι και η διάθεση όλων εκείνων που με ιδεολογική αφετηρία τον καθυστερημένο μικροαστικό αντικαπιταλισμό είναι πάνω απ' όλα αντιεθνικιστές. Οι πιο συνεπείς από αυτούς στο Κυπριακό και σε όλα τα άλλα μέτωπα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής θεωρούν πηγή όλων των δεινών τον ελληνικό σοβινισμό. Κάτι αντίστοιχο εννοείται ισχύει και για τους Τουρκούς αντιεθνικιστές. Οι αντιεθνικιστές, αστοφιλελεύθεροι ή μικροαστοί ριζοσπάστες αντιεθνικιστές, έχουν στον ορίζοντά τους κύρια τη δικιά τους αστική τάξη και ούτε βλέπουν ούτε πολυνοιάζονται να δουν αυτή την τάξη και τη σοβινιστική της πτέρυγα κάτω από το φως των παγκόσμιων αντιθέσεων και των παγκόσμιων κύριων εχθρών των λαών. Αντίθετα οι προλετάριοι διεθνιστές, οι μόνοι που μπορούν να είναι συνεπείς διεθνιστές, ενώ συγκρούονται και αυτοί από θέση αρχής και στρατηγικά με τον εθνικισμό της δικιάς τους αστικής τάξης, ξεχωρίζουν αυτόν τον εθνικισμό από τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλιμπεριαλισμό και αναζητούν στο διεθνές επίπεδο, στο επίπεδο του ιμπεριαλισμού τον κάθε φορά κύριο εχθρό τους. Κάτω από αυτήν την εξέταση αποφασίζουν ποια τακτική θα τηρήσουν κάθε φορά απέναντι στους εθνικιστές και τους σοβινιστές της δικιάς τους αστικής τάξης. Η στάση της ΟΑΚΚΕ απέναντι στους έλληνες εθνικιστές και σωβινιστές εξαρτείται πάντα από τη συγκεκριμένη στάση τους απέναντι στη συγκεκριμένη πολιτική του ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα του ιμπεριαλισμού που είναι κάθε φορά κύριος εχθρός. Τώρα αυτός είναι ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός, κέντρο της παγκόσμιας αντιδραστης και κύριος εχθρός όλων των λαών της γης. Κάτω από αυτό το πρίσμα αναλύουμε και τις εξελίξεις στο Κυπριακό και επειδή αυτό είναι το πρίσμα με το οποίο μπορεί κανείς να αναλύσει σωστά το φως που ακτινοβολούν τα γεγονότα, μπορούμε να δούμε πιο καθαρά από τους αντιεθνικιστές και την τοπική και την γενική κατάσταση.

Για τους αντιεθνικιστές λοιπόν το σχέδιο Ανάν αποδεικνύει σχεδόν την ορθότητά του και μόνο για το λόγο ότι εξεγέρθηκαν εναντίον του οι σοβινιστές στην Ελλάδα και την Τουρκία. Όντως αυτοί εξεγέρθηκαν, αλλά δεν εξεγέρθηκε εναντίον του κανένα από τα μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο εμείς είδαμε αμέσως το έκτρωμα που δεν είδαν οι αντιεθνικιστές και που το προπαγανδίζουν με μανία οι ρωσόδουλοι οι μεταμφιεσμένοι σε φιλελεύθερους Μπίστης και Κύρκος.

Το βασικό επιχείρημα των υπερασπιστών του σχεδίου είναι ότι αυτό μπορεί να λειτουργήσει αν εμποδιστούν να το υπονομεύουν οι σοβινιστές από τις δύο πλευρές. Σύμφωνα με αυτή την λογική δεν θα υπάρχει κανένα βέτο και καμιά παράλυση του κράτους αν κάθε πλευρά εμφανίζεται διασπασμένη εθνικά μπροστά σε όλες τις αποφάσεις, αν δηλαδή και στις δύο περιοχές οι εθνικιστές έχουν χάσει την πολιτική ηγεμονία υπέρ των δημοκρατών και ειρηνόφιλων. Πραγματικά τότε μπορούν να δημιουργηθούν αποτελεσματικές και άνετες δημοκρατικές πλειοψηφίες. Όμως έτσι προϋπόθεση για την εφαρμογή του σχεδίου γίνεται το να λυθεί το πρόβλημα που το σχέδιο έρχεται να λύσει, δηλαδή το πρόβλημα της έχθρας και της διάσπασης των δύο λαών. Στην πραγματικότητα έπρεπε να συμβεί ακριβώς το αντίθετο. Πρώτα έπρεπε να λυθεί το πρόβλημα της έχθρας και της διάσπασης των δύο λαών και ύστερα να γίνει η ενότητα των δύο κρατιδίων. Πρώτα δηλαδή θα έπρεπε στη διάρκεια μιας μακριάς περιόδου να έρθουν σε επαφή οι δύο πληθυσμοί, επαφή εμπορική, παραγωγική, επαφή προσώπων και τέλος πολιτική επαφή, και αφού μέσα από αυτή την επαφή θα είχαν γεννηθεί νέες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις και νέες εικόνες απέναντι στα παλιά στερεότυπα και στις δύο όχθες των συνόρων θα μπορούσαν οι δύο λαοί να κυβερνήσουν από κοινού τη μοίρα τους. Απέναντι σε αυτή την προφανή τοποθέτηση οι υπερασπιστές του σχεδίου ανταπαντάνε λέγοντας ότι ποτέ δεν θα επιτρέψουν οι εθνικιστές των δύο πλευρών στους δύο λαούς και τα δύο κρατίδια να έρθουν σε επαφή. Όμως απαντώντας έτσι το μόνο που επιβεβαιώνουν είναι ότι καμιά λύση δεν θα υπάρξει ποτέ αν δεν νικηθούν προηγούμενα σε κάποια μεγάλη πολιτική μάχη οι σοβινιστές των δύο πλευρών. Άλλα αυτοί δεν λένε ότι οι σοβινιστές πρέπει να νικηθούν, λένε ότι πρέπει να προχωρήσουν σε ένα συμβιβασμό ανάμεσά τους και ότι ο συμφιλιωτής τους, αυτός που θα τους επιβάλει

τον συμβιβασμό θα είναι ο ιμπεριαλισμός.

Για τους παραπάνω, ειδικά για τους φιλελεύθερους αντιεθνικιστές αυτή η στιγμή του συμβιβασμού είναι τώρα. Αυτό εννοούν όταν λένε ευκαιρία. Ευκαιρίες αυτοί ονομάζουν όλες τις προηγούμενες περιπτώσεις που ο ιμπεριαλισμός κατέβηκε με ένα σχέδιο για να επιβάλει στους σοβινιστές της Ελλάδας και της Τουρκίας την συμβιβαστική επανένωση του νησιού. Ειδικά σήμερα αυτή φαίνεται να είναι η καλύτερη από τις ευκαιρίες αφού υποτίθεται ότι τώρα ο ιμπεριαλισμός είναι ενωμένος καθώς μόνο τώρα ΗΠΑ, Ευρώπη και Ρωσία φαίνονται ενωμένες πίσω από το σχέδιο Ανάν. Στο βάθος λοιπόν οι αντιεθνικιστές αυτού του είδους ανακαλύπτουν τώρα μια θέληση ανώτερη από τους σοβινιστές Ελλάδας και Τουρκίας που θα μπορούσε με μια σειρά εκβιασμούς να επιβληθεί πάνω τους για να τους οδηγήσει στο συμβιβασμό. Αναφερόμαστε στον εκβιασμό στην Τουρκία ότι θα βρεθεί εκτός Ευρώπης, αν δεν υπογράψει μια λύση, και τον εκβιασμό στην Ελλάδα ότι θα χάσει για πάντα τη βόρεια Κύπρο.

Άλλα αυτή η επέμβαση του ΟΗΕ δεν έχει σαν στόχο να νικήσει τους δύο σοβινισμούς και ούτε θέλει να το κάνει. Εκείνο που θέλει να κάνει, ακριβώς αντίθετα, είναι να οδηγήσει τους δύο σοβινισμούς που ζουν στα χωριστά τους εδάφη τραυματισμένοι από την παλιά τους σύγκρουση σε μια νέα ελεγχόμενη σύγκρουση, δηλαδή πάει να βγάλει ξανά στο γήπεδο τις δύο ομάδες που βρίσκονται στα αποδυτήρια και τις χωρίζει έχθρα χωρίς να έχει αποβληθεί κανείς από τους τραμπούκους που προκάλεσαν τις προηγούμενες συρράξεις. Στο ποδόσφαιρο η διαιτησία αποβάλει κατά κανόνα τους τραμπούκους. Εδώ στη διεθνή πολιτική και πιο πολύ στο κυπριακό η διαιτησία στηρίζεται για τη συνέχιση του παιχνιδιού ακριβώς στους τραμπούκους επειδή ο βασικός διαιτητής θέλει την ανάφλεξη του γηπέδου και της πόλης ολόκληρης.

Λύση του κυπριακού μόνο μετά από μια ήττα του ελληνικού σοβινισμού ή αλλιώς μετά από μια ήττα της Ρωσίας.

Εμείς λοιπόν πιστεύουμε ότι αντίθετα με τις ονειροφαντασίες των ειρηνόφιλων αστών και μικροαστών καμιά προσέγγιση των δύο εθνοτήτων στην Κύπρο δεν είναι δυνατή χωρίς μια ήττα του ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα του ρώσικου ο οποίος έχει συστηματικά προκαλέσει και καθοδηγήσει την ένταση και έχει επωφεληθεί από αυτήν. Βέβαια, όπως είπαμε παραπάνω καμιά λύση δεν είναι δυνατή και χωρίς την ήττα των δύο σοβινισμών. Όμως και εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε το εξής: Από τους δύο σοβινισμούς, τον τούρκικο και τον ελληνικό αυτός που πρώτα πρέπει να νικηθεί είναι ο δεύτερος γιατί αυτός είχε πάντα την κύρια ευθύνη στην ενδοκυπριακή σύρραξη. Σε αυτό το σημείο κρίνεται το ποιος είναι πραγματικά αντιεθνικιστής στη χώρα μας. Σε όσο λοιπόν βαθύδει δεν έχουμε μια μεγάλη ήττα ούτε του ρώσικου ιμπεριαλισμού, ούτε του ελληνικού σοβινισμού μόνο κακό κάνει και όχι καλό κάθε προσπάθεια επιβολής ή πίεσης για μια επανένωση του νησιού. Όσο δεν υπάρχει αυτή η διπλή αναγκαία συνθήκη είναι καλύτερη η διχοτόμηση από οποιαδήποτε ενοποίηση. Αυτό δε σημαίνει ότι η διχοτόμηση είναι μια δίκαιη ή μια σταθερή και ασφαλής κατάσταση. Η διχοτόμηση είναι μια ανοιχτή πληγή από μια ιμπεριαλιστική και σοβινιστική βία και πάντα θα δηλητηρίζει την ειρήνη στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Επίσης ποτέ οι δύο εθνοτήτες της Κύπρου και ποτέ οι λαοί και τα κράτη του κόσμου δεν θα αποδεχτούν αυτό το τετελεσμένο γιατί θα έχουν αποδεχτεί ένα τρομαχτικής βαρύτητας προηγούμενο, το διαμελισμό ενός κράτους με την εξωτερική βία. Αυτό τον διαμελισμό τέλος δεν θα τον δεχτούν ούτε οι ανάγκες της πρακτικής ζωής των κατοίκων ενός μικρού νησιού. Εκείνο που λέμε κοντολογίς είναι ότι δεν θρέθηκε ποτέ από την προηγούμενη η αδικία γιατί δεν ήρθε ακόμα η ώρα να επανορθωθεί την ειρήνη στην Ευρώπη. Επίσης ποτέ οι φταίχτες και ότι ως τότε καλύτερα οι φταίχτες να κρατιούνται χωριστά.

Η νέα ιστορία που γράφει ο σοσιαλφασισμός και η αλήθεια

Σε ότι αφορά τους φταίχτες. Οι "αντιεθνικιστές" κάθε ειδους παραδέχονται την ευθύνη και των δύο σοβινισμών οι δε ρώσοφιλοι ανάμεσά σε αυτούς συμπληρώνουν αυτές τις ευθύνες αποδίδοντας τον ρόλο του κύριου υποκινητή των αντιπαραθέσεών τους στις ΗΠΑ και προηγούμενα στην Αγγλία. Τέτοιου είδους

τουρκικών αντιθέσεων. Αυτή η όξυνση ήταν η μοναδική μέθοδος με την οποία η Ρωσία μπορούσε να ανατρέψει το στάτους κβο στις ελληνοτουρκικές σχέσεις και γενικότερα στα Βαλκάνια και τη νοτιοανατολική Μεσόγειο και να οξύνει τις σχέσεις των ΗΠΑ με όλες τις χώρες της περιοχής. Η ρώσικη διπλωματία ερέθιζε πάντα τους δύο τοπικούς σοβινισμούς τον ελληνικό και τον τούρκικο στρέφοντας πάντα τη μια χώρα ενάντια στην άλλη και πλησιάζοντας πιο πολύ πότε τη μια και πότε την άλλη. Η μόνη φροντίδα της Ρωσίας ήταν να μην λυθεί ποτέ αυτός ο ανταγωνισμός με μια οριστική διχοτόμηση του νησιού ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία- τη λεγόμενη διπλή ένωση- πράγμα που θα μπορούσε να ικανοποιήσει τους δύο σοβινισμούς και να σημάνει μια σχετική παύση του ανταγωνισμού τους. Γι' αυτό η Ρωσία υποστήριζε πάντα μια πλασματική ενότητα και μια πλασματική ανεξαρτησία της Κύπρου ενάντια σε μια ανοιχτή διχοτόμηση και μια ανοιχτή διπλή ένωση. Η απόλυτη ρώσικη αρχή στο κυπριακό ήταν και είναι: "πάντα διάσπαση ποτέ χωρισμός, ούτε ειρήνη ούτε πόλεμος". Δεν είναι τυχαίο που η πολιτική βάσητη κάθε μετέπειτα ανώμαλης "μη λύσης" στο κυπριακό και μάνα της σημειρινής εκτρωματικής πρότασης του ΟΗΕ, η περίφημη "Διζωνική Ομοσπονδία", είναι σοβιετική πρόταση του Γκρομόκο το 1965. Η Διζωνική σημαίνει για την Κύπρο μόνιμη διάσπαση και έχθρα, μόνιμο αδιέξοδο.

Όπως και σήμερα με την πρόταση Ανάν η Ρωσία αποφένει να εμφανίζεται διπλωματική ή ίδια, όπως κάνουν οι ΗΠΑ γιατί προτιμάει να λειτουργεί μέσω τρίτων ή πρακτόρων. Είναι λοιπόν η Ρωσία που τορπίλιζε το σχέδιο Ατσεσον σπρώχνοντας το Μακάριο σε αδιαλλαξία το 1964 και χρησιμοποιώντας τον προβοκάτορά της Α. Παπανδρέου για να εμποδίσει τον ελληνικό σοβινισμό να το δεχτεί. Είναι αποκλειστικά η Ρωσία που έσπρωξε τον τούρκικο σοβινισμό να μπει στην Κύπρο το 1974 και αυτό αποδεικνύεται από την ανοιχτή έκφραση υποστήριξης της τούρκικης εισβολής από τα πρακτορεία ΤΑΣ τον Ιούλη του 1974.

Είναι η Ρωσία που μέσω του Α. Παπανδρέου και του Α.ΚΕΔ Τορπίλισε το 1988 το σχέδιο Γκάλι που είχε αποδεχτεί ο Κυπριανός και ευρύτερα η κυπριακή αστική τάξη.

Το σχέδιο Ανάν, οι συγκεκριμένοι στόχοι και η τακτική της ρώσικης διπλωματίας

Η ίδια ιστορική σχέση ανάμεσα στην αμερικανική και στη ρώσικη επέμβαση εκφράζεται σήμερα και με το σχέδιο Ανάν. Για τις ΗΠΑ το έκτρωμα αυτό είναι μια μέθοδος για να κλείσει το κυπριακό, δηλαδή για να κλείσει για πάντα η ελληνοτουρκική αντίθεση και να επανενωθεί το ΝΑΤΟ. Είναι επίσης ένας απαραίτητος όρος για να μην υπάρξει ρήγμα και να μην συνεχίζονται τα αδιέξοδα στις σχέσεις του Ευρωστρατού με το ΝΑΤΟ. Για τη Ρωσία το έκτρωμα είναι μια μέθοδος για να μείνει ανοιχτό το κυπριακό, για να συνεχίζει να δηλητηριάζει τις ελληνοτουρκικές και τις ενδονατοϊκές σχέσεις, για να οξύνει τις σχέσεις Ευρωστρατού και ΝΑΤΟ, δηλαδή Ε.Ε και ΗΠΑ, και, καινούργιο αυτό επίτευγμα της ρώσικης διπλωματίας, για να οξύνει τις αντιθέσεις μέσα στην ίδια την Τουρκία, και μέσα στην Ε. Ε.

Σε αντίθεση με όλα τα προηγούμενα σχέδια "επίλυσης" του κυπριακού από τον ΟΗΕ αυτό είναι το μόνο που εκφράζει τα ρώσικα συμφέροντα και όχι τα συμφέροντα της Δύσης γι' αυτό είναι το μόνο από αυτά που γίνεται δεκτό και μάλιστα ενθουσιωδώς από την πασοκοκή διπλωματία και το ΑΚΕΔ. Όλες οι επιφυλάξεις που εκφράζουν οι ηγεσίες αυτών των δύο κομμάτων είναι για να έχουν διασφαλίσει τα νότα τους στην περίπτωση μιας πετυχημένης εξέγερσης των σοβινιστών στην Ελλάδα και την Κύπρο. Αν κανείς αναφωτέαται που εκδηλώνεται η ανάμειξη της Ρωσίας σε αυτό το σχέδιο δεν έχει παρά να προσέξει το όνομά του. Δεν υπήρξε ποτέ ουδέτερος γενικός γραμματέας του ΟΗΕ. Αν μετά από δεκαετίες δυτικόφιλων γραμματέων ήρθε στην μεταψυχοπολεμική εποχή ένας τριτοκοσμικός και αρκετά φιλορώσος γραμματέας του ΟΗΕ, ο Μπούτρος Γκάλι, ο διάδοχός του, ο Κόφρος Ανάν, παιδί της αμερικανορωσικής συμμαχίας, είναι μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια της δράσης του και των λόγων του ένας πιστός υπηρέτης της διπλωματίας του Κρεμλίνου. Αν το σχέδιο έχει πάνω του και την σφραγίδα του Χάνεϋ, δηλαδή της Αγγλίας, είναι για να εκφράζεται και η Δύση σε αυτό, εννοείται η χειρότερη δυνατή Δύση, που εκπροσωπεύται από μια Αγγλία η οποία χειρίζεται στην Κύπρο ένα από τα τελευταία υπολείμματα του αποικιοκρατικού και αυτοκρατορικού της παρελθόντος. Πραγματικά μόνο η αποικιοκρατική Αγγλία, μετά την τσαρική Ρωσία έχει τέτοια μακρά εξειδίκευση στην τέχνη της διάσπασης και του τεμαχισμού εθνών και κρατών.

Αλλά η διάσπαση της Κύπρου και ο χειρισμός των ελληνοτουρκικών αντιθέσεων είναι οι ελάχιστοι στόχοι της ρώσικης διπλωματίας στο κυπριακό. Το διπλωματικό περιεχόμενο και οι στόχοι του σχέδιου Ανάν είναι πελώριοι. Και μόνο τα πρώτα αποτελέσματα και οι χειρισμοί που ξεδιπλώνονται τώρα δα μπροστά μας προκαλούν ίλιγγο. Ας προσπαθήσουμε να τα βάλουμε σε μια τάξη.

Το σχέδιο έρχεται σε μια στιγμή που η πολιτική εισοδημάτου της Ρωσίας στη Δύση έχει προχωρήσει παγκόσμια και τοπικά σε πρωτοφανή επίπεδα. Έχουμε μια Ρωσία στον προθάλασσο του ΝΑΤΟ, που μπορεί να επεμβαίνει ουσιαστικά στην στρατηγική και τακτική του. Έχουμε μια Αμερική που δεν προχωράει σε κανένα σημείο του πλανήτη δίχως την έγκριση της Ρωσίας και μια εσωτερικά παραλυμένη Ευρώπη που διπλωματικά και ενεργειακά είναι συμβιβασμένη και εξαρτημένη όσο ποτέ άλλοτε από τη Ρωσία. Από τοπική άποψη έχουμε μια Ρωσία που ενώ από χρόνια έχει κερδίσει την Ελλάδα, για πρώτη φορά, με τον ισλαμοφασίστα Ερντογάκα παίρνει και ένα κομμάτι εξουσίας στην Τουρκία. Την ίδια στιγμή η νεοτσαρική διπλωματία έχει εξασφαλίσει μέσω του πιο ισχυρού ΑΚΕΔ όλων των εποχών στην Κύπρο ράσικα όπλα και ρώσική επιρροή και με τον πιο αδύναμο ελληνοκυπριακό σοβινισμό όλων των εποχών. Το μόνο που έλειπε ήταν ο καταλύτης που θα διοχετεύει όλο αυτό το τριπλό δηλητηριασμένο κοκτέιλ στην καρδιά της Ευρώπης. Αυτό ήταν το σχέδιο Ανάν που καθόλου μα καθόλου τυχαία ήρθε στο τραπέζι ακριβώς την ώρα του. Ήρθε λίγο πριν την κρίσιμη συνεδρίαση της Κοπεγχάγης για την ένταξη της Κύπρου και κυρίως λίγο μετά την άνοδο του Ερντογάκα για να χρησιμεύσει σαν ένα πελώριο ποτήρι νερό με το οποίο η Ε.Ε μισοδιαλυμένη επρεπε με την ίδια γουλιά να καταπιεί όχι ένα αλλά δύο τρομερά χάπια, την Κύπρο και την Τουρκία. Δεν θέλει μεγάλη φαντασία για να καταλάβει κανείς τι σημαίνουν ταυτόχρονα μια διασπασμένη Κύπρος, μια ρωσόφιλη Ελλάδα και μια ισλαμική Τουρκία μέσα σε μια Ε. Ευρώπη που είναι ήδη μισοδιαλυμένη πολιτικά. Αρκεί να αναλογιστεί κανείς ότι μόνη η παρουσία μιας ρωσόφιλης Ελλάδας μέσα της ήταν ικανή να δημιουργήσει τόσα προβλήματα στην Ε. Ε όλα αυτά τα χρόνια, όπως μη αναγνώριση και εσωτερική διάσπαση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, διαρκή προβλήματα της Ε.Ε με την Τουρκία, αδυναμία του ευρωστρατού να λειτουργήσει, για να συλλάβει αυτό που περιμένει την Ε.Ε με την είσοδο μέσα της, της Κύπρου και της Τουρκίας. Αυτό που την περιμένει είναι ότι σχεδόν όλη την πολιτική ενέργεια της Ε.Ε θα την απορροφάνε τα προβλήματα και οι διαθέσεις αυτού του θορυβώδους ανατολικού σκέλους της και το βασικότερο ότι **θα είναι η ρώσικη διπλωματία που μέσα από τους χειρισμούς αυτού του σκέλους θα ρυθμίζει την ευρωπαϊκή συνοχή και την ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική**.

Αυτήν ακριβώς τη στιγμή έρχεται λοιπόν στην επιφάνεια ένα σχέδιο που θα έχει ένα βασικό αποτέλεσμα: να μεταφέρει το σύμπλεγμα Κύπρου, Ελλάδας, Τουρκίας στο εσωτερικό και μάλιστα στο κέντρο της ευρωπαϊκής πολιτικής. Η δήλη η ελληνική διπλωματία, δηλαδή η Ρωσία, έχει καταφέρει από το 1999 με τη βοήθεια του Κλίντον τον άθλο να δεσμεύσει την τυφλή Ευρώπη να καταπιεί κάποια στιγμή την ωρολογιακή βόμβα που λέγεται Κύπρος. Με τη μισή Κύπρο μέσα της Ε. Ε' Ένωση είναι υποχρεωμένη να αντιμετωπίζει και το ζήτημα της Τουρκίας αφού αυτή κρατάει στα χέρια της το υπόλοιπο μισό του νησιού. Παρά την πολιτική παραλυσία και την τύφλα της Ε. Ε' Ένωση δεν θα δεχόταν να καταπιεί μια Νότια Κύπρο με έναν τρόπο που θα έστρεφε μόνιμα την Βόρεια Κύπρο και την Τουρκία ενάντια στην Ευρώπη. Δηλαδή δεν θα μπορούσε η Ε. Ε να καταπιεί την Κύπρο χωρίς σε έναν βαθμό να μπορεί αυτό να αποδεχτεί η Τουρκία. Ακριβώς αυτό το πράγμα εξασφάλισε λίγο πριν το τέλος της θητείας του ο Κλίντον, δηλαδή μια υπόσχεση ότι μετά την Κύπρο θα μπει αργότερα και επιστρέψει την τυφλή της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, διαρκή προβλήματα της Ε.Ε με την Τουρκία, αδυναμία του ευρωστρατού να λειτουργήσει, για να συλλάβει αυτό που περιμένει την Ε.Ε με την είσοδο μέσα της, της Κύπρου και της Τουρκίας. Αυτό που την περιμένει είναι ότι σχεδόν όλη την πολιτική ενέργεια της Ε.Ε θα την απορροφάνε τα προβλήματα και οι διαθέσεις αυτού του θορυβώδους ανατολικού σκέλους της Κύπρας, και το βασικότερο ότι **θα είναι η ρώσικη διπλωματία που μέσα από τους χειρισμούς αυτού του σκέλους θα ρυθμίζει την ευρωπαϊκή συνοχή και την ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτικ**

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΝ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

συνέχεια από τη σελ. 23

ψη γιατί έπειθε την Ε.Ε για τις αγαθές προθέσεις της κυβέρνησης Σημίτη και έσερνε την κεμαλική Τουρκία στο να αποδεχτεί και αυτή το σχέδιο για να μην απομονωθεί. Δίπλα του σε αυτή την κρίσιμη στροφή ο Σημίτης είχε όπως πάντα και τον Καραμανλή. Αυτός δεν χρειάστηκε να είναι τόσο φανατικά υπέρ του σχεδίου, απλά να είναι υπέρ του για να δεσμευτεί με την κατ' αρχήν αποδοχή του δόλη η ΝΔ και να σταθεί δίπλα στο Σημίτη, χωρίς να προκληθούν έντονες αντιδράσεις από το σοβινιστικό ρεύμα μέσα της. Αν προσθέσει κανείς σε αυτήν την ομοφωνία και τον Κωσταντόπουλο καθώς και το δραστήριο τηλεοπτικά εισοδιστικό απόσπασμα του ΣΥΝ που λέγεται ΑΕΚΑ, μαζί και τα υπερεντατικά αντιεθνικιστικά μαθήματα της NET για το κυπριακό θα έχει την πρώτη εξήγηση της απροσδόκητης για πολλούς παράλυσης των σοβινιστών σε Ελλάδα και Κύπρο. Η βαθύτερη εξήγηση είναι ότι ο σοβινισμός ήταν καλός για να φέρει στην εξουσία όλα αυτά τα φιλόδοξα τρωκτικά του δημόσιου πλοίου που αποτελούν τον πολιτικό στρατό του ΠΑΣΟΚ ή της ΝΔ, αλλά αυτά τα τρωκτικά δεν ταλαντεύονται ποτέ από ιδεολογικές λεπτομέρειες, όταν φανεί ποια είναι η νέα γραμμή της κομματικής διεύθυνσης. Έτσι έμειναν μόνοι τους να αντιστέκονται στον Ανάν στα δυο μεγάλα κόμματα κάποιοι σοβινιστές μισοχρωκοπημένοι ή τουρκόφοι με χαρακτήρα, όπως ο Παπαθεμελής, ο Κρητικός, ο Πάγκαλος και ο Αρσένης από το ΠΑΣΟΚ ή ο Κύρτος από τη ΝΔ. Πιο επικίνδυνος από όλους σαν διευθυντής εφημερίδας ήταν ο τελευταίος που γι' αυτό το λόγο εκπαραθυρώθηκε από τον "Ελεύθερο Τύπο" σε χρόνο μηδέν. Στο σημείο αυτό ήταν αποφασιστική η μαχαιριά που έδωσε πισώπλατα στον κλασσικό σοβινισμό ο Χριστόδουλος, που απόδειξε εδώ ότι δεν είναι σοβινιστής αλλά ρωσόδουλος. Το μοναδικό πρόβλημα που θα μπορούσε να προκύψει με τους παραπάνω ήταν το να επιχειρήσουν να σχηματίσουν έναν νέο πολιτικό οργανισμό. Αυτός θα μπορούσε να διαταράξει την ισχύουσα τετρακομματική διάταξη και να προκαλέσει αργότερα στρατηγικά προβλήματα στη νέα καθεστωτική γραμμή. Ένας τέτοιος κίνδυνος ήταν ακόμα περισσότερο υπαρκτός καθώς ήταν ήδη διαθέσιμος και επιρρεπής για μια τέτοια συγκρότηση ο σοβινιστικός πυρήνας του ΔΗΚΚΙ. Αλλά γι' αυτό το ενδεχόμενο είχε διαφυλαχθεί σε ένα ρόλο που του ταιριάζει το ψευτοΚΚΕ το οποίο ήδη έχει προσδέσει πίσω από το άρμα του και έχει εξαρτήσει σε μεγάλο βαθμό το ΔΗΚΚΙ. Στην προκειμένη περίπτωση το ψευτοΚΚΕ κράτησε τις πρώτες κρίσιμες ώρες και μέρες της εμφάνισης του σχεδίου Ανάν μια επιφυλακτική στάση.

Όταν έγινε σαρές ότι οι αντιστάσεις ήταν μικρές και ανίκανες να ανατρέψουν τη γενική κίνηση αποδοχής του σχεδίου το ψευτοΚΚΕ υιοθέτησε την τακτική της καταγγελίας του και μπήκε επικεφαλής του ανίσχυρου μετώπου που μάταια θα επιχειρούσε να το ανατρέψει. Με αυτή την τακτική το ψευτοΚΚΕ μπορούσε να ελέγξει πολιτικά, να μετριάσει και να καναλιζάρει στη ρώσικη στρατηγική όλο αυτό τον σοβινιστικό συρφετό. Η "πατριωτική κίνηση πολιτών" που κράχτης της και άμεσος οργανωτής της είναι ο Τσοβόλας Βρίσκεται ακριβώς στη γραμμή του ψευτοΚΚΕ. Δεν είναι λοιπόν δύσκολο σε αυτό με εξέχοντα στελέχη του που μπήκαν γρήγορα στην "πατριωτική κίνηση" όπως ο Κολοζώφ, να την καθοδηγήσουν. Η γραμμή του ψευτοΚΚΕ θα είναι απ' εδώ και πέρα κοινή για όλους τους "σκληρούς" σοβινιστές και εθνικιστές κάθε χώρας που εμπλέκεται στο πρόβλημα. Κάθε έγκλημα, κάθε αδικία, κάθε παράλυση και κάθε αδιέξοδο που θα προκαλεί το σχέδιο Ανάν, και βέβαια και η αθλιότητα του ίδιου του σχεδίου θα αποδίδεται στις ΗΠΑ, την Αγγλία και την Ε.Ε. Στη χώρα μας αυτές οι χώρες θα κατηγορούνται ανάμεσα στα άλλα και για το ότι ευνοούν δήθεν την δυτικόφιλη κεμαλική Τουρκία. Ποτέ αυτοί οι πολιτικοί απατεώνες δεν θα αναγνωρίσουν το απλό γεγονός ότι αυτό το σχέδιο είναι προϊόν του Συμβούλιου Ασφαλείας και ότι σαν τέτοιο ποτέ δεν θα έβλεπε το φως χωρίς την έγκριση της Ρωσίας. Άλλωστε και αν στριμωχθούν για να το παραδεχτούν θα απαντήσουν με το γνωστό τρόπο με τον οποίο έχει φροντίσει να καλύπτεται το αφεντικό τους από την εποχή της περεστρόικα. Η Κα Γκε Μπε έχει κατασκευάσει δύο Ρωσίες, την επίσημη Ρωσία του κάθε Πούτιν που χρεώνεται με όλες τις αχρειότητες επειδή είναι τάχα πουλημένη στη Δύση, και την πραγματική Ρωσία, τη Ρωσία της φαιοκόκκινης αντιπολίτευσης που παριστάνει πως βρίσκεται στο πλευρό των λαών και σαν τέτοια πάντα θέλει να συγκρούεται με τη Δύση, αλλά δυστυχώς εμποδίζεται από τους εκάστοτε Πούτιν. Για να είναι λοιπόν καλυμμένη για κάθε καταστροφή

που απορρέει για τους λαούς από μια συνεργασία της με τη Δύση, όπως τώρα με τη "λύση" Ανάν, η Ρωσία κάθεται πάντα στη δεύτερη γραμμή και όποτε είναι για κακό στέκεται σαν η κακή "δυτική" Ρωσία. Αυτή η μέθοδος έχει δοκιμαστεί με υπέροχα αποτελέσματα στη Βοσνία, στη Σερβία, στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και στο Αφγανιστάν. Εκεί η Ρωσία εισπράττει όλα τα καλά των επεμβάσεων, και βασικά την εξουσία, ενώ η Δύση εισπράττει κάθε κακό και την γενική κατακραυγή. Ένα κίνημα λοιπόν ενάντια στο σχέδιο Ανάν που θα έχει στην ηγεσία του το ψευτοΚΚΕ θα φροντίζει πάντα δύο πράγματα: πρώτο να μην γίνει ποτέ τόσο δυνατό ώστε να ανατρέψει το σχέδιο και να κινδυνεύσει ο συνολικός ρώσικος σχεδιασμός και δεύτερο δύλη τη δυσαρέσκεια από την εφαρμογή του σχεδίου να την εισπράττει η Δύση.

Η πολυπόρσωπη τακτική των ρωσόφιλων στην Ελλάδα αποδείχτηκε ως τα σήμερα αποτελεσματική και έτσι η Ελλάδα έχει παίξει πολύ καλά τον καίριο ρόλο της ατμομηχανής του συνολικού προτούς που της έχει αναθέσει η ρωσική διπλωματία.

Ο αδύνατος κρίκος του σχεδίου η ίδια η Κύπρος

Κατ' αρχήν η λίγο πολύ συμπαγής στάση των ελληνικού πολιτικού κόσμου υπέρ του σχεδίου Ανάν παρέλυσε τις ελληνοκυπριακές αντιστάσεις που στην συγκεκριμένη περίπτωση μπορούσαν να ανατινάξουν όλο τον διεθνή πολιτικό σχεδιασμό. Γιατί στη συγκεκριμένη περίπτωση η ελληνοκυπριακή πλευρά θα είναι ο πρώτος και μεγαλύτερος ζημιωμένος του σχεδίου. Και δεν αναφέρομαστε εδώ τόσο στον ελληνικό σοβινισμό στο νησί που χάνει για πάντα την ελπίδα μιας ελληνικής Κύπρου, όσο στα άμεσα και στοιχειώδη πολιτικά και υλικά συμφέροντα του συνόλου σχεδόν του ελληνοκυπριακού πληθυσμού. Από τα γκάλοπ και από όλες τις ανταποκρίσεις από την Κύπρο που έπαιζε το ψευτοΚΚΕ στην Ελλάδα). Προφανώς ο Χριστόδουλος δραπέτευσε από την απόφαση της Ι. Συνόδου αφήνοντας την ευθύνη της "μειοδοσίας" σε άλλους παπάδες και βέβαια στη "δυτική" κυβέρνηση Σημίτη. Αυτή είχε φροντίσει με τον Γ. Παπανδρέου να εντημερώσει επιδεικτικά τον Χριστόδουλο πριν την συνεδρίαση της Ιεράς Συνόδου, ώστε και να πέσει την Ιερά Σύνοδο και να εμφανίσει τον Χριστόδουλο ως "υποχωρούντα σε κρατικές πιέσεις" και έτσι να τον καλύψει.

Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι ύστερα από αυτές τις πιέσεις έσπασε ο βασικός αδύναμος κρίκος της όλης επιχειρήσης που ήταν οι ελληνοκυπριακές αντιστάσεις. Από την ώρα που η κυβέρνηση Κληρίδη, και μαζί του τα υπόλοιπα κόμματα στο εθνικό συμβούλιο της Κύπρου, συμφώνησαν να δεχτούν το σχέδιο Ανάν σαν βάση συζήτησης, όλο το νησί είχε πιαστεί στο δόκανο και μαζί με αυτό το Τουρκία. Γιατί αν δεν ήταν θετική η απάντηση της Ντενκτάς και της Τουρκίας, τότε η Βόρεια Κύπρος και η Τουρκία θα μένανε έξω από την Ε. Ε, χωρίς να έχουν το επιχείρημα ότι ήταν η Ε. Ε που έφταιγε γι' αυτό. Αφού δηλαδή η νότια Κύπρος συμφωνούσε με μια λύση που υποτίθεται ένωνε το νησί δεν θα μπορούσε κανείς να κατηγορήσει την Ε. Ε ότι ένταξε στο εσωτερικό της μόνο αυτήν. Άρα η βόρεια Κύπρος ήταν υποχρεωμένη να ακολουθήσει αν δεν ήθελε να έρθει τελικά σε απομόνωση από την Ε.Ε. Άλλα απομόνωση της βόρειας Κύπρου σημαίνει αυτόματα απομόνωση της Τουρκίας από την Ε.Ε, αφού η σημερινή βόρεια Κύπρος είναι ένα πολιτικό και στρατιωτικό προτεκτοράτο της Τουρκίας. Μια τέτοια απομόνωση θα είχε ένα άμεσο και συντριπτικό αρνητικό αποτέλεσμα πάνω σε αυτό που αποτελεί το πρώτο στρατηγικό στόχο της τούρκικης αστικής τάξης: την ένταξη στην Ε.Ε. Αυτό σήμαινε ότι όσες ευχές και να έκανε ο μητροπολίτης της Πάφου για να είναι αδιάλλακτος ο Ντενκτάς, αυτός μετά το "ναι" του Κληρίδη δεν θα μπορούσε να είναι. Άλλα και αν κάτω από άλλες περιστάσεις θα μπορούσαν οι τούρκοι στρατηγοί, που εκπροσωπεί ο Ντενκτάς, να τηρήσουν μια αδιάλλακτη στάση για να εκβιάσουν αυτοί την Ε.Ε την οποία πάντα φοβίζει μια ρήξη με την Τουρκία, δεν θα μπορούσαν τώρα με κυβέρνηση Ερντογάν. Αυτός μιλώντας παράλληλα και στο ίδιο μήκος κύματος με το Σημίτη βρήκε το έκτρωμα θετικό και εξέθεσε στα μάτια της Ε. Ε τους επισήμους έγινε αδύνατος στη συνέχεια οποιοσδήποτε σκληρός ελιγμός. Στη συνέχεια ο Ερντογάν άλλαξε την αρχική του τοποθέτηση, αλλά τη ζημιά την είχε κάνει. Ο Ντενκτάς έκανε ότι μπορούσε για να αναβάλει την απάντησή του στο σχέδιο περιμένοντας και αυτός τις ελληνοκυπριακές αντιδράσεις. Άλλα α

της Δύσης, αν αποτολμούσε να δείξει αδιαλλαξία. 'Έτσι τελικά αναγκάστηκαν Ντενκτάς και Τουρκία να απαντήσουν και αυτοί με ένα "ναι" στο σχέδιο Ανάν σα βάση συζήτησης, ένα "ναι" είναι αλήθεια διφορούμενο και με όρους, αλλά πάντως ένα "ναι".'

Η μεγάλη κατάποση

'Υστερα από αυτό το δεύτερο καίριο "ναι" ήρθε η ώρα της Ε.Ε για τη δικιά της μεγάλη κίνηση, που είναι και ο κεντρικός στόχος όλου του σχεδίου. Έπρεπε τώρα η Ε.Ε να δεχτεί χωρίς όρους στους κόλπους της τη διασπασμένη Κύπρο που και να δεσμευτεί ταυτόχρονα ότι θα δεχτεί να ξεκινήσει σε μια συγκεκριμένη ημερομηνία ενταξιακές διαπραγματεύσεις για την Τουρκία. Αυτό είναι το νότιμα των διατυπώσεων του τύπου "ένταξη χωρίς ουρές και υποσημειώσεις" που επαναλαμβάνουν σαν μηχανάκια οι ρωσόδουλοι για την Κύπρο, και το "ημερομηνία για μια ημερομηνία" που έχει καθιερωθεί για την Τουρκία. Από τα δύο αυτά χάπια το βασικό είναι το πρώτο. Αν η Ε.Ε καταπιεί το πρώτο ολόκληρο είναι αδύνατο να αποφύγει να καταπιεί και το δεύτερο. Ακόμα και αν δεν το καταπιεί στην Κοπεγχάγη θα το καταπιεί οπωσδήποτε στην Αθήνα το 2003. Γιατί ένταξη της Κύπρου χωρίς όρους σημαίνει : ένταξη χωρίς λύση του κυπριακού, δηλαδή ένταξη της μισής Κύπρου σε σύγκρουση με την άλλη μισή, δηλαδή είσοδος στην Ε.Ε μιας θεσμοποιημένης σύγκρουσης με την Τουρκία και μιας διεθνούς κρίσης. Απέναντι σε αυτή την διαρκή κρίση η Ε.Ε έχει δύο διεξόδους: ή να αναστείλει την ένταξη της Κύπρου ή να διαλέξει τη μεγαλύτερη καταστροφή να αρχίσει να εντάσσει και την Τουρκία. Κανονικά πρέπει να κάνει το πρώτο. Άλλα για να εμποδίσει αυτή τη διεξόδο είναι εδώ η Ελλάδα του Σημύτη που εκβιάζει την Ε.Ε με ένα καίριο βέτο, ότι αν δηλαδή δεν καταπιεί αμάσητη την Κύπρο τότε η Ελλάδα δεν θα επιτρέψει την διεύρυνση της Ε.Ε με τις χώρες της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης. Άλλα γυμνή η βία δεν είναι ποτέ ασφαλής, γι' αυτό χρειάζεται και το πρόσχημά της βίας. Ο Σημύτης λεει στην Ε.Ε: Κύριοι η Ελλάδα, η Κύπρος και η Τουρκία δέχονται να συζητήσουν το σχέδιο Ανάν. Ειδικά η Ελλάδα και η Κύπρος κάνουν θυσίες γι' αυτό, εσείς λοιπόν γιατί δεν δεχόσαστε τουλάχιστον την Κύπρο; Λυπούμεθα αλλά θα υποστείτε το βέτο μας.'

Για να αντισταθεί σε αυτό το βέτο η Ε.Ε πρέπει να είναι ενωμένη, όπως πρέπει να είναι ενωμένες ενάντια στην Ελλάδα και να την θεωρήσουν υπεύθυνη για τον αποκλεισμό τους στην περίπτωση του βέτο ο 9 προς ένταξη χώρες πλην της Κύπρου. Ολόκληρη η προσοχή της ελληνικής διπλωματίας τα τελευταία χρόνια είναι προσανατολισμένη στο να διασπάσει ένα τέτοιο ενδεχόμενο μέτωπο. Αυτό είναι το νόημα όλων των φαινομενικά ανεξήγητων αλλεπαλληλων ταξιδιών και συναντήσεων του Σημύτη με τους ηγέτες όχι μόνο των μεγάλων χωρών της Ένωσης, αλλά και των μικρών για τις οποίες αυτό το καθεστώς ποτέ δεν έδειξε πολιτικό ενδιαφέρον ή συμπάθεια. Είναι χαρακτηριστικές οι περιπτώσεις της Σλοβενίας, της Ουγγαρίας της Σλοβακίας, η μικρών χωρών της ευρωπαϊκής περιφέρειας σαν την Πορτογαλία. Στον καθένα υπόσχονται κάτι και κάποιο αντάλλαγμα προσφέρουν για ένα "ναι" στην ένταξη της Κύπρου.

Παρ' όλα αυτά οι αντιρρήσεις για την άνευ όρων ένταξη της Κύπρου υπάρχουν και πρέπει να είναι έντονες. Άλλωστε δεν έχουν κρυφτεί οι έντονες αντιρρήσεις της Ολλανδίας ή της Δανίας και η ελληνική διπλωματία πάντα φοβάται μήπως πίσω από αυτούς τους δυο μικρούς είναι κρυμμένοι και κάποιοι πιο μεγάλοι, ιδιαίτερα η Γαλλία και η Αγγλία που από όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες είναι εκείνες που περισσότερο δρουν και σκέφτονται με όρους παγκόσμιας πολιτικής. Για να καμφθούν τέτοιου είδους αντιστάσεις χρησιμοποιείται ένα εργαλείο που την τρομακτική του διπλωματική αποτελεσματικότητα την δίδαξε πρώτος ο Ανδρέας Παπανδρέου. Πρόκειται για τις στρατιωτικές παραγγελίες για τις οποίες οι αρχηγοί όλων των μεγάλων κρατών που παράγουν όπλα έχουν γίνει οι πιο αποτελεσματικοί πλαστιδές. Όταν 15 μέρες πριν από την κρίσιμη συνεδρίαση στην Κοπεγχάγη το ΚΥΣΕΑ, δηλαδή η κυβέρνηση, αποφασίστηκε να αγοράσει από την Γαλλία, την Αγγλία, την Γερμανία και την Ολλανδία όπλα συνολικής αξίας 1,5 δισεκατομμυρίων Ευρώ έρει καλά ότι θα κάνει πολλούς από τους τελευταίους να δουν πιο αισιόδοξα την κατάποση της Κύπρου. Αν δεν το κάνουν τότε το συμβόλαιο πώλησης δεν θα υπογραφεί γιατί τίποτα δεν υποχρεώνει το ΚΥΣΕΑ να επιμείνει στην απόφασή του, ιδιαίτερα αν πρόκειται για το ύψιστο εθνικό συμφέρον το οποίο τώρα είναι η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε, και μάλιστα άνευ όρων. Αυτός είναι λοιπόν ένας δεύτερος ελληνικός εκβιασμός και δελεασμός για τις τελευταίες κρίσιμες μέρες.

Έτσι οι έλληνες σοσιαλφασίστες, υπονομευτές της Ευρωπαϊκής ενότητας αντιμετωπίζουν με κάποια ανησυχία, αλλά και αισιοδοξία το ευρωπαϊκό συμβούλιο της Κοπεγχάγης.

Δεν είναι τυχαίο πάντως το γεγονός ότι όσο εξελίσσονται θετικά γι' αυτούς τα πράγματα με την ένταξη της Κύπρου τόσο εξελίσσονται θετικά και σχετικά με την ένταξη της Τουρκίας. Είναι γεγονός ότι από τα δύο αυτά ζητήματα το δεύτερο είναι που συζητιέται περισσότερο ανοιχτά και περισσότερο έντονα στους κόλπους της Ε.Ε προφανώς επειδή όλοι φοβούνται να συζητήσουν το αληθινό πρόβλημα που είναι η ένταξη της Κύπρου για να μην εμπλακούν σε μια διένεξη με την Ελλάδα, οπότε το πρόβλημα θα γίνει ενδοευρωπαϊκό. Άλλα ότι αυτή η συζήτηση άναψε μόλις πρόσφατα είναι ακριβώς επειδή λόγω του κυπριακού μπήκε με ορμή το ζήτημα της ένταξης της Τουρκίας. Τώρα λοιπόν πετάχτηκε ο Ζισκάρ ντε Εστέν επικεφαλής του οργανισμού που ετοιμάζει το ευρωπαϊκό σύνταγμα (Συνθήκη για το μέλλον της Ευρώπης) για να πει ότι η είσοδος της Τουρκίας θα σήμαινε "το τέλος της Ευρώπης". (Συνέντευξη στην Μοντ, 9 του Νοέμβρη). Μέχρι εκείνη τη στιγμή η παράλυτη Ευρώπη πίστευε ότι το ζήτημα δεν θα έμπαινε ποτέ. Έτσι ενώ αρνιόταν κάθε τόσο στους κεμαλιστές την είσοδο, δείχνοντας πραγματική περιφρόνηση στην πιο δυτική πλευρά της Τουρκίας που προσπαθεί με πάθος να εφαρμόσει τους όρους της ένταξης και δείχνοντας τόση ασυνέπεια στις υποσχέσεις της, τώρα βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σε μια Τουρκία του Ερντογάκαν να χτυπάει δυνατά την πόρτα της, όχι απλά για να την ανοίξει αλλά για να την σπάσει. Έτσι λοιπόν, για την ευκολία τους και την μανία τους, μανία όλων των αστών να ξεσπάνε στους πιο αδύναμους κάθε φορά, αρχίσανε να συζητάνε το πρόβλημα ανάποδα με αποτέλεσμα να γίνονται απωθητικοί στην Τουρκία, δηλαδή στην πλευρά που ως χθες πίστεψε σε αυτούς περισσότερο. Από την άλλη η Ελλάδα, η πλευρά που τους υπονομεύει και που για τόσες δεκαετίες τους έκοβε την ενότητα με την Τουρκία, σηκώνει τώρα δίπλα στην Τουρκία την σημαία της ένταξης της και γίνεται έτσι στα μάτια των ίδιων των κατοίκων της νότιας Κύπρου, ότι αφού το νότιο κομμάτι του νησιού λειτουργεί αυτόνομα και αφού έχει δημοκρατία και ψηλά οικονομικά στάνταρ, δικαιούται να μπει στην Ε.Ε. Όμως αυτό είναι το μερικό και το μερικό είναι πάντα φαινομενικό. Ένα κομμένο χέρι δεν είναι χέρι γιατί δεν είναι ζωντανό. Κανείς δεν θα μπορεί να δει την νότια Κύπρο αν δεν τη δει σε σχέση με την Ελλάδα και σε σχέση με το βόρειο κομμάτι της. Η σημερινή αθλιότητα του λαού της βόρειας Κύπρου δεν είναι αποτέλεσμα μόνο της τουρκικής βίας, αλλά ακόμα περισσότερο και πολύ πριν από αυτήν είναι προϊόν της ελληνικής και ελληνοκυπριακής βίας. Αν ο νότος είναι πιο πλούσιος από το βορά δεν είναι μόνο χάρη στο αναμφισβήτητα ψηλότερο μορφωτικό του επίπεδο και τον πιο ανοιχτό στον έξω κόσμο χαραχτήρα του, είναι και επειδή δέχτηκε τεράστια κεφάλαια από το ονομαζόμενο εθνικό κέντρο, δηλαδή από τον παράγοντα που καταπίσεται το βορά και διέσπασε εθνοτικά το νησί, είναι και σε ένα μέρος επειδή δέχτηκε να γίνει βάση ενός εξαιρετικά βρώμικου χρηματιστικού κεφάλαιου που είναι εκείνων των ρώσικων οφ-σορ εταιρειών. Το πιο βασικό ωστόσο είναι ότι η δημοκρατία της είναι δημοκρατία που οικοδομήθηκε και εξακολουθεί να είναι δομημένη πάνω στην εθνική υπεροχή και ακόμα περισσότερο πάνω στο εθνικό απαρτχάντ και την εθνοκάθαρση. Σαν τέτοια η κυπριακή δημοκρατία εκφράζεται εξωτερικά με μια φωνή που ανήκει στην μεγάλη διεθνή χορωδία του φασισμού και της φρίκης. Με τους σέρβους σφαγείς ενάντια στη Βοσνία και στο Κόσσοβο, με τη Ρωσία ενάντια στην Τσετσενία και με τους ισλαμοφασίστες ενάντια στο Ισραήλ και τη Δύση. Εκεί χτυπάει σήμερα η καρδιά της Κύπρου όποιους ελιγμούς και αν κάνουν οι ηγέτες της για να καλύπτονται. Θα παρατηρήσει κανείς ότι ίδια και χειρότερα χτυπάει και η καρδιά της Ελλάδας και όμως εκείνη μπήκε στην Ευρώπη. Όμως η Ελλάδα μπήκε στην Ευρώπη επειδή εκείνη την εποχή έβγαινε από μια πελώρια ήττα στο σοβινισμό της στην Κύπρο και γι αυτό το λόγο ήταν και η πιο δημοκρατική Ελλάδα όλων των εποχών. Είναι η λιγότερο σοβινιστική Ελλάδα που πρέπει να πληρώσουν οι ΗΠΑ στην Τουρκία για να ελπίζουν να την σύρουν στον πόλεμο. Αυτή είναι διπλωματία: Να πιέζεις την Τουρκία να αποδεχτεί ένα σχέδιο που κάνει τη Ρωσία ηγεμόνα στην Κύπρο και το Αιγαίο, να πιέζεις την Ευρώπη να χώσει αυτόν τον ηγεμόνα στα σπλάχνα της και να κάνεις ότι μπορείς για

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ “17Ν” ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 20

δικαστικά και διοικητικά όργανα του κράτους. Φαίνεται περισσότερο στην ικανότητά του να ασκεί την κρατική βία και τον καταναγκασμό μέσα από αυτό που υποτίθεται ότι είναι οι αντιπροσωπευτικές οργανώσεις του λαού. Η ανατριχιαστική δύναμη του 17νοεμβρίτικου καθεστώτος βρίσκεται στην ικανότητά του να χρησιμοποιεί όργανα σαν το Δικηγορικό σύλλογο της Αθήνας και σαν την ΕΣΗΕΑ και την ΠΟΕΣΥ. Γιατί αυτή η ικανότητα δεν είναι ή έκφραση της ισχύος μιας κυβέρνησης, αλλά η συνδυασμένη ισχύς όλων των βασικών πολιτικών δυνάμεων της χώρας που έχουν την εξουσία σε αυτούς τους φορείς. Στο σημείο αυτό θα ανακαλύψει κανείς και την κρυμμένη πολιτική αλήθεια της περιόδου, που είναι η στήριξη που δίνει η Νέα Δημοκρατία στην πολιτική του φιλοδεκαεφτανοεμβρίτικου καθεστώτος. Γιατί καμιά απόφαση δεν θα μπορούσε να βγει στο δικηγορικό σύλλογο χωρίς την ενεργή συμμετοχή της ΝΔ, ούτε θα υπήρχε ομοφωνία στην ΕΣΗΕΑ και την ΠΟΕΣΥ, ούτε θα υπήρχε ομοφωνία και αποτελεσματικότητα στο επίσης διακομματικό ΕΣΡ. Στην πιο κρίσιμη στροφή, στον πιο αποφασιστικό ελιγμό του κυριαρχικού πολιτικού μπλοκ ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ-ΚΚΕ, που ήταν η μισοαπόσυρση της 17Ν, ήταν η ΝΔ που το προστάτεψε και το έσωσε. Αυτή είναι η ΝΔ του Καραμανλή, του Καραμανλή που έχει επιβάλει στη ΝΔ σαν ύψιστη πολιτική αρχή τη στρατηγική συμμαχία με το ψευτοΚΚΕ, δηλαδή με τον πιο σκληρό πυρήνα όλου του δεκαεφτανοεμβρίτικου καθεστώτος, με το κόμμα που η πολιτική του πλατφόρμα είναι ατόφια η πολιτική πλατφόρμα της 17Ν.

Η στάση του Καραμανλή δεν αποκαλύπτεται μόνο στο ζήτημα της πολιτικής βίας υπέρ της 17Ν και κατά των αντιπάλων της, εκφράζεται και άμεσα πολιτικά. Έτσι ο Καραμανλής όχι μόνο στήριξε από την πρώτη στιγμή τον κυβερνητικό ισχυρισμό περί πλήρους εξάρθρωσης της 17Ν και έδωσε απόλυτη στήριξη και πλήρη εμπιστοσύνη στους αστυνομικούς χειρισμούς του σκοτεινού Χρυσοχοίδη, αλλά στη συνέχεια πρωτοστάτησε στην πολιτική εκστρατεία για την διακοπή και το σταμάτημα κάθε πολιτικής και ιδεολογικής πάλης ενάντια στη 17Ν. Το σύνθημα που απαιτεί την άμεση παύση αυτής της πάλης είναι το “κανείς διάλογος με τους τρομοκράτες” και είναι δικό του. Αυτό καμώνεται πως είναι πολύ αδιάλλακτο δημοκρατικό, πολύ αντιδεκαεφτανοεμβρίτικο σύνθημα. Στην πραγματικότητα είναι η εξασφάλιση ότι μόνο η 17Ν, μόνο το κόμμα των σοσιαλφασιστών φίλων της 17Ν, μόνο ο σκληρός πυρήνας του φιλοδεκαεφτανοεμβρίτικου καθεστώτος, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, θα έχουν από δω και μπρος το δικαίωμα να μιλάνε υπέρ της πολιτικής γραμμής της 17Ν. Πρέπει να είναι κανείς πολύ βλάκας ή πολύ φίλος της 17Ν για να ισχυριστεί ότι η αστυνομική συντριβή αυτής της συμμορίας είναι δυνατή χωρίς την πολιτική και ιδεολογική συντριβή της πολιτικής πλατφόρμας της, ότι είναι δυνατό οι σφαίρες της να υπάρχουν και να κινούνται έξω από το περίβλημα των προκηρύξεών της.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αρέσει πολύ στον Σημίτη και τον Καραμανλή να επαναλαμβάνουν ότι οι δολοφόνοι είναι πάνω απ' όλα ποινικοί εγκληματίες. Αυτοί κάνουν το αντίστροφο από αυτό που κάνουν οι

ανοιχτοί υπερασπιστές της 17N. Αυτοί οι τελευταίοι μετατρέπουν την ποινική νομική φύση των δολοφόνων σε πολιτική, ενώ οι προηγούμενοι μετατρέπουν την πολιτική φύση των εγκλημάτων σε απλή ποινική. Έτσι οι πρώτοι γίνονται οι ενεργητικοί υπερασπιστές της πολιτικής πλατφόρμας της 17N, ενώ οι δεύτεροι εξασφαλίζουν για τους πρώτους το απόλυτο μονοπάλιο στη σφαίρα των ιδεών και της πολιτικής. Στην πραγματικότητα οι Σημίτης και Καραμανλής δεν θα μπορούσαν να κινηθούν διαφορετικά, ακόμα και αν η στάση τους δεν είχε δόλο, ακόμα δηλαδή και αν δεν ήταν οι ίδιοι διαμορφωτές της παραπάνω τακτικής απέναντι στην 17N. Γιατί όχι μόνο η καραμανλική ΝΔ δεν υπάρχει πια χωρίς το ψευτοΚΚΕ, αλλά δεν υπάρχει πια ούτε το σημιτικό ΠΑΣΟΚ δίχως τη στρατηγική ιδεολογική και πολιτική του υποταγή στον ΣΥΝ. Είναι ποτέ δυνατόν να ανοίξει πόλεμο ο οποιοσδήποτε νεοδημοκράτης με την πολιτική πλατφόρμα του ΨευτοΚΚΕ και ο οποιοσδήποτε τοπικός φεουδάρχης του ΠΑΣΟΚ με την πολιτική πλατφόρμα του ΣΥΝ και με τα παιδιά του, τους εργολάβους της Γένοβας;

Τα δύο μεγάλα κόμματα έχουν υποδουλωθεί στη 17Ν και τους φίλους της με μαζικές ψηφοφορίες, με γλυκές έδρες σε Δήμους και Συνδικάτα και περισσότερο απ' όλα με υποσχέσεις για μια νέα βοσκή στις ευφορες κρατικές κοιλάδες. Αντιστάσεις θα υπάρχουν πάντα όσο το αστραφτερό λεπίδι της τρομοκρατίας θα κρέμεται πάνω από τους γυμνούς λαιμούς της δυτικόφιλης αστικής τάξης, αλλά πόλεμος με τη 17Ν όσο θα είναι στην εξουσία της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ ο Καραμανλής και ο Σημίτης δεν θα υπάρξει.

Το επαναστατικό προλεταριάτο ενάντια στο κόμμα των φίλων της "17N"

Οι μόνοι που μπορούν να κηρύξουν πόλεμο στην ΕΝ είναι εκείνοι που δεν δεσμεύονται από ποικιλόμορφες δουλείες απέναντι στο σημερινό κράτος ή από σχέσεις συνενοχής με τους ρωσόδουλους. Σαν τάξη, σαν ανεξάρτητος πολιτικός παράγοντας, έναν τέτοιο ρόλο μπορεί να τον παίξει μόνο το συνειδητό προλεταριάτο. Γιατί μόνο αυτό, αντίθετα ακόμα και από τους πιο ριζοσπάστες δημοκράτες της φιλελεύθερης αστικής τάξης, δεν χρειάζεται να συμβιβαστεί για να διατηρήσει κάποια κυριαρχία μέσα στο σημερινό κρατικό μπλοκ εξουσίας, ακριβώς γιατί μόνο αυτό δεν έχει καμιά εξουσία, ακριβώς γιατί με το σοσιαλφασισμό στην εξουσία αυτό πεθαίνει κάθε μέρα. Γιατί είναι ο σοσιαλφασισμός που γκρεμίζει τα εργοστάσια όπου δουλεύει και είναι αυτός που διαλύει μέσα στις νέες, διαρκώς ανανεούμενες στρατιές των διεθνών ανέργων που εισάγει, το μεροκάματο του και το συνδικαλισμό του.

Το μοναδικό πρόβλημα για την εργατική αριστερά είναι να αποδείξει ότι ο χειρότερος εχθρός της είναι το κόμμα που εμφανίζεται σαν επαναστατική αριστερά, είναι δηλαδή να αποκαλύψει και να διαλύσει, να κάνει εντελώς ανυπόληπτο και μισητό μέσα στην τάξη το κόμμα των φύλων της 17N.

Είναι γεγονός ότι η ίδια η σύλληψη της 17N αποκάλυψε μέσα στις πλατειές μάζες περισσότερες από χίλιες αναλύσεις τον άθλιο πολιτικό χαρακτήρα των μελών της. Είναι επίσης γεγονός ότι το πολιτικά ανεπτυγμένο προλεταριάτο δεν είδε ποτέ με συμπάθεια την δολοφονία άοπλων ανθρώπων που δεν έβαιψαν τα χέρια τους με το αίμα μιας εξεγερμένης τάξης. Κανένας έμπειρος εργάτης δεν μπορεί επίσης να πει-σθεί με τη “θεωρία” των σοσιαλφασιστών ότι οι αστοί δολοφονούνται σαν υπευθύνοι τάχα των εργατικών ατυχημάτων την ώρα που τα πιο πολλά εργατικά ατυχήματα, τα πιο συνειδητά, και τα πιο κτηνώδη από αυ-

τά είναι της ευθύνης των μικροαφεντικών, εκείνων ακριβώς με τους οποίους διατηρούν τις καλύτερες σχέσεις οι δολοφόνοι και τα φιλικά τους κόμματα. Όμως αυτές οι λογικές σκέψεις και αυτή η υγιής ψυχολογική στάση είναι αρκετή για να διαχωρίσουν **μόνο κατ' αρχήν** οι εργάτες τον εαυτό τους από το κόμμα της 17N. Το μεγάλο άλμα είναι να κατανοήσουν **αυτό το κόμμα σαν πολιτικό εργαλείο της αστικής τάξης και μάλιστα του φασιστικού κομματιού της** και αμέσως μετά να κατανοήσουν ότι αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης είναι σήμερα το κυριαρχικό στο πολιτικό καθεστώς, ότι δηλαδή αυτό είναι ο καταστροφέας και ο δυνάστης τους.

Αυτός είναι ο βασικότερος λόγος για τον οποίο προχωρήσαμε σε όλη αυτήν την διεξοδική ανάλυση. Μόνο μέσα από αυτήν και στο τέλος της θα μπορούσε να λύσει κανείς το αίνιγμα που θέσαμε στην αρχή του κειμένου μας, το γιατί δηλαδή οι κρατούμενοι του Κορυδαλλού άλλαξαν τις αρχικές καταθέσεις τους και γιατί νέοι δικηγόροι έπρεπε να τοποθετηθούν για να υποστηριχθεί μια νέα υπερασπιστική γραμμή.

Η απάντηση είναι η εξής: Άλλαξαν τις καταθέσεις τους και την υπερασπιστική τους γραμμή όταν ήρθε ο καιρός από ποινικά ρεμάλια να μετατραπούν σε επαναστάτες και όταν ήρθε ο καιρός να γίνουν επαναστάτες όταν έλληξε εκείνη η περίοδος στη διάρκεια της οποίας τα αφεντικά τους είχαν σχεδιάσει γι' αυτούς ήσυχα-ήσυχα να συλληφθούν και να ομολογήσουν. Έπρεπε να συλληφθούν για να παραδοθεί στη Δύση και στις ΗΠΑ το προσχεδιασμένο κλιμάκιο της 17N. Έπρεπε επίσης να ομολογήσουν με έναν ορισμένο τρόπο και ορισμένα πράγματα ώστε να παραδοθεί το προγραμματισμένο πακέτο και μόνο αυτό, και μάλιστα να παραδοθεί έτσι ώστε να μην εξέχει κανένα από τα νήματα που το συνέδεαν με τους πολιτικούς καθοδηγητές της 17N, δηλαδή με το κράτος και το πολιτικό καθεστώς. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου έπρεπε να καρφώσουν ο ένας τον άλλο, αλυσιδωτά, για να μην υποχρεωθεί το καθεστώς να συλλάβει κάποιον χωρίς να έχει συλληφθεί προηγούμενα ο καταδότης του, χωρίς δηλαδή να υποπτεύεται κανείς ότι το καθεστώς ήξερε τα μέλη της 17N πριν συλληφθεί ο Εηρός. Από την ώρα που το δέμα τακτοποιήθηκε, πακεταρίστηκε και περιτυλίχθηκε ήρθε η ώρα οι ποινικοί και οι καταδότες να γίνουν επαναστάτες, για την ακρίβεια να γίνουν **ξανά** επαναστάτες. Γιατί αν η 17N δεν ήταν ποτέ επαναστατική οργάνωση, αλλά οργάνωση ρουφιάνων, υπαλλήλων του κράτους η μισθοφόρων ποινικών, τότε δεν θα ήταν ποτέ επαναστατική ούτε η πλατφόρμα της. Άλλα αν αυτή η πλατφόρμα καταρρεύσει τι θα μείνει από το NAP, το Δίκτυο, τον ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ, τα σπαζοτζαμάκι-

κα εξάρχεια; Τι θα μείνει τελικά από τη Γένοβα; Αν η 17N δεν αποτελείται από “συντρόφους που κάνουν λάθος”, όπως λένε όλοι αυτοί, αλλά από μισθοφόρους, τότε ποιος τους μίσθωσε; και αν κάποιος τους μίσθωσε γιατί να μην έχει μισθώσει και κάποιους από τους ίδιους; Και τελικά αν η 17N, δηλαδή η άκρη, ο σκληρός πυρήνας, το αίμα, ο κίνδυνος, η ακραία “επαναστατική” βία στην αλυσίδα “του Χώρου”, όπως ονομάζουν το ρεύμα τους οι ίδιοι οι μικροαστοί αντιδραστικοί, είναι απόλυτα σάπιος, τότε γιατί να μην είναι σάπια όλη η αλυσίδα του εξωκοινοβουλευτικού ψευτοεπαναστατικού συνεχούς;

Οι μικροαστοί πανικοβάλλονται όταν μπαίνουν μπροστά τους τέτοια αβυσσαλέα ερωτήματα και κινδυνεύουν να οδηγηθούν σε ατέλειωτες αμφισβήτησεις, καχυποψίες, εσωτερικές συγκρούσεις και τελικά στη διάλυση. Η 17Ν είναι η απόλυτη “επαναστατική” φόρμα. Αν αυτή καταρρεύσει τότε κάθε επαναστατική φόρμα θα μπει σε αμφισβήτηση. Αυτό θα αργά ή γρήγορα θα σκοτώσει το “Χώρο” και αν πεθάνει ο “Χώ-

ρος”, τότε ποιος θα κάνει τις βρωμοδουλειές για το καθεστώς; Τι θα κάνουν ο Περισσός και ο ΣΥΝ χωρίς την μικροαστική τους αυλή; Θα μείνουν χωρίς ορμή, χωρίς κάλυψη από τα “αριστερά” τους, και πάνω απ’ όλα χωρίς προβοκάτορες. Και τότε θα πεθάνουν και οι ίδιοι. Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο τα ρεμάλια έπρεπε μέσα σε δύο μήνες να γίνουν ήρωες.

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι μόνο δεσμευμένοι από αυτόν τον κατά συνθήκη ηρωισμό, τα ρεμάλια δεν διατρέχουν τον κίνδυνο να μιλήσουν κάποια στιγμή και να πουν αυτά που ξέρουν. Η ύπαρξη ενός μαζικού και ενθουσιώδους κόμματος των φίλων της 17Ν, σημαίνει πολιτική, θηθική και υλική πίεση στα ρεμάλια να μην γίνουν ποτέ προδότες. Το άγραφο συμβόλαιο που υπογράφουν οι μικροαστοί μαζί τους είναι: Εσείς είσαστε ήρωες και εμείς παλεύουμε για σας. Προσέξτε μη γίνετε ξανά χαφιέδες.

Ος εδώ έχουμε να κάνουμε με μικροστούς. Αλλά η ηγεσία του κόμματος των φίλων της 17Ν δεν είναι πια μικροαστοί. Ήταν κάποτε πριν γίνουν εργολάβοι. Σαν εργολάβοι είναι αστική τάξη και μάλιστα σοσιαλφασιστική αστική τάξη και δεν υπάρχουν ούτε μια μέρα δίχως αυτήν. Που φαίνεται αυτό; Φαίνεται στο ότι αυτή η ηγεσία δεν κινήθηκε καθόλου, δεν έκανε την παραμικρή συγκέντρωση, την παραμικρή ανοιχτή κίνηση, την παραμικρή αφισοκόλληση ή κινητοποίηση έξω από την ασφάλεια και τα δικαστήρια σε όλο το κρίσιμο διάστημα των αλλεπάλληλων συλλήψεων, των ανακρίσεων και των καταθέσεων των κρατουμένων τον Ιούλη και τον Αύγουστο. Υπήρξε μόνο μια συνέντευξη του Δίκτυου στην *Ελευθεροτυπία* (20 του Ιούλη) για να προετοιμάσει την επόμενη φάση και όχι για να επέμβει στη “ζεστή” στιγμή. Τα ίδια και χειρότερα ισχύσανε και για το NAP. Έτσι το κλασσικό κίνημα των “συμπαραστατών” στους πολιτικούς κρατούμενους κοιμήθηκε ακριβώς στο διάστημα που έπρεπε να κοιμηθεί και ξύπνησε ακριβώς τη στιγμή που έπρεπε να ξυπνήσει. Για να ξεράσουν δηλαδή τα πάντα και γρήγορα και για να συνεργαστούν απόλυτα με την ασφάλεια οι 17νοεμβρίτες έπρεπε απ' έξω να υπάρχει παγερή σιωπή. Έπρεπε ο “χώρος” να παρακολουθεί ήσυχα τους “τρομολάγνους” να μιλάνε ασταμάτητα στα κανάλια, την ασφάλεια να ανακρίνει, τους αυτόπτες μάρτυρες να καταθέτουν ανεμπόδιστα, έπρεπε δηλαδή να κάνει το αντίθετο ακριβώς με εκείνο που έκανε την εποχή που κανείς δεν έπρεπε να συλληφθεί και κανείς να μιλήσει, την εποχή των συνήθων αθώων, όπου και όταν μια μπόμπα έσκαγε στα χέρια κάποιου, αυτός ο κάποιος είχε αμέσως δίπλα του άφθονη και άμεση συμπαράσταση από τον πασοκικό τύπο, τον ΣΥΝ και όλο το “κίνημα κατά της κρατικής καταστολής”.

μα κανα της πραγματικής κατάστασης ?
Τέτοιες ρυθμίσεις δεν πετυχαίνονται αυτόματα. Δίχως την καθεστωτική συντονιστική λειτουργία ποτέ μόνοι τους οι μικροαστοί δεν θα κτυπούσαν τόσο τέλεια και ούτε θα αδρανούσαν τόσο τέλεια σε τόσο καταλληλες στιγμές. Και το κυριότερο ποτέ δεν θα τύχαινε να οργανωθεί από απόλυτη σύμπτωση μια διαδήλωση “επαναστατών” μαζί με μια συνεδρίαση του ΕΣΡ, μια συνεδρίαση του πειθαρχικού του Δικηγορικού συλλόγου και μια συνεδρίαση της ΕΣΗΕΑ που θα τύχαινε να δείχνουν και να τιμωρούν τον ίδιο βασικό εγκρίθο

Δεν χρειάζεται μεγάλη πολιτική κατάρτιση για να βγάλει ένας επαναστάτης και ένας πραγματικός αντίπαλος του καθεστώτος τα συμπεράσματά του. Το μόνο που χρειάζεται είναι να αντικρίσει, φερμένα από την πολιτική πρωτοπορία στην επιφάνεια και συνδυασμένα ανάμεσά τους, τα κρυμμένα γεγονότα. Στο φως του ήλιου λιώνουν πρώτοι απ' όλους οι πολιτικοί απατεώνες.

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ "17N"

Άρθρα στη Νέα Ανατολή, αφίσες, καμπάνιες

2ο μέρος

Η δολοφονία Βρανόπουλου

Αμέσως μετά στις 24/1/1994 ακολούθησε η δολοφονία Βρανόπουλου. Πολύ αργότερα μάθαμε ότι όταν σε πρώτη φάση η Εθνική Τράπεζα πήρε στα χέρια της το εργοστάσιο των Λιπασμάτων μετά τον Μποδοσάκη, ο διοικητής της αντί να το κλείσει άρχισε να εποιημάζει ένα σχέδιο εκσυγχρονισμού του εργοστασίου, σχέδιο μεγάλης κλίμακας που πρόβλεπε και ευρύτερη αξιοποίηση του χώρου. Αυτό το σχέδιο ποτέ δεν μπήκε σε εφαρμογή γιατί αυτός ο διοικητής επίσης δολοφονήθηκε από τη "17N". Στο μεταξύ ένα διπλανό εργοστάσιο της βιομηχανικής ζώνης του Πειραιά, η ΑΓΕΤ είχε ιδιωτικοποίηθηκε από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Ο Βρανόπουλος είχε επίσης δώσει τη συγκαταθεσή του σ' αυτή την ιδιωτικοποίηση της οποίας οι βασικοί συντελεστές, Μητσοτάκης, Μάνος απειλούνταν με ποινική δίωξη από τη μετέπειτα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ γι' αυτό το "εθνικό έγκλημα". Στην προκήρυξή της η "17N" απάτησε την τιμωρία των "ενόχων" ανοίγοντας πάντα το δρόμο με τη "θανατική ποινή" που επέβαλε στον Βρανόπουλο. Η ΟΑΚΚΕ έκδοσε αφίσα ενάντια σ' αυτό το χτύπημα με τίτλο **"ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛ-ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ "17 ΝΟΕΜΒΡΗ"** όπου αναφέραμε τα εξής: "Οι σοσιαλφασίστες της "17N" δεν μπορούν πια να εμφανίζονται σαν λαϊκοί επαναστάτες. Όλοι έχουν τώρα καταλάβει ότι είναι ασύλληπτοι επειδή έχουν προστάτες μέσα στο κράτος. Εκείνο όμως που ακόμα δεν φαίνεται καθαρά είναι ότι η "17N" επιβάλλει με τη βία μια συγκεκριμένη πολιτική γραμμή. Η "17N" δολοφόνησε τον Βρανόπουλο μ' ένα αίτημα: να τιμωρηθούν όσοι ενέχονται στην πώληση της ΑΓΕΤ. Αυτό έγινε όταν η διαδικασία της ποινικής δίωξης δεν έβρισκε στοιχεία σε βάρος τους. Η "17N" στην προκήρυξή της απείλησε τους δικαστικούς που υποτίθεται ότι εμποδίζαν τη δίωξη. Λίγες μέρες μετά ο υπουργός Δικαιοσύνης κατάργησε τους δικαστές που είχαν αναλάβει την υπόθεση και την πήρε ο ίδιος με το έτοι θέλω στα χέρια του απειλώντας τους με πειθαρχική δίωξη (σ. αναφέρομαστε στην αφαίρεση της δικογραφίας από τους εισαγγελείς Βολονάση και Σιούλα που διέταξε ο τότε υπουργό δικαιοσύνης Κουβελάκης επειδή δεν προχωρούσαν στην άσκηση της ποινικής δίωξης κατά Μητσοτάκη, Μάνου). Η "17N" άνοιξε εδώ το δρόμο στην πολιτική του υπουργού. Πάντα η "17N" ανοίγει το δρόμο σε μια πολιτική. Πρόκειται για την πολιτική της ρώσικης υπερδύναμης στην Ελλάδα. Αυτήν υπηρετούν εδώ και χρόνια η γησεία του ψευτοΚΚΕ, το κυριαρχού τμήμα του ΣΥΝ (Κωνσταντόπουλος, Αλαβάνος, Κύρκος) και οι τάσεις Λαλιώτη, Γεννηματά μέσα στο ΠΑΣΟΚ που έχουν κρυφό αρχηγό τον Α. Παπανδρέου. Είναι αυτοί που λυσσάνε για να είναι κρατική όλη η μεγάλη βιομηχανία γιατί μόνο έτσι μπορούν να ελέγχουν πολιτικά και συνδικαλιστικά την ευρωπαϊκά προσανατολισμένη οικονομία της χώρας". Στο άρθρο μας με τίτλο **"Η "17N" ανοίγει το δρόμο στον Κουβελάκη"** στο φ. 202 (16/2/1994) μεταξύ άλλων επισημαίνουμε τη βρώμικη στάση του τοποθετημένου από τον Κουβελάκη ανακριτή Τζανακάκη ο οποίος μετά τη δολοφονία του Βρανόπουλου σε απάντηση στην ερώτηση δημοσιογράφων αν ο ίδιος αποτελεί στόχο, ο Τζανακάκης παρέπεμψε στη "17N" και δήλωσε ότι δεν πιστεύει ότι έχει προκαλέσει τη μήνη τινός και ιδίως της "17N" ή άλλης οργανώσεως". Σε νέα ερώτηση δημοσιογρά-

Στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής είχαμε δημοσιεύσει το πρώτο μέρος ενός ιστορικού της δράσης της ΟΑΚΚΕ ενάντια στη "17N" μέσα από αφίσες, προκηρύξεις, καμπάνιες, εκδηλώσεις, άρθρα στην εφημερίδα και ανακοινώσεις τύπου. Μέσα από αυτή τη διαδρομή εμφανίζεται με σαφήνεια η σύμπτωση των πολιτικών θέσεων του σοσιαλφασιστικού μετώπου και κυρίως του ψευτοΚΚΕ με τις πολιτικές θέσεις που έκφραζε κάθε φορά η δολοφονική συμμορία. Από την άλλη οι πολιτικές θέσεις και η ιδεολογία της ΟΑΚΚΕ βρίσκονταν πάντα σε απόλυτη σύγκρουση με τα "επαναστατικά μανιφέστα" της "17N", ακριβώς γιατί ήταν και είναι πάντα σε απόλυτη σύγκρουση με το ψευτοΚΚΕ.

Σε αυτό το φύλλο θα συνεχίσουμε και θα ολοκληρώσουμε αυτή την ιστορική αναδρομή και ελπίζουμε οι αναγνώστες μας να βγάλουν χρήσιμα συμπεράσματα.

Η τελευταία επίθεση στην οποία αναφερθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο ήταν αυτή ενάντια στον Παλαιοκρασσά που είχε σαν "παράπλευρη απώλεια" τη δολοφονία του Αξαρλιάν.

φου αν θεωρεί ότι τα άλλα θύματα είχαν δώσει λαβή έδωσε την εξής τρομακτική απάντηση: **"Εγώ πιστεύω ότι υπήρχε κάποιος λόγος. Δεν μπορούν να εκτελούν έναν άνθρωπο. Είναι αξίωμα της εγκληματολογίας αυτό. Δεν σκοτώνουμε έναν άνθρωπο αν δεν υπάρχει κάποιο έγκλημα".** Στη δήλωση αυτή του Τζανακάκη βρίσκονται τα σπέρματα του "κόμματος της 17N" που ανδρώθηκε πάνω στη σύμπλευση των πολιτικών κομμάτων με την πολιτική της "17N". Αξίζει εδώ να σημειώσουμε ότι **καμία πειθαρχική δίωξη** δεν ασκήθηκε από τον υπουργό Δικαιοσύνης για αυτές τις δηλώσεις, ενώ αντίθετα ο ίδιος απείλησε με πειθαρχική δίωξη τους Βολονάση και Σιούλα επειδή αρνήθηκαν να υποταχθούν στις πραξικοπηματικές διαταγές του να του παραδώσουν τη δικογραφία για την ΑΓΕΤ (!) Σε άσκηση πειθαρχικής δίωξης όμως εναντίον του Τζανακάκη προχώρησε ο αντιπρόεδρος του ΑΠ Σωκρατίδης. Αυτή η ενέργεια ήταν άλλο ένα δείγμα της αντίστασης της δικαστικής εξουσίας στο σοσιαλφασισμό που συνεχίζεται μέχρι σήμερα και γι' αυτό έχει τηρηθεί στην εργασία της Αγαθού Σιπαχίογλου, που συνεχίζεται μέχρι σήμερα και γι' αυτό έχει τρεις νεκρούς τους Γ. Θεοφανόπουλο (δολοφονήθηκε από την "Αντικρατική Πάλη"), Κ. Ανδρουλιδάκη (δολοφονήθηκε από τη "17N") ΚΑΙ Βερνάρδο (δολοφονήθηκε από την "1η Μάη").

Η δολοφονία του Τούρκου διπλωμάτη Σιπαχίογλου

Στις 4 Ιούλη 1994 δολοφονείται από τη 17N ο σύμβουλος της τούρκικης πρεσβείας στην Αθήνα Ομάρ Σιπαχίογλου. Η ΟΑΚΚΕ έκδοσε αφίσα που τοιχοκολλήθηκε τρεις μέρες μετά τη δολοφονία με τίτλο: **"ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛ-ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ "17N". ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ"** όπου λέγαμε ότι: "Η πολιτική των βλημάτων της "17N" είναι πάντα μια: Θάνατος στους δυτικούς υπεριαλιστές και τους Τούρκους. Αυτή είναι η κλασσική πολιτική της υπεριαλιστικής Ρωσίας για τα Βαλκάνια, πολιτική που σημαίνει παραμερισμό των υπερδυνάμεων, κτύπημα και του τούρκικου και του ελληνικού σοβιετισμού στην Κύπρο και στο Αιγαίο και σταδιακή διευθέτηση των διαφορών με την Τουρκία και όλες τις γειτονικές χώρες". Μετά τη δολοφονία Σιπαχίογλου ακολούθησαν δύο βομβιστικές επιθέσεις στη Νέα Ανατολή αρ. φ. 212 (14/7/1994) σε πρωτοσέλιδο άρθρο με τίτλο "Μετά τη δολοφονία του Τούρκου διπλωμάτη από τη "17N", Ρόδος: Όλα δείχνουν Ρωσία. Πελώρια προβοκάτσια ενάντια στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, με ταυτόχρονο σαμποτάζ στον ελληνικό τουρισμό" αναφέραμε ότι:

"Η "17 Νοέμβρη" σκοτώνοντας τον Τούρκο διπλωμάτη προκαλούσε ένα αίσθημα μίσους στην Τουρκία και μέσα στο λαό και μέσα στην άρχουσα τάξη... Στη συνέχεια αφού το εχθρικό αίσθημα στην Τουρκία είχε φτια-

χτεί και ο ελληνικός λαός είχε προσανατολισθεί στο να δυσφορεί γι' αυτό το αίσθημα και να ανησυχεί, έπειτα οι βόμβες στη Ρόδο. Την άλλη ώρα, την άλλη στιγμή τα πρωτοσέλιδα, οι τηλεοράσεις, οι σταθμοί ήταν έτοιμοι στις θέσεις τους: **"ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ"**: φώναζαν ή υπονοούσαν, είτε σαν πράκτορες, είτε σαν βλάκες σοβιετιστές.

Και ο λαός ήταν έτοιμος να το πιστέψει μετά από 20 χρόνια δραστήριας, μονόπλευρης και υστερικής αντιτούρκικης προπαγάνδας, δηλ. να πιστέψει ότι οι Τούρκοι βομβάρδισαν τη Ρόδο, που σημαίνει ότι οι Τούρκοι βομβάρδισαν την καρδιά του ελληνικού τουρισμού, δηλ. το δεύτερο με τά τη βιομηχανία ποδάρι της ελληνικής οικονομίας και τον πρώτο στύλο του ισοζύγιου εξωτερικών πληρωμών

Από αυτή τη στιγμή και πέρα η Τουρκία από εχθρός εξωτερικός γίνεται εσωτερικός κάνει απόβαση σ' ένα νησί του Αιγαίου, το πρώτο νησί, και δολοφονεί τον τουρισμό". Εξηγούσαμε ότι η πολιτική του Α. Παπανδρέου στα ελληνοτουρκικά βρισκόταν στην υπηρεσία των επιδιώξεων των ρώσων σοσιαλιμπεριαλιστών "να δυναμώσουν την ψυχρή αντιπαράθεση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας στο έπακρο με έναν τέτοιο όμως τρόπο ώστε να εξαφαλίσουν την ανοχή της Δυτικής Ευρώπης και των ΗΠΑ στην γοργή οικοδόμηση του αντιτούρκικου "ορθόδοξου τόξου" στα Βαλκάνια". Ο Α. Παπανδρέου ανέπτυσε τότε στενούς δεσμούς με την αμερικανική υπερδύναμη αξιοποιώντας τον φιλορωσιμό της ηγεσίας Κλίντον "για να καθησυχάσει συνολικά τον αμερικανικό υπεριαλισμό καθώς ορμητικά οικοδομεί το "ορθόδοξο τόξο" στα Βαλκάνια για λογαριασμό των νέων τσάρων". Γι' αυτό το σκοπό χρειαζόταν να εφαρμόζει στα λόγια πολιτική ειρήνης με την Τουρκία ενώ στην πράξη δούλευε για τη "μεγάλη διαπλάτυνση" του ρήγματος με την Τουρκία, ιδιαί

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ "17N"

συνέχεια από τη σελ. 27

νου του Σάββα Ξηρού στο νοσοκομείο. Η επίθεση αυτή στιγματίστηκε με περισσότερη βία με το κάψιμο της Απογευματινής, το οποίο σχεδόν επικρότησε ο Πρωτόπαππας. Η Απογευματινή είχε ήδη δεχτεί την επίθεση της ΕΣΗΕΑ, για την οξύτατη κριτική της στους "αριστερούς" υποστηρικτές της "17N". Να, λοιπόν πως έκεινηςαν όλη αυτή η επίθεση στον τύπο που παρακαλούσθιμε στήμερα.

Στις αρχές του 1995 με το Μέγαρο Μουσικής του Λαμπράκη να βρίσκεται στο επίκεντρο της πολιτιστικής ζωής, ο Θεοδωράκης έκανε επίθεση ενάντια στη δυτική κουλτούρα και τους εκφραστές της, ενάντια στη λεγόμενη "πολιτιστική υποτέλεια", στην οποία αντιπρότεινε το απαύγασμα του πολιτισμού της ανθρωπότητας των τελευταίων αιώνων, τη ..."βυζαντινή κουλτούρα".

Χρονικά είμαστε λίγους μήνες πριν την επίθεση. Η Νέα Ανατολή σχολιάζοντας τη νέα εκστρατεία του σοσιαλφασισμού σε άρθρο της στο φ. 224 με τίτλο "**ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΑ ΜΜΕ**", ανέφερε τα εξής:

"Οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ και τον ηγέτη του στα "πολιτιστικά" Θεοδωράκη έχουν εκστρατεύσει ενάντια στα Μ.Μ.Ε. και τη "δυτική κουλτούρα και υποκουλτούρα" που αυτά προωθούν.

Κεντρικός στόχος της εκστρατείας τους είναι το συγκρότημα Λαμπράκη και το κανάλι Mega.

Πραγματικά, ο σοσιαλφασισμός αντιμετωπίζει σε αυτό το επίπεδο τα μεγαλύτερα προβλήματά του. Ενώ μέσα από την Κύπρο και το Αιγαίο, και γενικά μέσα από το μεγαλοϊδεατισμό, έχει καταφέρει να στήσει το αντιδυτικό του πολιτικό οικοδόμημα, όλο και περισσότερο αδυνατίζει η θέση του στο επίπεδο της κουλτούρας.

Εδώ η εξέλιξη βρίσκεται στην ίδια κατεύθυνση όπου κινείται και η οικονομία, παρ' όλα τα τεράστια εμπόδια που βάζουν στο δρόμο της οι ρωσόδουλοι. Όπως η οικονομία κινείται προς την Ευρώπη, έτσι και η κουλτούρα, ιδιαίτερα η κουλτούρα της νεολαίας, κινείται προς τα εκεί. Αυτή η κίνηση προς τη Δύση, που γίνεται αυθόρμητα και σε τεράστια κλίμακα στο οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο, καθυστερεί ή και ανατρέπει την κίνηση προς τη Ρωσία, που γίνεται συνειδητά από έναν περιορισμό κύκλου πρακτόρων και προβοκατόρων που πατάνε πάνω στο σοβινισμό, ιδιαίτερα εκείνων του στρατού και της εκκλησίας.

Έτσι, διαμορφώνεται το μπλοκ του αντιδυτικισμού που στηρίζεται στη διπλή σημαία της πάλης ενάντια στη "δύναμη του χρήματος" και ενάντια στην "υποκουλτούρα και τη διαφορά" που έχουν δίθεν κοινό κέντρο τη δυτική Ευρώπη. Σε αυτό το μπλοκ επικεφαλής είναι οι ρωσόδουλοι "αντιμπεριαλιστές", δηλαδή οι κνίτες, και ακολουθεί η εκκλησία και οι σοβινιστές της φασιστικότερης παλιάς δεξιάς, της χούντας και του παλατιού...

...Στην πραγματικότητα οι σοσιαλφασίστες βρίσκονται σε πολύ δύσκολη θέση. Ήδη αρχίζουν να χάνουν και πολιτικούς πόντους μέσα στα Μ.Μ.Ε. Ούτε τα κρατικά κανάλια ούτε, ακόμα περισσότερο, τα ιδιωτικά συμμορφώνονται δουλικά με τις στρατηγικές αντιδυτικές απαιτήσεις των ρωσόδουλων. Το MEGA και ο ANT1, παρ' όλο το σοβινισμό τους, δεν ευθυγραμμίστηκαν με τις ρώσικες ανάγκες στην ειδησεογραφία για τον πόλεμο στην Τσετσενία, ενώ παντού μειώνονται τα στρογγυλά τραπέζια με

τη συμμετοχή κνιτών. Όσο για το συγκρότημα Λαμπράκη, μέσα από τις στήλες του "Οικονομικού Ταχυδρόμου" και του "Βίματος" έχει αρχίσει να απαντά στο σοσιαλφασιστικό μεσαιωνικό αντιδυτικισμό.

...**Αυτό σημαίνει ότι ο σοσιαλφασισμός έκρινε πως ήρθε η ώρα να χρησιμοποιήσει μορφές διοικητικής ή και πολιτικής βίας ενάντια στα ιδιωτικά κανάλια**. (η υπογράμμιση δική μας)

Η βία αυτή όπως την περιγράψαμε παραπάνω εκδηλώθηκε με ένταση σε όλη την επόμενη φάση με αποκορύφωμα την περίοδο που διανύουμε. Την έναρξη των εχθροπραξιών κήρυξε το ρωσόδουλο απόσπασμα της βίας στη χώρα, η "17N".

Σχολιάσαμε αυτή την επίθεση στο φ. 227 (17/5/1995) ως εξής: "Η βόμβα στο MEGA είναι η στρατιωτική μετάφραση του πολιτικού χτυπήματος που έχουν ζεκινήσει οι ρωσόδουλοι με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ ενάντια στα τηλεοπτικά ΜΜΕ, ιδιαίτερα στα δύο βασικά κανάλια, MEGA και ANTENA".

Η "17N" έστειλε όχι μία, αλλά δύο προκηρύξεις για να εκφράσει την πολιτική πλατφόρμα πάνω στην οποία κινήθηκε στη συνέχεια η διοικητική και πολιτική βία. Το χτύπημα αυτό έφερνε σε ιδιαίτερα δύσκολη θέση το σοσιαλφασισμό γιατί δεν ήταν στόχος κάποιος πολιτικός, διτλωμάτης, στρατιωτικός ή αστυνομικός αλλά ένα δημοφιλές τηλεοπτικό κανάλι. Τέτοιες επιθέσεις ενάντια στα ΜΜΕ γίνονται σε χούντες και αυταρχικά καθεστώτα. Σε σχέση με τις προκηρύξεις της "17N" αναφέραμε στο φ. 230 της εφημερίδας μας σε άρθρο με τίτλο "**17N-ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΧΕΡΙ-ΧΕΡΙ ΣΤΗΝ ANTI-MME ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ**".

«Οι δύο προκηρύξεις που στάλθηκαν όχι στην Ελευθεροτυπία αυτή τη φορά, αλλά στο Έθνος του Μπόμπολα, λίγες μέρες μετά την επίθεση δεν κάνουν άλλο από το να επενδύουν πολιτικά αυτό το χτύπημα. Ταυτόχρονα φανερώνουν το άγχος και τον πανικό των καθοδηγητών αυτού του σοσιαλφασιστικού στρατού, που έχει εδώ και καιρό χάσει τη συμπάθειά του μέσα στο λαό και μετά την επίθεση έχασε και τους συμμάχους του μέσα στα ΜΜΕ. Γιατί το χτύπημα αυτό, που τελικά δεν έχει νεκρούς, αντί να τρομοκρατήσει ενοποίησε τα τηλεοπτικά ΜΜΕ, και κυρίως τα δύο μεγάλα κανάλια, το MEGA και το ANTENNA, εναντίον της.

Η αδυναμία της "17N" φαίνεται από το γεγονός ότι, αν και όλοι περίμεναν νέο χτύπημα, εφόσον η ρουκέτα στο MEGA δε συνοδεύτηκε από προκήρυξη, δεν τόλμησε τελικά να χτυπήσει, αλλά έστειλε την προκήρυξη χωρίς να προηγηθεί δεύτερο χτύπημα με δύο εβδομάδες καθυστέρηση.

Οι προκηρύξεις της "17N" κινούνται πολιτικά ενάντια στα ιδιωτικά ΜΜΕ "του ολιγοπολιακού κεφαλαίου", και συγκεκριμένα ενάντια στο συγκρότημα Λαμπράκη σαν "εκτελεστικό όργανο της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας των μπάτσων", που "καθοδηγείται από την CIA και το FBI", επειδή απέκρυψε, όπως ισχυρίζεται η "17N", πρειδοποιητικό τηλεφώνημά της, και σαν το πιο ένοχο μέλος του εγκληματικού τρίπτυχου "Πολιτικών-Εκδοτών-Διευθυντών", επειδή καλύπτει τα σκάνδαλα Μητσοτάκη-Παπανδρέου.

Τα σημεία-αιχμής της "17N" αποτελούν τα σημεία-αιχμής της αντιΜΜΕ εκστρατείας του ψευτοΚΚΕ, που έχει βάλει στο στόχαστρο τα ιδιωτικά τηλεοπτικά κανάλια "σαν πολιτική έκφραση του μεγάλου κεφαλαίου που υπηρετεί τα συμφέροντα των ΗΠΑ και της ΕΕ", με ιδιαίτερη αναφορά επίσης "στο τρίπτυχο χρήμα-πολιτική-ΜΜΕ", όπου και η θεωρία των "διαπλεκόμενων συμφερόντων", και στο συγκρότημα Λαμπράκη, στο οποίο επιτίθεται με την "πολιτιστι-

κή" εκστρατεία του Θεοδωράκη για τη διάσωση του ελληνικού πολιτισμού από τη "διάβρωσή του από την ευρωπαϊκή κουλτούρα" που όμως προωθεί ο Λαμπράκης στο Μέγαρο Μουσικής.

Η "17N" συγκεκριμένα αναφέρει: «Τα ΜΜΕ όντας ιδιοκτησία του ολιγοπολιακού των πανίσχυρων οικονομικών ομίλων, τους καλύπτουν (εννοεί τους Μητσοτάκη-Παπανδρέου) εναντί άλλων που δεν έχει άλλο και είναι συνένοχοι» (Έθνος, 28/3).

Σε άρθρο του Ριζοσπάστη (16/4) διαβάζουμε: «Η αλήθεια είναι ότι το να διαφημίζεις, σήμερα, τις δήθεν προθέσεις σου, για "ριζική αντιμετώπιση" του προβλήματος με τα ηλεκτρονικά ΜΜΕ, αφήνοντας στο απορόβλητο το ιδιοκτησιακό καθεστώς, εκτός από ουτοπία, είναι -επιεικός- υποκρισία και προπέτασμα καπνού για τη συνέχιση της τηλεβαρβαρότητας».

Όταν αναφέρεται στον "εμπαιγμό του ελληνικού λαού" η "17N" και στην "τηλεβαρβαρότητα" το ψευτοΚΚΕ, δεν αναφέρονται καθόλου στην παρουσίαση των Σέρβων σφραγών ως ηρώων ούτε στην "αντισκοπιανή" προπαγάνδα ούτε στην υπεράσπιση της ελληνικότητας της "Βορείου Ήπειρου", στην κάλυψη δηλαδή που δίνουν τα κανάλια στην επιθετική πολιτική του σοσιαλφασισμού. Αυτά είναι δείγματα "πολιτισμού" και "εντιμότητας". Αντίθετα, αναφέρονται στην καταγγελία των Ρώσων σφραγέων στην Τσετσενία, στην αποκάλυψη του οικονομικού σαμποτάζ, στον ευρωπαϊκό προσανατολισμό των καναλιών. Το πρόβλημα γ' αυτούς είναι ότι ...ο σοσιαλφασισμός δεν έχει κανένα μεγάλο κανάλι στον έλεγχο του ακριβώς επειδή τα κανάλια αποτελούν ιδιοκτησία της παρουσίας, θα δει αυτό που ακριβώς αναφέραμε προηγούμενα.

Έτσι, μετά την πρόσφατη ελληνοτουρκική κρίση, η ρώσικη πολιτική στη χώρα επικεντρώθηκε στο χτύπημα της αμερικανικής πολιτικής αποδίδοντάς της τις ευθύνες για την κρίση. Παράλληλα οι ρωσόδουλοι μέσα από το φιλικό τους Τύπο δημιούργησαν το κλίμα της "εθνικής ταπείνωσης" ή τ

πλισμό. Η δεύτερη επίθεση θα γίνει από το ίδιο το καθεστώς που σύσσωμο θα αναγκάσει τον Σφηνιά να πέσει από το παράθυρο του πέμπτου ορόφου των γραφείων της MFD στην Ακτή Κονδύλη μετά το ναυάγιο του "Σάμινα". Στη συνέχεια η Επιτροπή Ανταγωνισμού θα εμποδίσει τη συνέχεια των κοινοπραξιών που ξεκίνησε ο Σφηνιάς απαγορεύοντας τη συνεργασία των Μινωϊκών και της ΕΠΑΤΤ του Παναγόπουλου.

Η δολοφονική συμμορία είχε κάνει την εμφάνιση της στον Πειραιά ήδη από το 1994 όταν βρέθηκαν σε οικόπεδο ρουκέτες και ανάλογη υποδομή η οποία είχε σα στόχο το βρετανικό αεροπλανοφόρο "Αρκ Ρουαγιάλ".

Η δολοφονία του Περατικού ήρθε σε μια κρίσιμη περίοδο για τα ναυπηγεία Ελευσίνας και Σκαραμαγκά που αντιμετώπιζαν τον κίνδυνο της οικονομικής κατάρρευσης. Ο Όμιλος Περατικού, πρώην ιδιοκτήτης των ναυπηγείων Ελευσίνας, είχε ήδη αποσυρθεί με χρέη από την εκμετάλλευση τους. Ο Όμιλος Περατικού είχε να αντιμετωπίσει την οικονομική ασφυξία που του επέβαλε το κράτος όταν αυτό δεν έδωσε στα ναυπηγεία παραγγελίες για τις οποίες είχε αναλάβει δεσμευση, ενώ ταυτόχρονα μπλόκαρε επιδότηση για την υλοποίηση επενδυτικού προγράμματος που είχε εγκριθεί από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Μετά την απόσυρση Περατικού εμφανίστηκε νέος αγοραστής για την Ελευσίνα, ο Ταβουλάρης, ενώ αποφασίστηκε για τα επίσης καταχρεωμένα ναυπηγεία Σκαραμαγκά ιδιωτικό μάνατζμεντ, και έγινε συμφωνία με αγγλική εταιρεία για αυτό το σκοπό. Από την υλοποίηση αυτής της συμφωνίας εξαρτίσταν άμεσα η υλοποίηση επενδυτικού προγράμματος 6 δις στα ναυπηγεία. Οι σφαίρες της "17N" επεμβαίνουν για να αποτρέψουν αυτές τις εξελίξεις τις οποίες στο μεταξύ πρωτοπόρωρα έχει προσπαθήσει να εμποδίσει το ψευτοΚΚΕ. Το μήνυμα στους επίδοξους συνεχιστές του Περατικού είναι ότι "αν επιμείνετε, θα πάθετε τα ίδια κι εσείς".

Στα ναυπηγεία της Ελευσίνας, η αντίσταση και η παρέμβαση των εργαζόμενων σταμάτησε τις αλυσιδώτες παρενέργειες που θα είχαν αυτές οι σφαίρες. Οι εργαζόμενοι ήρθαν σε συμφωνία με τον Ταβουλάρη και απόφυγαν τα χειρότερα.

Η ΟΑΚΚΕ κατάγγειλε τη δολοφονία με αφίσα που κολλήθηκε στο κέντρο της Αθήνας και του Πειραιά, και με μοίρασμα προκήρυξης στα μεγάλα ναυπηγεία και στην Ναυπηγοεπικευαστική Ζώνη. Σε άρθρο μας στο φ. 282 (6/7/1997) με τίτλο: "Οι σοιαλφασίστες της "17N" δολοφονούν την εργατική τάξη και τη βιομηχανία" κάναμε την ακόλουθη ανάλυση:

"Η δολοφονία του Κ. Περατικού από τη "17N" είναι μέρος της συνολικής επίθεσης του σοιαλφασισμού στη χώρα μας και πιο ειδικά είναι τμήμα του οικονομικού σαμποτάζ που διεξάγουν οι δυνάμεις του ρωσόδουλου μπλοκ της αστικής τάξης στη βιομηχανία της χώρας.

Στόχος αυτή τη φορά ήταν το χτύπημα της ναυπηγικής βιομηχανίας, και πιο ειδικά των ναυπηγείων της Ελευσίνας. Την ίδια στιγμή που η "17N" δολοφονούσε τον Κ. Περατικό, τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά και της Ελευσίνας βρίσκονταν μπροστά σε καθοριστικές εξελίξεις για την ίδια τους την ύπαρξη και παραπέρα ανάπτυξη.

Τα ναυπηγεία της Ελευσίνας, 2 χρόνια μετά την "οικονομική εκτέλεση" του Περατικού βρίσκονται μπροστά σε μια νέα προσπάθεια ιδιωτικοποίησης, το μόνο δρόμο στις σημερινές συνθήκες που μπορεί να τα κρατήσει ανοιχτά. Τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά, μετά τη διαγραφή των χρεών με έγκριση της αρμόδιας επιτροπής της Ε.Ε. και κάτω από το ιδιωτικό μάνατζμεντ, βρίσκονται μπροστά στην πραγματοποίηση ενός τεράστιου επενδυτικού προγράμματος ικανού να βάλει το ναυπηγείο στο δρόμο του

εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης.

Οι σφαίρες της "17N" δεν ήταν το μόνο εμπόδιο στην πορεία για την ανάπτυξη της ναυπηγικής βιομηχανίας. Ήταν η πιο βίαιη και αιματηρή έκφραση μιας σύγκρουσης που διεξάγεται από καιρό και συνεχίζεται ανάμεσα στις δυνάμεις της προόδου και της δυνάμεις της καταστροφής.

Οι ρωσόδουλες δυνάμεις της καταστροφής μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, μέσα στο κράτος και στην κυβέρνηση προσπάθησαν με κάθε τρόπο να εμποδίσουν αυτή την πορεία.

Το ψευτοΚΚΕ μέσα στα συνδικάτα των εργαζομένων τόσο στην Ελευσίνα όσο και στον Σκαραμαγκά αναδείχθηκε σε βασικό σαμποταριστή. Στην Ελευσίνα προσπάθησε με κάθε τρόπο να εμποδίσει την ιδιωτικοποίηση και να ξεσκόψει το "εργατικό κίνημα" τόσο μέσα στο ναυπηγείο όσο και έξω απ' αυτό, δημαγωγώντας πάνω στα εργατικά συμφέροντα και διαδίδοντας κάθε είδους ψευτιά για τη συνέχιση της δουλειάς των εργαζομένων.

Στο Σκαραμαγκά μετά την αποτυχία του να εμποδίσει τη λύση στο ιδιοκτησιακό καθεστώς, χτύπησε με μανία το ιδιωτικό μάνατζμεντ με στόχο να εμποδίσει το επενδυτικό πρόγραμμα...

...Σ' αυτή την περίοδο της έντονης πολιτικού συνδικαλιστικής πάλης η "17N" δολοφονεί τον Περατικό με στόχο να τρομοκρατήσει το νέο αγοραστή της Ελευσίνας, αλλά και την αγγλική εταιρεία του ιδιωτικού μάνατζμεντ στον Σκαραμαγκά.

Η "17N" δεν θα μπορούσε να ολοκληρώσει την αιματηρή της πορεία χωρίς να αποπειραθεί να δώσει "επαναστατικά" εύσημα στον εθνοφυλετισμό των ιδεολογικών της "συντρόφων", των ναζιστών της "Χρυσής Αυγής". Η "17N" σκότωνε τα θύματα της με το ιδεολογικό πρόσχημα της ιδιότητάς τους να ανήκουν στην αστική τάξη, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε συγκεκριμένη εγκλήματα, πράξεις ή αδικίες μπορεί να είχαν κάνει. Η ιδιότητα του μέλους της αστικής τάξης ήταν αρκετή δικαιολόγηση. "Καλός νεκρός, ο νεκρός αστός" κατά το "Καλός Τούρκος, ο νεκρός Τούρκος". Η φαιοκόκκινη "17N" ένωσε τα ναζιστικά αυτά συνθήματα σε μία προκήρυξή της μετά από επίθεση της με ρουκέτα ενάντια σε υποκατάστημα αμερικανικής τράπεζας, της Citibank, στην Κυψέλη στις 7 Απρίλη 1998, η "17N" που αποτελεί παραλήρημα αντιδυτικού και αντιτουρκικού. Παραθέτουμε το σχετικό άρθρο μας στο φ. 303 της εφημερίδας με τίτλο "17N: Ο NAZΙΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ":

«Χρειάστηκαν πάνω από 20 χρόνια για να φανεί καθαρά ότι πίσω από το αριστερό πρόφιλ που καλλιεργούσε η 17N βρισκόταν ο εθνικοσοσιαλισμός. Η προκήρυξη που δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία (9.4.98), μετά το χτύπημα στη Citibank, ξεκινάει με την αναφορά στο Βυζαντίο για να πει ότι κύριος εχθρός είναι η Δύση και καλύτερα να υποδούλωθούμε στον Τούρκο παρά στο δυτικό μπεριαλισμό. Η αναφορά στην Ελευθεροτυπία της 9.4.98, μετά το χτύπημα στη Citibank, ξεκινάει με την αναφορά στο Βυζαντίο για να πει ότι κύριος εχθρός είναι η Δύση και καλύτερα να υποδούλωθούμε στον Τούρκο παρά στο δυτικό μπεριαλισμό.

Η αναφορά στο βυζαντινό παρελθόν γίνεται και με εκφράσεις όπως πρεπόζιτο (=ευνοούμενος), τζουτζές (=καραγκιόζης, γελωτοποιός), νενέκος (=προσκυνημένος) οι οποίες χρησιμοποιούνται για να περιγράψουν τη σημερινή υποταγή στον αμερικανικό μπεριαλισμό. "Αμερικάνικος εθνικισμός είναι να περιφρονείς κυνικά ως νέος Ρωμαίος δικτάτορας Σύλλας, την ιστορία, το δίκαιο, το γεγονός ότι οι πληθυσμοί των νησιών του Αιγαίου υπήρχαν ελληνικοί και δημιούργησαν πολιτισμό εδώ και 4.000 χρόνια, ενώ παρέμειναν ελληνικοί παρά τους κατακτητές που πέρασαν απ' αυτά". Τέσ-

σερις χιλιάδες χρόνια ιστορίας λοιπόν. Αυτή είναι η "Μεγάλη ιδέα", ότι δηλ. το νεοελληνικό έθνος είναι αδιάσπαστη συνέχεια της αρχαίας Ελλάδας και του Βυζαντίου που έχει σαν ιστορική του αποστολή την ανασύσταση της βυζαντινής αυτοκρατορίας. Αυτό το αντιεπιστημονικό δημιούργημα που αποτελεί τη βαθιά αρρώστια της ελληνικής κοινωνίας. Οι Έλληνες, λοιπόν, σύμφωνα με τη 17N, παρέμειναν Έλληνες, παρά τους κατακτητές, "ένα αιμάτινο ποτάμι που κυλάει μέσα στο χρόνο αναλλοίωτο", όπως λένε και οι ναζιστές της "Χρ. Αυγής". Τέλεια βιολογική, φυλετική καθαρότητα που νίκησε δύλες τις επιμειζίες.... Ο Τούρκος αναφέρεται ως εχθρός των καθαρών φυλετικά Ελλήνων, λόγω της εθνικής του καταγωγής. Παραθέτουμε τα αποσπάσματα με τις αναφορές στον "Τούρκο": "διχοτομώντας το Αιγαίο, δίνοντας το μισό στον Τούρκο", "Τούρκο που υπερεξοπλίζεις...", "επικυριαρχία των Αμερικάνων και κύριο χωροφύλακα του στην περιοχή των υπερεξοπλισμένο Τούρκο".

Παρατηρούμε ότι δεν γίνεται κανένας διαχωρισμός, όπως θα ήταν η έκφραση του Τούρκοι στρατοκράτες κ.λπ., ούτε καν ανάμεσα στην τούρκικη γηγεσία και τον τούρκικο λαό. Εχθρός είναι **"ο Τούρκος"**, ο αφρητημένος Τούρκος, ο οποίος εποφθαλμία την Ελλάδα. Πίσω από τις λέξεις ακούγεται ρυθμικά ένα γνωστό ναζιστικό σύνθημα: "Καλός Τούρκος".

Μετά απ' όλα αυτά η ρώσικη δολοφονική συμμορία της 17N προσπαθεί να δώσει μαθήματα πατριωτισμού βάζοντας το φωτοστέφανο στον ελληνικό εθνικισμό και χτυπώντας τον "δυτικό ρατσιστικό εθνικισμό" και τον "αμ

**ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ
ΝΕΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ
ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ Α. ΝΤΕΝΤΕ
ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΩΣΕΙΣ-ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟ**

Η δίκη και καταδίκη του Α-μπντουλχαλήμ Ντεντέ από το Εφετείο Κομοτηνής στις 17 του Σεπτεμβρη 2002 επιβεβαιώνει το γεγονός ότι η πολιτική βία ενάντια στην τούρκικη μειονότητα έχει περάσει σε ένα νέο ανώτερο στάδιο και έχει γίνει πολύ πιο ύπουλη και επικίνδυνη. Μέχρι τώρα οι πιο μαχητικοί άνθρωποι της μειονότητας δοκίμαζαν πάνω τους αυτή τη βία με έναν λίγο - πολύ ανοιχτό τρόπο μέσα από την πίεση του αστυνομικού - κυπρίτικου μηχανισμού ή με τις αυτεπάγγελτες δικαστικές διώξεις.

Στη διάρκεια όλης αυτής της περιόδου η μειονότητα ήταν σε πολιτική εγρήγορση για να αντισταθεί σε αυτά τα χτυπήματα και να τα καταγγείλει παντού. Αυτή η εποχή αντιστοιχούσε και σε μια σχετική εγρήγορση κάποιων ελλήνων δημοκρατών και διεθνιστών.

Σήμερα τα χτυπήματα δίνονται κάτω από το αισιόδοξο πέπλο της ελληνοτουρκικής φιλίας, του αντιεθνικισμού, και των μειονοτικών δικαιωμάτων, και είναι “πνιγχτά”, δηλαδή φαίνονται ότι είναι απολίτικα και, ειδικά στην τελευταία περίπτωση, φαίνονται ότι είναι εκ των “ένδον”, δηλαδή μέσα από την ίδια τη μειονότητα.

Σε αυτήν την τελευταία περίπτωση ανήκει η μήνυση που ασκήθηκε ενάντια στον Ντεντέ από έναν μειονοτικό ονόματι Καλήν Σαλήν.

Ο Ντεντέ καταδικάστηκε από το Εφετείο σε 4μιση μήνες φυλάκιση με δυο κατηγορίες. Η μία, η βασική, ήταν για συκοφαντική δυσφήμιση και η δεύτερη για απλή εξύβριση.

Η υπόθεση έχει με συντομία ως εξής:
Πριν 2 χρόνια σε μια συζήτηση για τη μειονοτική εκπαίδευση που είχε διοργανώσει το ΚΚΕ στο Πανεπιστήμιο Θράκης ο Ντεντέ είχε πάρει το λόγο και είχε καταγγείλει ότι τα πτυχία των δασκάλων- αποφοίτων της Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης, της γνωστής ΕΠΑΘ, δεν είναι έγκυρα χρησιμοποιώντας την εξής επιχειρηματολογία: Οι δάσκαλοι που διδάσκουν στα δημοτικά σχολεία όλης της χώρας είναι απόφοιτοι Λυκείου που στη συνέχεια μπήκαν και σπούδασαν δύο χρόνια σε μια παιδαγωγική ακαδημία. Όμως οι δάσκαλοι που διδάσκουν στα δημοτικά της τούρκικης μειονότητας μπήκαν στην ΕΠΑΘ αν και ήταν απόφοιτοι ιερατικών μουσουλμανικών σχολών. Σύμφωνα με το ίδιο το ελληνικό κράτος η αποφοίτηση από μια ιερατική σχολή ισοδύναμεί με την αποφοίτηση από την Τρίτη τάξη του γυμνασίου. Άρα, συμπεραίνει ο Ντεντέ, παράνομα οι απόφοιτοι των ιεροδιδασκαλείων γίνονται δεκτοί και παίρνουν πτυχία από την ΕΠΑΘ.

Ενώ στην αίθουσα υπήρχαν εκπρόσωποι των δασκάλων της ΕΠΑΘ και πολύς κόσμος από τη μειονότητα κα-

νείς δεν αντιπαρατέθηκε στη θέση του Ντεντέ. Ούτε θα μπορούσε να αντιπαρατεθεί. Γιατί όλοι στη Θράκη ξέρουνε ότι τα πτυχία της ΕΠΑΘ δεν είναι μόνο τυπικά υποβαθμισμένα, αλλά έχει και πρακτικά αποδειχτεί ότι οι δάσκαλοι που έχουν αποφοιτήσει από τις ιερατικές σχολές και στην συνέχεια από την ΕΠΑΘ έχουν ένα απαράδεκτα χαμηλό επίπεδο μόρφωσης σε σχέση με τις ανάγκες αυτής της δουλειάς. Αυτό το πράγμα έχει δημιουργήσει μεγάλες αντιθέσεις μέσα στη μειονότητα ενάντια στην ΕΠΑΘ και ενάντια στο σημερινό καθεστώς της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης για τη μειονότητα.

Ο Καλήν Σαλήν, δάσκαλος και απόφοιτος της ΕΠΑΘ, που ήταν στην αίθουσα και δεν μίλησε, απάντησε μετά από πολύ καιρό σε ένα τοπικό έντυπο με ένα κείμενο στο οποίο υπεράσπιζε τις ιερατικές σχολές και τους χοτζάδες που τις ιδρύσανε και περιέλουζε τον Ντεντέ με μια σειρά από χαρακτηρισμούς που ο καλύτερος ήταν η αγραμματοσύνη και ο γειούτερος “ζώνω”

Ο Ντεντέ ανταπάντησε στον Καλήν Σαλήν σε μια σατυρική στήλη της εφημερίδας του “Θρακιανίν Σεσοί” με ένα σύντομο περιπαιχτικό σχόλιο. Παίζοντας με την λέξη Καλήν, που σημαίνει Χοντρός στα τουρκικά, έγραψε ότι ένας Χοντροκέφαλος του επιτέθηκε μιλώντας για την αξία των ιερατικών σχολών, ενώ όφειλε να τοποθετηθεί στο ζήτημα της νομιμότητας και εγκυρότητας των πτυχίων της ΕΠΑΘ. Ο Ντεντέ τόνισε και εδώ τη θέση του ότι τα πτυχία αυτά δεν είναι έγκυρα, πράγμα που θα επιβεβαιωνόταν από μια προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

Έμπροστο της Ελληνικής Δημοκρατίας.
'Υστερα από αυτή την απάντηση ο Καλήν έκανε μήνυση στον Ντεντέ για εξύβριση επειδή τον είπε χοντροκέφαλο και για συκοφαντική δυσφήμιση επειδή αμφισβήτησε την εγκυρότητα των πτυχίων της ΕΠΑΘ και του δικού του.

Ο Καλήν κέρδισε και τις δύο δίκες, την πρωτόδικη και την έφεση.

Η δίκη στο Εφετείο ήταν πολύ πιο σημαντική από την άποψη της πολύ καλύτερης προετοιμασίας της υπεράσπισης, και της πολύ πιο διεξοδικής και εξαντλητικής διαδικασίας. Αυτή η διαδικασία ήταν αρκετή για να κουρελιά-

σει όλο το νομικό κατασκεύασμα της πλευράς του Καλήν ως προς τις συγκεκριμένες κατηγορίες και ακόμα πιο πολύ για να αναδειξει το απόλυτο δίκιο του Ντεντέ στο ουσιαστικό ζήτημα της μειονοτικής παιδείας. Πραγματικά σε κανένα δικαστήριο δημοκρατικής χώρας δεν θα μπορούσε να σταθεί σαν εξύβριση ο χαρακτηρισμός χοντροκέφαλος στα πλαίσια μιας αμφίπλευρης δημόσιας πολιτικού χαρακτήρα πολεμικής. Ακόμα λιγότερο δεν θα μπορούσε να σταθεί σαν συκοφαντική δυσφήμιση η τεκμηριωμένη και μάλιστα μαζική αμφισβήτηση της εγκυρότητας των διπλωμάτων που παρέχει μια κρατική αρχή,

ειδικά σε μια χώρα σαν τη δικιά μας όπου η συζήτηση γύρω από την εγκυρότητα ορισμένων διπλωμάτων (π.χ. των διπλωμάτων των ΤΕΙ που θέλουν να αναγνωρίζονται σαν διπλώματα ΑΕΙ) ήταν ως χθες από θυελλώδης έως βίαιη.

Κι όμως ο Ντεντέ καταδικάστηκε τελικά και για τις δυο αυτές κατηγορίες.

Είναι χαρακτηριστικό από αυτή την πλευρά και ίσως πρωτοφανές το εξής περιστατικό. Προς το τέλος της ακροαματικής διαδικασίας και αφού είχαν εξετασθεί οι μάρτυρες υπεράσπισης Δάμων Δαμιανός Ιμπράμ Ονσούνογλου και Ηλίας Ζαφειρόπουλος και ενώ ο Ντεντέ είχε μόλις τελειώσει την σθεναρή του απολογία, ο πρόεδρος του δικαστηρίου κάλεσε τον μηνυτή να απαντήσει την μάνυση του εωφόρου ο κατη

ούρει την μηνού ή του εφοδίου στην κατηγορούμενος αναγνώριζε ότι δεν είχε σκοπό να θίξει προσωπικά τον Καλήν. Ρώτησε τον Ντεντέ αν είναι διατεθειμένος να το δηλώσει αυτό επίσημα στο δικαστήριο και στην εφημερίδα του. Ο Ντέντε απάντησε, και σωστά, ότι δεν έχει τίποτα προσωπικό με τον κατηγορούμενο και βεβαίως ήταν διατεθειμένος να κάνει μια τέτοια δήλωση. Ο μηνυτής απάντησε ότι δεν θέλει τίποτα παρακάτω από την καταδίκη του Ντεντέ. Στη συνέχεια αγόρευσε ο Εισαγγελέας που πρότεινε την απαλλαγή του Ντεντέ για τη βασική κατηγορία της συκοφαντικής δυσφήμισης. Τότε ο πρόεδρος μέλετε την κανονική μελέτη της διάρρησης.

καλέσε τον μηνυτή για δεύτερη φορά και ακόμα πιο επίμονα να αποσύρει τη μήνυση. Κάλεσε ακόμα και τους δικηγόρους του να πιέσουν σε αυτήν την κατεύθυνση. Εκείνοι δεν πίεσαν τον πελάτη τους και απάντησαν ότι δεν έχουν αντίρρηση, αλλά ότι για κάτι τέτοιο αρμόδιος να αποφασίσει είναι μόνο ο μηνυτής. Ο Καλήν επέμεινε για δεύτερη φορά ότι θέλει την καταδίκη του Ντεντέ.

Οι τοποθετήσεις των δικηγόρων ήταν σχετικά σύντομες γιατί τα επιχειρήματα είχαν εξαντληθεί στη διαδικασία της εξέτασης των μαρτύρων. Το δικαστήριο αποσύρθηκε και αποφάσισε με 2 ψήφους υπέρ και 1 κατά να καταδικάσει τον Ντεντνέ. Το καταπληκτικό είναι ότι ίδιος ο πρόεδρος ψήφισε υπέρ της καταδίκης δικαιώνοντας την αδιαλλαξία του μηνυτή και ποδοπατώντας το δικό του κύρος !

Αυτή η στάση του προέδρου απέδειξε ότι αυτός δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να δικαιώσει τον Ντεντέ με τρόπο που να τον φέρει σε σύγκρουση με τον μηνυτή. Η στάση του απέδειξε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να ικανοποιηθούν οι διώκτες του Ντεντέ, αν και με τη λιγότερη δυνατή "αιματοχυσία". Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι αυτή δεν ήταν μια προσωπική στάση ενός προέδρου επαρχιακού δικαστηρίου, αλλά ότι και σε αυτήν την περίπτωση, όπως και κάθε φορά που κρίνονται στα δικαστήρια οι πολιτικές σχέσεις των εθνικών μειονοτήτων με το κράτος και με την επί-

σημη κρατική πολιτική το δικαστήριο υποτάχθηκε σε μια πολιτική βούληση που το ξεπερνάει και η οποία συνήθως είναι η βούληση του πραγματικού και μοναδικού υπουργείου για τις μειονότητες, του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών.

Αυτό το συμπέρασμα επιβεβαιώνεται και ταυτόχρονα ερμηνεύεται πολιτικά από τις τελευταίες διώξεις που έχει υποστεί ο Ντεντέ. Και σε αυτήν εδώ την περίπτωση και σε μιαν άλλη που είναι σε εξέλιξη ο Ντεντέ έχει γίνει στόχος των ισλαμοφασιστών. Και σε αυτήν την περίπτωση και στην άλλη οι ισλαμοφασίστες προστατεύονται, εκπροσωπούνται πολιτικά και επιτίθενται στον αντίπαλο τους μέσω των ελλήνων σοβινιστών.

Σε αυτήν την περίπτωση ο Ντεντέ έγινε στόχος του ισλαμοσοβινιστικού μετώπου γιατί αμφισβήτησε το κύρος των ιεροσπουδαστηρίων και βαθύτερα την υπεροχή του ισλαμικού στοιχείου στην εκπαίδευση και κατά συνέπεια στην κουλτούρα της μειονότητας. Εδώ το μέτωπο εκδηλώθηκε με το ότι την ουσιαστική πολιτική μάχη ενάντια στον Ντεντέ στο δικαστήριο την έδωσε το ντουέτο των δικηγόρων του Καλήν με επικεφαλής τον παλιό χουντικό...

Η άλλη περίπτωση είναι ακόμα πιο σοβαρή και αποκαλυπτική. Εδώ ο Ντεντέ έγινε στόχος του ισλαμοσοβινιστικού μετώπου γιατί κατήγγειλε και ξεσκέπασε την απόπειρά του να εγκαταστήσει μέσα στη μειονότητα πολιτικούς πυρήνες του ισλαμοφασιστικού, τρομοκρατικού και παράνομου στην Τουρκία κόμματος IBDA-C. Η “Θρακιανίν Σεσί” του Ντεντέ αποκάλυψε ότι άνθρωποι του Δικτύου 21 έχουν πάρει υπό την προστασία τους τον καταζητούμενο στην Τουρκία για τρομοκρατικές πράξεις Ατσίκαλιν, μέλος του IBDA-C, ο οποίος γράφει ισλαμοφασιστικά άρθρα στη φαιοκόκκινη φυλλάδα της Κομοτηνής “Αντιφωνητής”. Οι άνθρωποι του “Αντιφωνητή”, κατηγόρησαν τον Ντεντέ, ύστερα από μια σε βάρος του προβοκάτσια, ότι έστελνε τάχα μηνύματα των τούρκων “Γκρίζων Λύκων” από το ραδιοφωνικό του σταθμό και πήγαν να τον καταγγείλουν στην αστυνομία. Ο Ντεντέ ξεσκέπασε την προβοκάτσια και αποκάλεσε την πράξη τους “χαφιεδισμό”. Τότε αυτοί, με κάποιον Καραϊσκό του κάνανε μήνυση για συκοφαντική δυσφήμηση και κέρδισαν την πρωτόδικη δίκη, ανοίγοντας το δρόμο στον Καλήν. Σε αυτήν την δίκη επικεφαλής των δικηγόρων του “Αντιφωνητή” ήταν ο γνωστός για την υπόθεση Οτσαλάν σοβινιστής Φαΐλος Κρανιδιώτης.

Και στην υπόθεση Καλήν και στην υπόθεση του “Αντιφωνητή” οι επιθέσεις πήραν έναν χαρακτήρα διένεξης ανάμεσα σε πολίτες. Όμως στην ουσία είναι το κυριάρχο πολιτικό καθεστώς που θίγεται από τις καταγγελίες του Ντε

ντέ και που τον χτυπάει μέσω υπεραντιδραστικών πολιτικών κύκλων και άδικων δικαστικών αποφάσεων. Όσο για τα χτυπήματα που του δίνει αυτά μεταφράζονται τελικά σε οικονομικά εξοντωτικά χτυπήματα, ιδιαίτερα όταν ύστερα από μια ποινική καταδίκη ακολουθεί και μια αστική δίωξη, όπως στην περίπτωση του "Αντιφωνητή" και του Καλήν.

Αυτόν τον πόλεμο φθοράς τον ονομάζουμε "ήπια εξόντωση" και αντιστοιχεί ακριβώς στην πολιτική γραμμή και τις μεθόδους της νέας "ήπιας διπλωματίας" στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Έχουμε γράψει πολλές φορές ότι ο βαθύτερος στόχος αυτής της διπλωματίας είναι η υπονόμευση των ευρωτουρκικών σχέσεων και η άνοδος στην εξουσία της γειτονικής χώρας των πιο αντιδραστικών, ρωσόφιλων και φιλο-ιρανικών πολιτικών δυνάμεων. Αυτό που φαίνεται σαν πολιτική ειρήνης με όλη την Τουρκία και μάλιστα σαν ακραία φιλοδυτική πολιτική είναι στην πραγματικότητα πολιτική ειρήνης μόνο με τις αντιδυτικές δυνάμεις της Τουρκίας. Η προηγούμενη ελληνική εξωτερική πολιτική, πολιτική της μετωπικής ρήξης με όλη την Τουρκία, είχε σα διακηρυγμένο στόχο να δημιουργεί διαρκώς ρήγματα ανάμεσα σε όλη την Τουρκία και τη Δύση. Η νέα πολιτική "της ειρήνης" αποβλέπει στο να μεταφερθεί το ρήγμα Δύσης - Ανατολής μέσα στην ίδια την Τουρκία, δηλαδή να τη διασπάσει για να ανεβάσει στην εξουσία τις φιλοανατολικές της δυνάμεις. Ο περίφημος εξευρωπαϊσμός-εκδημοκρατισμός της Τουρκίας που προωθεί η νέα πολιτική μέσω των πιέσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι πάνω απ' όλα και τελικά η επιβολή του "δημοκρατικού" δικαιώματος να έρθουν στην εξουσία της γειτονικής χώρας οι ισλαμοφασίστες και οι κούρδοι σοσιαλ-φασίστες εθνοεκκαθαριστές. Και οι δύο αυτές αντιδυτικές δυνάμεις, ιδιαίτερα οι ισλαμοφασίστες της Τουρκίας έχουν σα χειρότερο εχθρό τους το κεμαλικό δυτικόφιλο κομμάτι της αστικής τάξης, που αρνείται απόλυτα στους ισλαμοφασίστες το δικαίωμα στην εξουσία. Αντίθετα ένα άλλο κομμάτι αστών προκειμένου να μπει η Τουρκία στην ευρωπαϊκή αγορά είναι διατεθειμένο για υποχωρήσεις στους ισλαμοφασίστες. Σε αυτό το κομμάτι πατάει το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών για να ασκήσει την πολιτική του της "διείσδυσης και διάσπασης", όπως πατάει και στους αντιδυτικούς τούρκους σοβινιστές του Μπαχτσελί στους οποίους προσπαθεί να δώσει ανταλλάγματα στην Κύπρο.

Η κρατική πολιτική απέναντι στην τουρκική μειονότητα είναι μέρος αυτής της γενικότερης πολιτικής. Επειδή μάλιστα η μειονότητα είναι στην απόλυτη δικαιοδοσία του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών προσφέρεται ιδιαίτερα σαν εργαστήρι και σαν προπομπός αυτής της τελευταίας.

Εδώ λοιπόν μέσα στον βασανισμένο και με σύστημα κρατημένο στην καθυστέρηση μειονοτικό πληθυσμό επιχειρείται η καλλιέργεια του ισλαμοφασισμού και η επιβολή του σαν κυρίαρχου πολιτικού ρεύματος.

Ασφαλώς αυτή δεν είναι η μόνη περίπτωση στην οποία εκδηλώνεται η νέα πολιτική του ελληνικού κράτους. Το ότι αυτό το κράτος, το ακραία ορθόδοξο εκκλησιαστικό, αποφάσισε, με την συνηγορία ενός ορθοδοξοφασίστα Αρχιεπισκόπου, να χτίσει ισλαμικό τέμενος δεν είναι δείγμα ανεξιθρησκίας αλλά κρα-

τικής προστασίας και πολιτικής χρήσης του Ισλάμ για εσωτερικούς και κυρίως για διπλωματικούς σκοπούς. Αυτό αποδεικνύεται από το ότι αυτά τα ανοίγματα στο Ισλάμ γίνονται την ίδια στιγμή που οξύνονται οι σχέσεις της ελληνικής εκκλησίας με τις δυτικές χριστιανικές εκκλησίες και δυναμώνει διαρκώς στη χώρα, καθοδηγημένος από τα πάνω, ο ιδεολογικός και πολιτικός αντιδυτικισμός.

Εκείνο που κάνει την κατάσταση στη μειονότητα ξεχωριστή είναι ότι εδώ η πολιτική είναι πιο σφαιρική και έχει ήδη μετατραπεί σε πολιτικές συμμαχίες και σε βία.

Είναι κατ' αρχήν εδώ που βλέπει κανείς τον παλιό φασίστα να αγκαλιάζει τον αιώνιο του εχθρό, τον Τούρκο, επειδή δεν είναι πια ένας Τούρκος, αλλά ένας πολιτικός ισλαμιστής, δηλαδή ένας εχθρός της προόδου και της δημοκρατίας όσο είναι και ο ίδιος. Πολιτικά βλέπει απέναντι του έναν φανατικό ενάντια στη Δύση όπως είναι και ο ίδιος. Τελικά εδώ δεν είναι ο Έλληνας που δίνει το χέρι στον Τούρκο, είναι ο ορθοδοξοφασίστας που δίνει το χέρι στον ισλαμοφασίστα. Βέβαια εδώ στη Θράκη αυτή η ενότητα δεν είναι καθόλου ιστόιμη. Την ηγεμονία την έχει ο πρώτος. Αυτός έχει την κρατική εξουσία, τη γνώση και το χρήμα και μάλιστα την έχει ιστορικά, την έχει "εκ κατασκευής". Γιατί η μήτρα του ισλαμοφασισμού είναι η κυριαρχία της κοινωνίας του Ισλάμ, δηλαδή η κυριαρχία της πολιτικής καθυστέρησης και της αντίδρασης πάνω στην σύγχρονη δημοκρατική κοινωνία των πολιτών, είτε πρόκειται για εκείνη των αστών, είτε για εκείνη των προλεταρίων. Άλλα στη μειονότητα αυτή η κυριαρχία είναι θεσμοθετημένη από το ίδιο το ελληνικό κράτος από την πρώτη στιγμή της εξουσίας του πάνω στη μειονότητα. Είναι τα βενιζελικό κράτος που αναγνώρισε και επέβαλε και διεθνώς την αναγνώριση της τουρκικής μειονότητας της Θράκης αποκλειστικά σαν μουσουλμανικής. Είναι αυτή που ανέθεσε στους χοτζάδες την εκπαίδευσή της την ώρα που ο τουρκικός λαός μόλις είχε βγει από τη μεγάλη του αστική δημοκρατική επανάσταση ακριβώς ενάντια στην πολιτική και ιδεολογική κυριαρχία των χοτζάδων πάνω στις μάζες. Με αυτή την πράξη το ελληνικό κράτος αποφάσισε να στρεβλώσει την πνευματική ανάπτυξη της μειονότητας για να πνίξει μέσα στην αμφορφισία όχι μόνο κάθε ιδιαίτερη εθνοτική της συνείδηση, αλλά και κάθε δημοκρατικό πνεύμα και συνακόλουθα κάθε δημοκρατικό κίνημα για τα πολιτικά και κοινωνικά της δικαιώματα.

Με το πέρασμα των χρόνων αυτή η θεσμοθετημένη καθυστέρηση άρχισε να υποχωρεί κάτω από την πίεση και τις ανάγκες της σύγχρονης ζωής, και τελικά κάτω από την πίεση των πιο δημοκρατικών και φωτισμένων στοιχείων της μειονότητας. Η στάση του Ντεντέντε δεν είναι μεμονωμένη. Εκφράζει κάτι πολύ ευρύτερο και βαθύ μέσα στη μειονότητα, αλλά και μέσα στην ελληνική κοινωνία. Άλλα ενώ αυτό το αίτημα για μια άλλη εκπαίδευση και κουλτούρα στη μειονότητα έχει φτάσει σήμερα στην άκρη του, η κρατική Ελλάδα έχει αρχίσει να κυριαρχείται από τις δυνάμεις της ιστορικής επιστροφής. Και όχι απλά επιστροφής. Εδώ δεν μιλάμε απλά για επιστροφή στο θρησκευτικό κράτος, εδώ μιλάμε για αναβίωση της βαρβαρότητας των θρησκευτικών πολέμων του μεσαίω-

να για λογαριασμό των χειρότερων σύγχρονων ιμπεριαλισμών. Με αυτή την έννοια οι δημοκράτες δεν έχουν μπροστά τους απλά το γνωστό κράτος που κρατάει τη μειονότητα στην καθυστέρηση. Έχουν ένα κράτος που θέλει να κάνει εξωτερική πολιτική φασιστικοποιώντας τη μειονότητα, που θέλει μέσω αυτής να ενισχύσει τις ανάλογες τάσεις μέσα στη γειτονική χώρα και που τελικά θα ήθελε να χρησιμοποιήσει ένα πετυχημένο "πείραμα της Θράκης" για να δηλητηριάσει με το πνεύμα της "πολιτικής θρησκείας" όλη τη χώρα.

Να γιατί είναι τόσο αλλεπάλληλες, σκανδαλώδεις και ύπουλα εξοντωτικές οι διώξεις κατά του Ντεντέντε και να γιατί η υποστήριξή του αφορά όλους τους δημοκράτες αυτής της χώρας.

Αυτή η υποστήριξη είναι πιο απαραίτητη από κάθε άλλη φορά. Γιατί από τη μια μεριά το σημερινό καθεστώς αξιοποιεί τις αυταπάτες της επίσημης Τουρκίας για την νέα ελληνική εξωτερική πολιτική και εξασφαλίζει μια ανοχή του τούρκικου προξενείου και μια μεγαλύτερη απομόνωση των θυμάτων του, ενώ από την άλλη εξασφαλίζει και την ανοχή των "καθεστωτικών" δημοκρατών που έχουν υπνωτιστεί από τη ψευτοδημοκρατική και τάχα αντιεθνικιστική φρασεολογία του Σημίτη και των φίλων του του ΣΥΝ και της ΑΕΚΑ.

Αυτή η διπλή δυσκολία έχει μέσα της δυο μεγάλα καλά.

Κατ' αρχήν υποχρεώνει τους δημοκράτες της μειονότητας να αναζητήσουν τη στήριξή τους με ακόμα μεγαλύτερη ένταση μέσα στην ίδια τη μειονότητα και ύστερα να διαλέξουν και να ελέγχουν τους πραγματικούς συμμάχους τους μέσα στον πλειονοτικό πληθυσμό, τοπικά και ευρύτερα. Άλλωστε αυτό ήδη έχουν ξεκινήσει να το κάνουν και είναι αυτό που τους δίνει την πολιτική τους ανεξαρτησία και το μεγάλο κύρος τους μέσα και έξω από τη μειονότητα. Δεν είναι τυχαίο ότι το ρεύμα των Ονσούνογλου -Ντεντέντε, που εκφράζεται και μέσα από την Τουρκική Μειονοτική Κί-

νηση, είχε από πάντα την πιο ανεξάρτητη στάση απέναντι στο τούρκικο προξενείο και ταυτόχρονα την πιο ανεξάρτητη στάση απέναντι στον ελληνικό κρατικό μηχανισμό και στα ελληνικά κόμματα.

Το άλλο μεγάλο μέσα στη δυσκολία είναι ότι η νέα φιλο-ισλαμική πολιτική, όσο θα ξεδιπλώνεται θα έρχεται πιο εύκολα σε αντίθεση με τις διαθέσεις των ελλήνων δημοκρατών. Αντίθετα η προηγούμενη ανοιχτά αντιτούρκικη πολιτική ξεσήκωνε πολύ εύκολα τα πανίσχυρα εθνικιστικά και τουρκόφοβα αντανακλαστικά σε μια μάζα που πάντα αγνοούσε το βάθος των διακρατικών αντιτόπιων στην Κύπρο και στο Αιγαίο και έτσι δη

ΤΟ EBLUL ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ένας ισχυρός ευνοϊκός παράγοντας για τις δημοκρατικές διεκδικήσεις των εδνικών μειονοτήτων

Πριν από ένα μήνα, στις 15 του Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη, στο ξενοδοχείο Καψής, το πρώτο Συνέδριο της Ελληνικής Επιτροπής του EBLUL για τις μειονοτικές γλώσσες στην Ελλάδα. Το EBLUL που είναι συντομογραφία για το Ευρωπαϊκό Γραφείο για τις Λιγότερο Χρησιμοποιούμενες γλώσσες (European Bureau for Lesser Used Languages), είναι μια πανευρωπαϊκή μη κυβερνητική οργάνωση που ο βασικότερος της στόχος είναι η διαφύλαξη και η καλλιέργεια των μειονοτικών γλωσσών στα κράτη της Ευρώπης. Αυτή η οργάνωση έχει στενούς και θεσμοποιημένους δεσμούς με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, την Κομισιόν και το Συμβούλιο της Ευρώπης. Ήταν στο πάνελ για να εκφράσουν τις θέσεις τους για τα ζητήματα των γλωσσικών μειονοτήτων και για τις σχέσεις τους με το EBLUL εκπρόσωποι του Ευρωπαϊκού Κοινοβούλιου, της Κομισιόν και του Συμβούλιου της Ευρώπης. Ήταν επίσης ανακοινωμένος στο πρόγραμμα χαιρετισμός από το KEMO και χαιρετισμός από κάποιον Εκπρόσωπο του Ελληνικού Πολιτικού Κόσμου, που όπως μάθαμε αργότερα ήταν ο Πασχαλίδης ο οποίος δεν εμφανίστηκε.

Από τους υπόλοιπους πολιτικούς χώρους είχαν καλεστεί εκπρόσωποι από την ΑΕΚΑ και την ΟΑΚΚΕ. Από την πλευρά της ΟΑΚΚΕ συμμετείχε στις εργασίες και απηγόρωνε χαιρετισμό στο Συνέδριο ο σύντροφος Ηλίας Ζαφειρόπουλος.

Όλες οι τοποθετήσεις που έγιναν στη διάρκεια της πολύωρης και δημοκρατικής συνεδριακής διαδικασίας έχουν μαγνητοφωνηθεί από τους διοργανωτές και κάποια στιγμή θα μπορέσουμε να δώσουμε στους αναγνώστες μας τα πιο σημαντικά αποσπάσματά τους.

Εδώ μόνο συμπυκνώνουμε τις πιο σημαντικές από τις εντυπώσεις και τα συμπεράσματά μας.

Κατ' αρχήν μπορούσε κανείς να διαπιστώσει μέσα σε αυτήν την αίθουσα πόσος δρόμος έχει γίνει από τις εθνικές μειονότητες, ιδιαίτερα από το Ουράνιο Τόξο, για να αποκτήσει κύρος και δύναμη το πολιτικό τους κίνημα. Ανεξάρτητα από τους ελιγμούς και την στρατηγική της πολιτικής αντιδραστης που όλους και όλα θέλει να τα χρησιμοποιεί μπορούσε κανείς να διακρίνει τους δεσμούς αμοιβαίνας εκτίμησης που έχουν διαμορφωθεί ανάμεσα σε ένα τμήμα του καταπιεσμένου λαού αυτής της χώρας και σε ένα από τα όργανα του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού. Το ότι οι εθνικές μειονότητες έχουν κινηθεί εδώ και χρόνια μόνες τους προς την Ε.Ευρώπη και δεν αναζήτησαν γι' αυτό τη μεσολάβηση του πολιτικού καθεστώτος και των εγκαθέτων του, έχει προσφέρει σε αυτές ανεξαρτησία, αυτοπεποίθηση και μια ευρύτητα πολιτικού ορίζοντα. Αυτά τα χαρακτηριστικά έχουν δώσει από την άλλη μεριά τη δυνατότητα στο EBLUL να κινηθεί ως τώρα χωρίς επώδυνες δουλείες και χωρίς αφερέγγυους μεσολαβητές. Επίσης του δίνουν στο μέλλον τη δυνατότητα να αποφύγει το ρόλο του ανοιχτού εξωτερικού σωτήρα, δηλαδή να αποφύγει να εκτεθεί στην ελληνική κοινή γνώμη σαν επεμβασίας και να αποτύχει.

Ένα από τα σημεία που ξεκαθάρισε ο Bojan Brezigar είναι ακριβώς αυτό το τελευταίο: ότι δεν είναι μέσα στις δυνατότητες του EBLUL να επιβάλει σεβασμό των γλωσσικών μειονοτικών διακαιωμάτων, είναι όμως μέσα στις υποχρεώσεις της να προσπαθεί να πείσει τις κυβερνήσεις να σεβαστούν αυτά τα δικαιώματα. Αυτή η τοποθέτηση ήρθε σαν απάντηση σε μια σειρά καλοπροαίρετες ερωτήσεις και έμμεσες εκκλήσεις για πιο δραστήρια επέμβαση του Γραφείου στην κυβέρνηση.

Η δεύτερη κίνηση του EBLUL ήταν το συνέδριο στη Θεσσαλονίκη που αναφέραμε στην αρχή. Σε αυτό, δίπλα στην Ελληνική Επιτροπή έκανε την πρώτη της παρουσία μπροστά σε ένα πλατύ κοινό πε-

ρίου 200 ανθρώπων, σε δημοσιογράφους και σε ακτιβιστές των εθνικών μειονοτήτων η ηγεσία του EBLUL με επικεφαλής τον σλοβένο Bojan Brezigar για να αναπτύξει τις θέσεις, το πρόγραμμα και τις δραστηριότητες του. Ταυτόχρονα ήταν στο πάνελ για να εκφράσουν τις θέσεις τους για τα ζητήματα των γλωσσικών μειονοτήτων και για τις σχέσεις τους με το EBLUL εκπρόσωποι του Ευρωπαϊκού Κοινοβούλιου, της Κομισιόν και του Συμβούλιου της Ευρώπης. Ήταν επίσης ανακοινωμένος στο πρόγραμμα χαιρετισμός από το KEMO και χαιρετισμός από κάποιον Εκπρόσωπο του Ελληνικού Πολιτικού Κόσμου, που όπως μάθαμε αργότερα ήταν ο Πασχαλίδης ο οποίος δεν εμφανίστηκε.

Από τους υπόλοιπους πολιτικούς χώρους είχαν καλεστεί εκπρόσωποι από την ΑΕΚΑ και την ΟΑΚΚΕ. Από την πλευρά της ΟΑΚΚΕ συμμετείχε στις εργασίες και απηγόρωνε χαιρετισμό στο Συνέδριο ο σύντροφος Ηλίας Ζαφειρόπουλος.

Όλες οι τοποθετήσεις που έγιναν στη διάρκεια της πολύωρης και δημοκρατικής συνεδριακής διαδικασίας έχουν μαγνητοφωνηθεί από τους διοργανωτές και κάποια στιγμή θα μπορέσουμε να δώσουμε στους αναγνώστες μας τα πιο σημαντικά αποσπάσματά τους.

Εδώ μόνο συμπυκνώνουμε τις πιο σημαντικές από τις εντυπώσεις και τα συμπεράσματά μας.

Κατ' αρχήν μπορούσε κανείς να διαπιστώσει μέσα σε αυτήν την αίθουσα πόσος δρόμος έχει γίνει από τις εθνικές μειονότητες, ιδιαίτερα από το Ουράνιο Τόξο, για να αποκτήσει κύρος και δύναμη το πολιτικό τους κίνημα. Ανεξάρτητα από τους ελιγμούς και την στρατηγική της πολιτικής αντιδραστης που όλους και όλα θέλει να τα χρησιμοποιεί μπορούσε κανείς να διακρίνει τους δεσμούς αμοιβαίνας εκτίμησης που έχουν διαμορφωθεί ανάμεσα σε ένα τμήμα του καταπιεσμένου λαού αυτής της χώρας και σε ένα από τα όργανα του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού. Το ότι οι εθνικές μειονότητες έχουν κινηθεί εδώ και χρόνια μόνες τους προς την Ε.Ευρώπη και δεν αναζήτησαν γι' αυτό τη μεσολάβηση του πολιτικού καθεστώτος και των εγκαθέτων του, έχει προσφέρει σε αυτές ανεξαρτησία, αυτοπεποίθηση και μια ευρύτητα πολιτικού ορίζοντα. Αυτά τα χαρακτηριστικά έχουν δώσει από την άλλη μεριά τη δυνατότητα στο EBLUL να κινηθεί ως τώρα χωρίς επώδυνες δουλείες και χωρίς αφερέγγυους μεσολαβητές. Επίσης του δίνουν στο μέλλον τη δυνατότητα να αποφύγει το ρόλο του ανοιχτού εξωτερικού σωτήρα, δηλαδή να αποφύγει να εκτεθεί στην ελληνική κοινή γνώμη σαν επεμβασίας και να αποτύχει.

Ένα από τα σημεία που ξεκαθάρισε ο Bojan Brezigar είναι ακριβώς αυτό το τελευταίο: ότι δεν είναι μέσα στις δυνατότητες του EBLUL να επιβάλει σεβασμό των γλωσσικών μειονοτικών διακαιωμάτων, είναι όμως μέσα στις υποχρεώσεις της να προσπαθεί να πείσει τις κυβερνήσεις να σεβαστούν αυτά τα δικαιώματα. Αυτή η τοποθέτηση ήρθε σαν απάντηση σε μια σειρά καλοπραίρετες ερωτήσεις και έμμεσες εκκλήσεις για πιο δραστήρια επέμβαση του Γραφείου στην κυβέρνηση.

Βεβαίως η πράξη της πειθούς στην προ-

κειμένη περίπτωση δεν στερείται καταναγκασμού. Και δεν υπάρχουν πολλοί αφελείς για να πιστέψουν ότι οποιαδήποτε κυβέρνηση της μεγαλοίδεατηκης Ελλάδας θα πειθόταν να εγκαταλείψει συνήθειες αιώνων από επιχειρήματα που δεν υποδηλώνουν τελικά βία. Και τι άλλο από βία είναι η πολιτική απομόνωση που συνεπάγεται για μια κυβέρνηση μια αρνητική έκθεση του Γραφείου στα Ευρωπαϊκά όργανα, ή μια μαρτυρία του στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ή στο Συμβούλιο της Ευρώπης, στα οποία κάποιες εθνικές μειονότητες θα προσέφευγαν; Αυτού του είδους τις δυνατότητες το EBLUL τις έχει ήδη ασκήσει στη χώρα μας όταν έσωνε από τα νύχια των σοβινιστών και των Δικαστηρίων τον Σωτήρη Μπλέτσα, που τον μεταφέρανε σιδεροδέσμιο και με συνοδεία στα κρατητήρια πριν λίγα χρόνια και τον δικάζανε σε εξοντωτικά πρόστιμα γιατί υπερασπίστηκε τη θέση ότι η βλάχικη γλώσσα δεν είναι ελληνική.

Αλλωστε αυτήν την ισχύ την έχουν αισθανθεί οι μειονότητες. Έτσι το άλλο πράγμα που έβλεπες και άκουγες μέσα σε αυτήν την αίθουσα ήταν μια απαίτηση, μια κραυγή για να διδάσκεται σωστά και να μιλιέται και να χρησιμοποιείται η γλώσσα των εθνικών μειονοτήτων, μια κραυγή τόσο έντονη όπως δεν την είχαμε ακούσει ποτέ προηγούμενα. Ιδιαίτερα μας έκανε εντύπωση το πάθος και ο παλμός των Βλάχων που αφού άκουσαν ψύχραιμα αρχικά τον κρατικό εγκάθιτο να υπερασπίζει την ελληνικότητα της γλώσσας τους, καταχειροκρότησαν με γέλια και επιφωνήματα ενθουσιασμού και μαζί τους όλη η αίθουσα τον δικό τους αυθεντικό εκπρόσωπο να μιλάει- μεταφραζόμενος μια γλώσσα της οποίας και ο πιο ιδιοφύης έλληνας δεν θα καταλάβαινε ούτε λέξη. Ήταν φανερό οι μειονότητες έχουν ξεθαρρέψει και δεν θα κάτσουν όπως πριν, δεν θα δεχτούν να ζουν όπως πριν όταν νοιώθουν ότι και άλλα μάτια βλέπουν το έγκλημα.

Το τρίτο γεγονός που πρέπει να αναφερθεί και που γεννάει και τις πιο πολλές σκέψεις δεν διαδραματίστηκε μέσα στην αίθουσα, αλλά έξω από αυτήν. Ενώ μέσα στην αίθουσα του ξενοδοχείου ζούσε κανείς σε μια δημοκρατική Ελλάδα έξω από το ξενοδοχείο έκανε διαδήλωση ο όχλος του Βελόπουλου φωνάζοντας συνθήματα ανάντια στους "εθνοπροδότες" και στου

Προκήρυξη του ΕΡΓΑΣ που μοιράστηκε στις εκλογές της Ζώνης

ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΝ ΠΟΥΝΤΙΔΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΠΙΔΑ ΤΟΥ ΨΗΦΙΣΤΕ ΤΟΝ ΕΡΓΑΣ ΓΙΑΤΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΕΡΓΑΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΩΣΕΙ ΤΗ ΖΩΝΗ

Σε αυτές εδώ τις εκλογές ο ΕΡΓΑΣ άργησε να μπει στη μάχη. Κρίναμε ότι δεν έπρεπε οι εργάτες της Ζώνης να μείνουν έξω από τις δημοτικές εκλογές του Πειραιά όταν **δύλα τα κόμματα και οι συνδιασμοί λένε ότι η βιομηχανία πρέπει να φύγει από αυτή την πόλη.** Έτσι κατεβήκαμε στο Κερατσίνι, τον μεγαλύτερο Δήμο του βιομηχανικού Πειραιά για να ρίξουμε το σύνθημα υπέρ της βιομηχανίας και να αντισταθούμε στο κλείσιμο της ΔΕΗ και στον αργό θάνατο της Ζώνης. Δώσαμε μια σκληρή μάχη. Δεν πήραμε πολλούς ψήφους, αλλά το σύνθημα το ρίξαμε και επηρέασαμε πολύ κόδμο. Είναι πρώτη φορά που ακούστηκαν και οι εργάτες στον Πειραιά ενώ ως τώρα μιλούσαν μόνο οι βολεμένοι, οι γραφειοκράτες και τα παράσιτα που κατεδαφίζουν τη βιομηχανία. Από ότι και μπρος κάθε κλείσιμο βιομηχανίας θα είναι πιο δύσκολη υπόθεση.

Όσο όμως εμείς δίναμε τη μάχη για τη Ζώνη έξω από τη Ζώνη ο Πουντίδης θυμήθηκε να γίνει αγωνιστής και άρχισε να κάνει θεατρικές καταλήψεις ή να πλακώνεται χωρίς λόγο με την αστυνομία. Τώρα καυχιέται ότι αυτός πήρε το επίδομα. Επίσης όσο εμείς λείπαμε ο Καραγιαννάκης και ο Λιακόπουλος ξαφνικά αναστήθηκαν, βγήκαν από την χειμωνιάτικη τρύπα τους και άρχισαν να κινούνται δραστήρια για τις εκλογές, δηλαδή για τις καρέκλες, ρίχνοντας το παλιό δοκιμασμένο σύνθημα: “ψηφίστε μας να ρίξουμε τον Πουντίδη”.

Συμπέρασμα. Όταν λείπει η γάτα χορεύουν τα ποντίκια.

Λοιπόν κύριοι ο ΕΡΓΑΣ είναι εδώ. Είναι εδώ όπως ήταν πάντα. Ας σταματήσουν λοιπόν οι χοροί. Και ύστερα ας δούμε τα πράγματα κατάματα. Και το κυριότερο. Ας θυμηθούμε. Κατ’ αρχήν να δούμε τι σημαίνει το σύνθημα “να ρίξουμε τον Πουντίδη”. Πραγματικά ο Πουντίδης είναι η κατάρα της Ζώνης. Ο Πουντίδης είναι ο ένας υπεύθυνος γιατί φεύγουν τα πλοία από τη Ζώνη με τις προβοκατόρικες απεργίες του. (Ο άλλος υπεύθυνος είναι η κυβέρνηση που σαμποτάρει τις επενδύσεις). Ο Πουντίδης είναι επίσης υπεύθυνος γιατί φροντίζει να δουλεύουν οι διοικοί του και αφήνει άνεργους τους υπόλοιπους συναδέλφους. Επίσης όχι μόνο δεν πιέζει την κυβέρνηση για επενδύσεις, αλλά είναι υπέρ της διαλυτικής γραμμής του “ενιαίου φορέα”, δηλαδή είναι αντίθετος, ενάντια στον στρατηγικό επενδυτή που είναι η μόνη πραγματική λύση για τη Ζώνη στις δοσμένες συνθήκες, η λύση που υποστηρίζει ο ΕΡΓΑΣ. Τέλος, ενώ έχει στα χαρτιά του το αίτημα για σταθερή επιδότηση των ανέργων, ο Πουντίδης κάνει κινητοποιήσεις μόνο επειδή του ασκεί ισχυρή και αφόρητη πίεση ο ΕΡΓΑΣ. Το αίνιγμα λοιπόν είναι γιατί αυτή η κατάρα μένει τόσα χρόνια στην εξουσία; Γιατί ενώ οι συνάδελφοι των βρίζουν μετά από κάθε εκλογή για δύο ολόκληρα χρόνια στο τέλος της διετίας πολλοί των ψηφίζουν; Πώς γίνεται πρόδερος ο πιο αντιπαθής τύπος της Ζώνης;

Η πρώτη απάντηση στο αίνιγμα αυτό είναι η εξής: Δεν έχει κανένας Πουντίδης την εξουσία στη Ζώνη. Την έχει ένα κόμμα, το ΚΚΕ. Τώρα είναι ο Πουντίδης, προηγούμενα ήταν ο Καραγιαννάκης. Αυτοί είναι υπάλληλοι που διορίζει ο Περισσός σαν διευθυντές του Σωματείου και αλλάζουν ή φεύγουν από τον Περισσό και πάνε σε άλλες εταιρείες, όμως η γραμμή και ο συνδικαλιστικός μηχανισμός του ΚΚΕ, η ΕΣΑΚ, μένει πάντα ο ίδιος. Το ερώτημα μας τώρα μετατοπίζεται στο εξής: Γιατί ο μηχανισμός της ΕΣΑΚ δεν χάνει την εξουσία επί 20 χρόνια παρόλο που η πλειοψηφία της Ζώνης το θέλει τόσο πολύ;

Εδώ είναι η δεύτερη απάντηση: Ο μηχανισμός της ΕΣΑΚ δεν χάνει την εξουσία γιατί είναι ο μεγαλύτερος εργοδότης της

Ζώνης, είναι το πραγματικό αφεντικό της Ζώνης και είναι πολύ δύσκολο στους εργάτες να ψηφίσουν ενάντια στο αφεντικό τους. Στα εργοστάσια οι εργάτες μισούν το αφεντικό τους αλλά στο τέλος ψηφίζουν το εργοδοτικό σωματείο για να μην χάσουν τη δουλειά τους. Γιατί όμως λέμε ότι η ΕΣΑΚ είναι το αφεντικό της Ζώνης αφού τα αφεντικά είναι οι εργολάβοι; Το λέμε γιατί οι εργολάβοι είναι μεν αφεντικά, αλλά είναι τα μικρά αφεντικά. Το μεγάλο αφεντικό είναι η ΕΣΑΚ. Η ΕΣΑΚ έχει γίνει αφεντικό των αφεντικών με την Επιτροπή Υγειεινής και Ασφάλειας και με το όπλο της απεργίας που το χρησιμοποιεί όπως της αρέσει. Αν ένα μικρό αφεντικό δεν κάνει τα χατίρια της ΕΣΑΚ, τότε η Επιτροπή θα το λιώσει, δηλαδή θα το απειλήσει με πρόστιμα, ή, αν αυθαδιάσει πολύ, θα του κάνει κράτει. Για να υπενθυμίζει διαρκώς στα μικρά αφεντικά και στους εργάτες ποιος είναι το μεγάλο αφεντικό, κάθε τόσο η ΕΣΑΚ κλείνει τη Ζώνη με απεργίες. Στις απεργίες η ΕΣΑΚ πιάνει την Πύλη και λεει στους πάντες: “Κύριοι σταθείτε μπροστά μου προσοχή. Αφού εγώ κρατώ τα κλειδιά, δικό μου είναι το μαγαζί που λέγεται Ζώνη”. Ποιο είναι το βασικό πράγμα που απαιτεί ο μεγάλος μαγαζάτορας από τους μικρούς; Απαιτεί να προσλαμβάνουν στη δουλειά τα μέλη του μηχανισμού της ΕΣΑΚ. Έτσι η ΕΣΑΚ έχει γίνει μια συμμορία και το Σωματείο έχει γίνει ένα εργοδοτικό σωματείο ΟΠΟΥ ΜΑΛΙΣΤΑ Ο ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ. Σε εργοδοτικά Σωματεία οι εκλογές δύσκολα αλλάζουν τα πράγματα. Σε αυτό μάλιστα ειδικά το Σωματείο η “Περισσός ΑΕ” έχει φροντίσει να κερδίζει με νοθεία μερικές έδρες πριν καν αρχίσουν οι εκλογές. Πρόκειται για τις έδρες που εξασφαλίζει από νόθους ψηφοφόρους, δηλαδή ψηφοφόρους που δεν αινίζουν στη Ζώνη, που δεν συμμετέχουν στη ζωή του συνδικάτου, αλλά ψηφίζοντας κάθε δυο χρόνια καθορίζουν τη ζωή μας. Αυτή η νοθεία εξασφαλίζεται επειδή η ΕΣΑΚ έχει παράνομα την ιδιοκτησία των μητρώων του Σωματείου και δεν αφήνει κανέναν να τα πλησιάσει.

Και ερχόμαστε στο τρίτο ερώτημα. Πώς γίνεται τόσα χρόνια η “Περισσός ΑΕ” να έχει παράνομα την ιδιοκτησία της Ζώνης και την ιδιοκτησία του Σωματείου; Ποιος της το επιτρέπει; Της το επιτρέπει το ΠΑΣΟΚ και ο Συναπισμός και τελευταία και η ΝΔ που γλείφει το ΚΚΕ για να πάρει την εξουσία. Η ΠΑΣΚΕ και πιο πολύ ο Συναπισμός που είναι το δίδυμο αδελφάκι του ΚΚΕ προστατεύουν την ΕΣΑΚ. Η παράταξη του Καραγιαννάκη ανήκει στον ΣΥΝ και είναι η μεγαλύτερη αστίδα αυτού του καθεστώτος. (Ο ίδιος ο Καραγιαννάκης λέει ότι είναι ανεξάρτητος, αλλά ήταν υπογήφιος στο ψηφοδέλτιο του Συναπισμού στο περιστούντο συνέδριο της Ομοσπονδίας Μετάλλου). Ο μόνος αντίπαλος του καθεστώτος είναι ο ΕΡΓΑΣ. Και γι’ αυτό τον ΕΡΓΑΣ τον χτυπάνε όλοι μαζί και η ΠΑΣΚΕ και ο Καραγιαννάκης. Τότε, ωράτε πολλοί, γιατί ο Καραγιαννάκης και ο Μαχαίρας μιλάνε εναντίον του Πουντίδη; (Ο ίδιος ο Καραγιαννάκης λέει ότι είναι ανεξάρτητος, αλλά ήταν υπογήφιος στο ψηφοδέλτιο του Συναπισμού στο περιστούντο συνέδριο της Ομοσπονδίας Μετάλλου).

Και ερχόμαστε στο τέταρτο ερώτημα. Πώς γίνεται τόσα χρόνια στην εξουσία; Γιατί ενώ οι συνάδελφοι των βρίζουν μετά από κάθε εκλογή για δύο ολόκληρα χρόνια στο τέλος της διετίας πολλοί των ψηφίζουν; Πώς γίνεται πρόδερος ο πιο αντιπαθής τύπος της Ζώνης;

Η ΑΣΠΙΔΑ ΤΟΥ ΠΟΥΝΤΙΔΗ ΣΤΙΣ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΑΧΕΣ

Ας θυμηθούμε τι γίνεται κάθε φορά που ο ΕΡΓΑΣ πετυχαίνει, επικεφαλής των εργατών, να πλέσει η να κλονίσει αυτό το καθεστώτο. Ας δούμε πως δουλεύει η ασπίδα Καραγιαννάκη, Μαχαίρα σε όλες τις μονομαχίες όπου είναι η ΕΣΑΚ από τη μια μεριά και από την άλλη ο ΕΡΓΑΣ και οι εργάτες της Ζώνης. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια η ΓΣΕΕ μοίρασε προκήρυξη στη Ζώνη κάθε βδομάδα και να οργανώνει διαδηλώσεις για να πάρει από τα χέρια της Επιτροπής Σωτηρίας τον αγώνα. Ενώ η ΕΣΑΚ ήταν στα μαχαίρια με το Εργατικό Κέντρο Πειραιά και τη ΓΣΕΕ ενώθηκαν ξαφνικά και έκαναν κοινή συγκέντρωση στον Πειραιά για να σώσουν τάχα τη Ζώνη. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια η ΓΣΕΕ μοίρασε προκήρυξη στη Ζώνη και το Εργατικό Κέντρο έβγαλε ακριβή αφίσα για τη Ζώνη. Εννοείται ότι τα Λιπάσματα ούτε τα κάλεσαν ούτε τα άφησαν να μιλήσουν. Επίσης έπινξαν το συγκεκριμένο σύνθημα για επιδότηση των **άνεργων της Ζώνης** με το γενικό και ακατόρθωτο σήμερα σύνθημα “Επιδότηση όλων των ανέργων”. Σιγά -σιγά φρέναραν αυτόν τον αγώνα, απογοήτευσαν τους εργάτες εφέραν τη διάλυση και ύστερα δεν ξαναμίλησαν για τα τακτική επιδότηση. Αποδείχτηκε ότι όλα τα κάνανε για να μας σταματήσουν. Και οι Καραγιαννάκης -Λιακόπουλος τις έπινξαν την αγώνα για την απογοήτευση των ανέργων της Ζώνης.

Μάχη πρώτη: Στις προηγούμενες εκλογές όλοι οι συνδικαλιστές συμφώνησαν να ζητήσουν τα μητρώα από τον Πουντίδη και να τα ελέγχει ολή η εφορευτική όπως ο νόμος το επιβάλει. Οι δικαστικοί αντιπρόσωποι ήταν μαζί μας και μας πρότειναν να προσφύγουμε στα δικαστήρια για ασφαλιστικά μέτρα όπου θα κερδίζαμε σίγουρα. Αν πάριναμε τα μητρώα ο Πουντίδης θα έπεφτε. Τότε οι Κ

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ "17N"

συνέχεια από τη σελ. 29

η κυβέρνηση την προδοσία".

Αλλωστε όπως αναφέρεται σε άλλο σημείο "ο έλεγχος των κινήσεων του Οτσαλάν γινόταν με την κλασσική μέθοδο της παρουσίας κοντά του πρακτόρων, Ευρωπαίων αρχικά, Ελλήνων μετά τη Ρωσία, που με πρόσχημα την προστασία του, έλεγχαν όλες τις κινήσεις του και τις ανέφεραν λεπτομερώς στις υπηρεσίες τους". Δεν υπήρξαν ποτέ και πουθενά Ρώσοι πράκτορες, αλλά μόνο Ρώσοι σύμμαχοι.

Για τη 17N μόνο η Ρωσία λοιπόν δεν πρόδωσε, ούτε είχε συμφέρον να πρόδωσει Οτσαλάν και Ελλάδα. Να η "μοναδική φίλη" της Ελλάδας και των καταπιεσμένων στον πλανήτη...

...Με την ευκαιρία της "17N" αναφέρεται "στις αντιμπεριαλιστικές οργανώσεις που αντιστέκονται, έχουν πενιχρότατα μέσα, τεράστιες δυσκολίες, οικονομικά προβλήματα, ενώ πολλοί από τους αγωνιστές τους, κυρίως στη Μέση Ανατολή τους είναι γνωστοί, αφού οι Αμερικάνοι τους είχαν εκπαιδεύσει για να τους στείλουν στο Αφγανιστάν να πολεμήσουν τους Σοβιετικούς και όταν αυτοί ξύπνησαν έστρεψαν τα όπλα εναντίον τους". "Σταλμένοι από τους Αμερικάνους" και "ενάντια στο δικό τους συμφέρον" οι αντάρτες στο Αφγανιστάν πολέμησαν τους "καλούς Σοβιετικούς", αλλά κάποια στιγμή "ξύπνησαν" κι έστρεψαν τα όπλα στους "πραγματικούς εχθρούς τους", δηλ. τους Αμερικάνους.

"Τίποτα δεν μπορεί να γίνει μέσα από τα υπάρχοντα πολιτικά κόμματα", γράφει η 17N. Για ποιά πολιτικά κόμματα όμως μιλάει μέσα στην προκήρυξη και γιατί αυτά κατηγορούνται;

Πρόκειται για το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ "που απέτυχαν παταγωδώς να αντιμετωπίσουν την τούρκη απειλή, και αντίθετα με τις συνεχείς υποχωρήσεις τους τη γιγάντωσαν". Επίσης, "για τους βαρώνους της ΝΔ και το Μητσοτάκη, τους αντισημιτικούς πασόκους, μέχρι και τους Κυρκοθεοδωράκηδες" που πρόσφεραν "πολιτική στήριξη, σε μια κυβέρνηση στιγματισμένη από μια καραμπινάτη προδοσία που κινδύνευε να καταρρεύσει παταγωδώς εν μίᾳ νυκτί και που είναι καταδικασμένοι να καταρρεύσει".

Είναι και αυτοί οι "πρώην σταλινικοί ή μη" που το παίζουν αντιεθνικιστές, και όλοι μαζί εργάζονται για την "εθνοπροδοτική πολιτική". Όλοι μπαίνουν στο τσουβάλι. Σημίτης, αλλά και αντι-σημιτικοί, Μητσοτάκης και "βαρώνοι της ΝΔ" (να μην κρεμάσουμε και τον Κωστάκη, τόση δουλειά κάνει), ΣΥΝ (κυρίως σε ό,τι αφορά τις αντι-κνίτικες φωνές μέσα του, δηλαδή τον Κύρκο). Κάποιος όμως λείπει. Ποιός; Ποιός πήρε την "τιμημένη απουσία" από την παρέλαση της "εθνικού εξεντελισμού και της ταπείνωσης". "ΚΚΕ το κόμμα σου, λαέ", φωνάζει πνιχτά τη 17N...

Άλλο ενδιαφέρον σημείο της προκήρυξης ήταν ότι αναδίκνυε σαν "εθνική δύναμη σωτηρίας" το στρατό. Αποδίδονταν έπαινοι στους αξιωματούχους Καλεντερίδη, Λυμπέρη και στο ρόλο που έπαιξαν. Αυτοί σύμφωνα με τη 17N δεν ήταν "τυχαία ή περιθωριακά πρόσωπα. Ήταν απ' τους ικανότερους και πλέον έμπιστους αξιωματικούς του κράτους, αφού τον μεν Λυμπέρη είχε επιλέξει η κυβέρνηση για αρχηγό ΓΕΕΘΑ, στον δε Καλεντερίδη είχε αναθέσει μια από τις σοβαρότερες μυστικές αποστολές. Το γεγονός λοιπόν ότι τα πλέον έμπιστα στελέχη του κρατικού μηχανισμού στις κρίσιμες στιγμές κάνουν ανυπακοή κι αρνούνται να υπακούσουν στις εντολές της πολιτικής ηγεσίας (τα ίδια ισχύουν και για τον πρέσβη

Κωστούλα παρότι αυτός δεν βρισκόταν στην κορυφή) αποκαλύπτει ότι το σημερινό ελληνικό κράτος δεν μπορεί να λειτουργήσει στοιχειωδώς στις κρίσιμες περιστάσεις, ότι έχει καταρρεύσει, ότι έχει επέλθει βαθιά ρήξη ανάμεσα στους αξιωματούχους του. **Η ανυπακοή δεν είναι προσωπική αδυναμία των στελεχών, αλλά αντίθετα δείχνει δύναμη αφού η παραβίαση της πειθαρχίας είναι έγκλημα καθοσιώσεως για τους επαγγελματίες στρατιωτικούς.** Προέρχεται από τη βαθιά πεποίθησή τους ότι η πολιτική ηγεσία και οι συγκεκριμένες εντολές της δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντα του ελληνικού Κράτους-Έθνους όπως θάπεπε, αλλά τα συμφέροντα αυτών που διατάζουν, δηλαδή των Αμερικάνων, και ειδικότερα στις δύο περιπτώσεις Ίμια-Οτσαλάν τα συμφέροντα και των Τούρκων στρατοκρατών".

Τελειώναμε εκείνο το άρθρο μας ως εξής: «Η αιτία της "βαθιάς κρίσης", λοιπόν δεν είναι η ανυπακοή των στρατιωτικών στελεχών, είναι το γεγονός ότι η πολιτική ηγεσία είναι υποτελής. Συνεπώς η έξοδος από τη "βαθιά κρίση" θα έρθει μέσα από "τη λαϊκή κινητοποίηση κι οργάνωση στη βάση", και κυρίως μέσα από την ανυπακοή του στρατού στην πολιτική ηγεσία, δηλαδή μέσα από ένα στρατιωτικό πραξικόπημα. Αυτό το πραξικόπημα θα πρέπει να δώσει την καθοδήγηση του έθνους **πρώτον: στον "πατριωτικό στρατό", και δεύτερον: στα υγιή πολιτικά τμήματα της κοινωνίας, δηλαδή, στο απών από τους διεφθαρμένους, ψευτοΚΚΕ.** Θα μπορούσε να είναι και προκήρυξη της "Χρυσής Αυγής" αν αφαιρούσε κανείς την αναφορά στην "Πατριωτική Αντίσταση" του '40».

Η δολοφονία του Σόντερς

Τον Ιούνιο του 2000 έρχεται ένα σύνθετο χτύπημα της "17N" αυτό του Αγγλου ταξιαρχού Σόντερς. Προσπαθώντας να εξηγήσουνε αυτό το χτύπημα αναλύσαμε στο άρθρο μας στο φ. 354 πόσο ασφυκτικές είχαν γίνει οι πιέσεις των ΗΠΑ για να συλληφθεί η "17N" και πως γι' αυτό το λόγο πίεζαν για συνεργασία μεταξύ των δύο χωρών σ' αυτή την υπόθεση. Η δολοφονία Σόντερς έβαλε σ' αυτή την υπόθεση την Ευρώπη από το παράθυρο και βρήκε μια "έξοδο κινδύνου":

«Το μαχαίρι έχει φτάσει πια στο κόκαλο και η ρωσόδουλη κυβέρνηση Σημίτη - Γ. Παπανδρέου καλείται οπωδήποτε να κάνει ένα από τα δύο παραπάνω: Να συγκρουστεί με τις ΗΠΑ ή να της ανοίξει την αστυνομία.

Δεν θέλει όμως κανένα από τα δύο... Αν η ελληνική αστυνομία ανοίξει τον εαυτό της στις ΗΠΑ για τη 17N, τότε θα υποχρεωθεί τελικά να συλλάβει ένα υπεράνω πάσης υποψίας ηγετικό τμήμα της και κυρίως ένα τμήμα του πολιτικού καθεστώτος.

Γι' αυτό τον Γ. Παπανδρέου και ο Χρισοχίδης δεν υπογράφουν μια πολιτική συμφωνία τέτοιου είδους. Υπογράφουν μόνο ένα μηνημόνιο τακτικής συνεργασίας ανάμεσα σε αστυνομικούς διευθυντές. Οι Αμερικανοί απαντούν ότι οι διευθυντές αλλάζουν και απαιτούν μια συμφωνία σε ανώτατο πολιτικό επίπεδο.

Οι πιέσεις απέναντι στην ελληνική κυβέρνηση είχαν γίνει τελευταία τόσο έντονες, καθώς ζεστηκώθηκε και ο αμερικανικός τύπος με άρθρα ενάντια στην ελληνική τρομοκρατία που δεν έφτανε ούτε ο Κλίντον να τις σταματήσει.

Η 17N επέμβηκε αυτή ακριβώς τη στιγμή για να δώσει μια νέα διέξοδο και μια νέα μορφή στην πολιτική αντιπαράθεση Ελλά-

δας - ΗΠΑ.

Σκότωσε όχι ένα αμερικανό, αλλά έναν βρετανό διπλωμάτη. Οι βαθιές ΗΠΑ βγήκαν αμέσως και βρήκαν στο χτύπημα μια απόδειξη των συχυρισμάτων τους.

Οι ρωσόδουλοι που είχαν προετοιμάσει καλά το ελληνικό κοινό ενάντια στις αμερικανικές πιέσεις ακόμα και με ένα άρθρο στο "Ποντίκι" τη μέρα της δολοφονίας του Σόντερς, βγήκαν αμέσως στο λαό και καλυμμένα (Λαλιώτης - Χρυσοχοΐδης και ο όλος και πιο ανότος Πάγκαλος), ή ανοιχτά (ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ), κατήγγειλαν τις ΗΠΑ ότι έβαλαν τη 17N να κάνει το φόνο για να υπογράψει η Ελλάδα το μηνημόνιο συνεργασίας. Αυτό αμέσως το πίστεψαν όλα τα καφενεία της χώρας που δεν χολοσκάνε γιατί επί 25 χρόνια οι Αμερικανοί σκοτώνουν προβοκατόρικα τους δικούς τους, δίχως να έχουν κάνει ούτε ένα πόντο μεγαλύτερης πολιτικής διεύθυνσης στην Ελλάδα. Από δωλοφόνος να πει στις ΗΠΑ: "Δυστυχώς ο λαός μας πιστεύει ότι εσείς το κάνατε και δεν μας αφήνει να υπογράψουμε το μηνημόνιο".

Βέβαια ένα τέτοιο επιχείρημα μόνο του, ναι μεν θα απομάκρυνε τη συμφωνία ΗΠΑ - Ελλάδας, αλλά θα δυνάμωνε τους σκληρούς των ΗΠΑ που δεν ζητάνε στο βάθος κανένα μηνημόνιο, αλλά καθαρό διπλωματικό πόλεμο με μια τέτοια τρομοκρατική Ελλάδα. Γι' αυτό το λόγο, το χτύπημα δεν έγινε σε Αμερικανό, αλλά σε Βρετανό διπλωμάτη επίτηδες ώστε να βάλει την Ευρώπη στο παιχνίδι.

Γενικά η 17N χτυπάει ευρωπαίους, όπως και ευρωπαϊστές αστούς γιατί αυτή είναι η στρατηγική του σοσιαλιμπεριαλισμού. Έχουμε ξαναπεί ότι η 17N κάνει με αίμα αυτό που κάνει το ψευτοΚΚΕ πολιτικά. Η προκήρυξη της 17N είναι πάντα μια συμπύκνωση του "Ριζοσπάστη". Η στρατηγική λοιπόν του ψευτοΚΚΕ, που είναι η απομόνωση της Ελλάδας και η ρήξη της με την Ε.Ε., ικανοποιείται με ένα τέτοιο χτύπημα. Αργά ή γρήγορα και η Ευρώπη θα ζητήσει λογαριασμό για τα εις βάρος της εγκλήματα στην Ελλάδα και τότε πάλι οι σοσιαλφασίστες θα βγουν να μιλάνε για προβοκάτσια.

Όμως από **τακτική άποψη** η δολοφονία του Αγγλου δ

σταθούν στην Ελλαδα, να κατασκευάζει εχαρτήματα των F-16 του ελληνικού στρατού και να κάνει μια σειρά προσπάθειες να αποσπάσει την εμπιστοσύνη του κατεστημένου των ΗΠΑ, αρχίζοντας από υποτροφίες στο Χάρβαρντ και φτάνοντας σε κοινές δουλειές με αμερικανικά μονοπάλια στις τηλεπικονομίες στα Βαλκάνια.

Η 17N αναλαμβάνει να καλύψει τον καγκεπίτη με την ίδια σφαίρα με την οποία σκοτώνει έναν Ευρωπαίο, προσπαθώντας να χρησιμοποιήσει την Ευρώπη ενάντια στις ΗΠΑ. Αυτό είναι σύνθετη προβοκάτσια. Ήλιως, μ' ένα σημάρι πολλά τρυγόνια».

Χτύπημα στο Μιχαλολιάκο χωρίς υπογραφή

Μετά από το χτύπημα του Σόντερς η "17N" εμφανίζεται με ονοματεπώνυμο κατά τη στιγμή της σύλληψης του Σάββα Ξηρού, όχι τυχαία, στο λιμάνι του Πειραιά, όχι τυχαία κατά τη στιγμή που προσπαθούσε να ανατινάξει περίπτερο έκδοσης εισιτηρίων των Μινωικών... Στην τελευταία πράξη της φρικαλέας παράστασης έπρεπε να γίνει σαφές ότι στο επίκεντρο της τρομοκρατίας και της βίας βρίσκεται πάντα ο εφοπλιστικός Πειραιάς. Όπως βρέθηκε και όταν έγινε η απόπειρα ενάντια στον Μιχαλολιάκο, μία επίθεση οφρανή, χωρίς προκήρυξη, χωρίς ανάληψη ευθύνης. Ο Μιχαλολιάκος ήταν μία δεύτερη περίπτωση "αμερικανικής προβοκάτσιας" (τουλάχιστον ο ίδιος το πίστεψε!). Για όσους δεν πείθονταν από αυτή την εκδοχή το σοσιαλφασιστικό μέτωπο άφησε στη συνέχεια να διαρρέουσε η φήμη ότι η επίθεση έγινε από κυκλώματα της νύχτας γιατί, όπως δέδιαν, ο Μιχαλολιάκος είχε σχέση με τέτοια κυκλώματα.

Αλλά δεν χρειαζόταν πολλή προσπάθεια για να καταλάβει κανείς ποιος έκανε το χτύπημα, αφού υπάρχει μόνο ένα χέρι δολοφονικό που εμπλέκεται πάντα με αίμα στην πολιτική ζωή της χώρας, και αυτό είναι το χέρι της "17N". Η ΟΑΚΚΕ έκδοσε αφίσα με τίτλο "**Να γιατί τον Μιχαλολιάκο**" που κόλησε σε Αθήνα - Πειραιά, και απάντησε πολλά ερωτηματικά. Με τον ίδιο τίτλο σε άρθρο μας στο φ. 367 της Νέας Ανατολής, γράφαμε:

«Στην περίπτωση Μιχαλολιάκου το μεγαλύτερο τρέχον πρόβλημα της ράσικης πολιτικής ήταν ότι δεν κατάφερε ως τα τώρα να εξουδετερώσει τις αντιστάσεις της σοβινιστικής ηγεμονικής μερίδας της εκκλησίας που έχει ηγετή της τον Καλλίνικο Πειραιά.

Αυτές οι αντιστάσεις εκδηλώνονται ως γνωστό στη μάχη των ταυτοτήτων για την οποία μόλις τελευταία ο φιλορώσος υπονομευτής Χριστόδουλος είπε ότι έλληξε υπέρ τους κράτους. Το ειδικότερο πρόβλημα αυτής της πολιτικής αφορά την πόλη του Πειραιά που είναι το κέντρο του εκκλησιαστικού σοβινισμού πράγμα που με τη σειρά του δεν είναι άσχετο με μια πολύ συγκεκριμένη υλική και κοινωνική πραγματικότητα αυτής της πόλης.

Αποδεικνύεται ότι ο Μιχαλολιάκος ήταν ένας συνεπής εκπρόσωπος αυτού του εκκλησιαστικού ρεύματος και των υλικών συμφρόνων και των κοινωνικών δυνάμεων πάνω στις οποίες αυτό το ρεύμα στηρίζεται.

Το ότι ο Μιχαλολιάκος χτυπήθηκε λίγο μετά τη στιγμή κατά την οποία μαζί με τον Καλλίνικο έκοψε την πίτα της εκκλησίας πάνω σε ένα πλοίο (του εφοπλιστή Ποταμιάνου) δεν είναι κάτι τυχαίο. Η εκκλησία του Πειραιά είχε και έχει στρατηγικούς δεσμούς με το μεγάλο ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο, πέρα από την άμεση οικονομική συμμετοχή της στο κεφάλαιο της ακτοπλοΐας με την εταιρεία ANEK..

...Είναι φανερό ότι οι αντιστάσεις των Καλλίνικου - Μιχαλολιάκου στο μέτωπο Σημίτη - ΣΥΝ- ψευτοΚΚΕ στο ζήτημα των ταυτήτων είναι ισχυρότερες στον Πειραιά ακριβώς επειδή εδώ βρίσκεται μια ισχυρή υλική

βάση αντίστασης στα σκοτεινά σχέδια των ρωσόδουλων σε πανελλαδική κλίμακα.

Οι ρωσόδουλοι έχουν δει εδώ και πολλά χρόνια τη σημασία του Πειραιά και γι' αυτό έχουν επενδύσει πολιτικά σ' αυτόν με τα μεγαλύτερα στελέχη τους. Ο Πειραιάς ακριβώς επειδή είναι έδρα του εφοπλιστικού κεφαλαίου που από μόνο του ξεπερνάει και στο πολλαπλάσιο όλα τα άλλα μαζεύμενα, καθώς και κέντρο του πιο ιστορικού βιομηχανικού κεφαλαίου, είναι έδρα και του Σημίτη και του Λαλιώτη. Αυτοί έχουν έρθει εδώ και αρκετά χρόνια από τα έξω στον Πειραιά και έχουν μάλιστα φροντίσει να δώσουν στον πιο πιστό άνθρωπο τους, στον πράκτορα της Στάζι Κόκκαλη, την παλιά ομάδα του εφοπλισμού με το ισχυρό λαϊκό έρεισμα, τον Ολυμπιακό.

Το να διώξει τα πλοία και τους εφοπλιστές από την Ακτή Μιαούλη είναι το κύριο βασικό καθήκον που έχει αναλάβει το ψευτοΚΚΕ μέσω των τραμπούκων του στα ναυτεργατικά σωματεία, ενώ το να διώξει τα εργοστάσια του Πειραιά σε συνεργασία με το Λαλιώτη είναι το κύριο καθήκον του ΣΥΝ στα πλαίσια του συνθησισμού καταμερισμού εργασίας.

Μέσα σ' αυτά τα γενικά πλαίσια, το ένοπλο ρώσικο απόσπασμα, η "17N", έχει καλύψει δύο φορές κρίσιμα πολιτικά κενά.

Την πρώτη φορά σκότωσε τον Μποδοσάκη - Αθανασάδη που επέμενε να κρατάει σε καλή λειτουργία το εργοστάσιο - ναυαρχίδα της βαριάς βιομηχανίας στον Πειραιά, τα Λιπάσματα Δραπετσώνας.

Παρ' όλα τα ψευτοοικολογικά κινήματα και τις διαδηλώσεις του ψευτοΚΚΕ, ο Μποδοσάκης κράταγε καλά. Αυτή την πολιτική αδυναμία του σοσιαλφασισμού κάλυψε η δολοφονία του. Τελευταία μάθημε ότι όταν σε πρώτη φάση η Εθνική Τράπεζα πήρε στα χέρια της το εργοστάσιο των Λιπασμάτων μετά τον Μποδοσάκη ο διοικητής της αντί να το κλείσει άρχισε να ετοιμάζει ένα σχέδιο εκσυγχρονισμού του εργοστασίου, σχέδιο μεγάλης κλίμακας που πρόβλεπε και ευρύτερη αξιοποίηση του χώρου. Αυτό το σχέδιο ποτέ δεν μπήκε σε εφαρμογή γιατί αυτός ο διοικητής επίσης δολοφονήθηκε από τη "17N". Ήταν ο Βρανόπουλος.

Ο δεύτερος πειραιώτικος (με την ευρύτερη έννοια) στόχος της "17N" ήταν ο εφοπλιστής Περατικός... .Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι ο σοσιαλφασισμός ενοχλείται βαθιά από μόνο το γεγονός ότι ο εφοπλισμός διατηρεί στην Ελλάδα γραφεία καθώς και χρηματιστικές και ελεγκτικές υπηρεσίες, δηλαδή τριτογενή τμήματα των κεφαλαιοκρατικών λειτουργιών του, όμως γίνεται έξαλλος όταν ο εφοπλισμός φιλοδοξεί να εγκαταστήσει στη στεριά βιομηχανίες. Γι' αυτό η έναρξη της περιόδου του παπανδρείσμού σημαδεύτηκε από την αφαίρεση του Σκαραμαγκά από τον Νιάρχο και το τέλος της σημαδεύτηκε από τη δολοφονία του Περατικού.

Τώρα λοιπόν ήρθε η ώρα για ένα τρίτο χτύπημα βίας στον Πειραιά, αλλά αυτό στο καθαρά πολιτικό επίπεδο. Αν η πολιτική είναι συμπύκνωση της οικονομίας, η πολιτική βία είναι η συμπύκνωση της πολιτικής.

Η βία στο Μιχαλολιάκο είναι λοιπόν συμπύκνωση ανάμεσα στα άλλα και της βίας που ασκήθηκε προηγούμενα στο πολιτικό και στο οικονομικό επίπεδο στον Σφηνιά. Η εξόντωση του Σφηνιά είναι τιμήμα της επίθεσης των ρωσόδουλων στο δυτικής ροπής εφοπλιστικό κεφάλαιο που είναι ταυτόχρονα εθνικιστικό. Είναι γνωστό ότι ο Σφηνιάς και οι Μινοικές το μητρικό συγκρότημα των MDF, έχουν δεσμούς με το σοβινιστικό αυτοδυναμικό κομμάτι του ΠΑΣΟΚ».

Η επίθεση ενάντια στο Μιχαλολιάκο λοιπόν αδυνάτιζε τους πολιτικούς εχθρούς του σοσιαλφασισμού μέσα στην πόλη του Πειραιά. Άλλα ο Μιχαλολιάκος είχε και άλλες επικίνδυνες ιδιότητες όπως επισημάνωμε: «Το ότι ο Μιχαλολιάκος χτυπήθηκε λίγο μετά τη στιγμή κατά την οποία μαζί με τον Καλλίνικο έκοψε την πίτα της εκκλησίας πάνω σε ένα πλοίο (του εφοπλιστή Ποταμιάνου) δεν είναι κάτι τυχαίο. Η εκκλησία του Πειραιά είχε και έχει στρατηγικούς δεσμούς με το μεγάλο ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο, πέρα από την άμεση οικονομική συμμετοχή της στο κεφάλαιο της ακτοπλοΐας με την εταιρεία ANEK..

...Είναι φανερό ότι οι αντιστάσεις των Καλλίνικου - Μιχαλολιάκου στο μέτωπο Σημίτη - ΣΥΝ- ψευτοΚΚΕ στο ζήτημα των ταυτήτων είναι ισχυρότερες στον Πειραιά ακριβώς επειδή εδώ βρίσκεται μια ισχυρή υλική

νει την πολιτική ανάγκη της εξόντωσής του για τους ρωσόδουλους.

Γιατί χοντρικά οι σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ έχουν ήδη νικηθεί και παραμερισθεί. Η εποχή που αυτοί αποτέλεσαν τον κύριο στόχο του σοσιαλφασισμού, ήταν εκείνη της κάθαρσης του 1985-1990. Αυτή η εποχή έκλεισε με τις δολοφονικές απόπειρες κατά του Πέτσου και του Ραυτόπουλου. Τώρα είναι η εποχή της κάθαρσης μέσα στη ΝΔ. Προμήνυμα αυτής της εποχής ήταν η δολοφονία του Μπακογιάννη όταν αυτός διαφώνησε με την προπτική της παράτασης της συγκυβέρνησης Μητσοτάκη - ΣΥΝ το 1990 - 1991. Όμως η κάθαρση της ΝΔ είναι τώρα στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων. Ήδη η καθαρά δυτικόφυλλη τάση της ΝΔ έχει ακρωτηριαστεί σοβαρά με αλλεπαλληλες διαγραφές και αποχωρίσεις. Ανδριανόπουλος, Σουφλιάς, Κοντογιαννόπουλος, Μάνος ανήκουν σε αυτή την τάση, αν και ο τελευταίος επιβιώνει ακόμα επειδή έγινε όψιμος φίλος του Κόκκαλη. Το ί

IPAK

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Η στιγμή που περιμένουν τα αρπακτικά του σοσιαλιμπεχώρα της Μέσης Ανατολής πλησιάζει με γοργά βήματα. Αυτό καταδεικνύει η αποφασιστικότητα της αμερικανικής ηγεσίας να τελειώνει με το Σαντάμ Χουσέιν που εκδηλώνεται όχι μόνο δια στόματος των εκπροσώπων της αλλά και μέσω της πορείας των στρατιωτικών προετοιμασιών. Κι ενώ η αμερικανική αστική τάξη έχει πειστεί για την αναγκαιότητα της επίθεσης, η Ρωσία, μέσα από περίπλοκους διπλωματικούς ελιγμούς και πιέσεις, κοντρολάρει τη στάση των αντιπάλων εμφανιζόμενη ως χώρα-ρυθμιστής των εξελίξεων.

Ένα από τα χαρακτηριστικά του ρωσικού υπεριαλισμού, που αποδεικνύει την ανωτερότητά του έναντι του αμερικανικού, είναι η ικανότητά του να κερδίζει νέα εδάφη βάζοντας τους ανταγωνιστές του να χτυπούν εξωτερικά την τριτοκοσμική χώρα που είχε την ατυχία να βρεθεί στο δρόμο του για την παγκόσμια ηγεμονία. Στη συνέχεια, έχοντας παίξει και με τις δύο πλευρές της σύγκρουσης, εμφανίζεται ως προστάτης του θύματος και παίρνει αιθρύβια την εξουσία. Το παραπάνω σχέδιο σημείωσε μεγάλη επιτυχία εφαρμοζόμενο στη Σερβία, οδηγώντας την πτώση του σοβινιστή Μιλόσεβιτς και την επικράτηση του φιλορώσου Κοστούνιτσα, και στο Αφγανιστάν όπου μετά την πτώση των Ταλιμπάν πολιτικά κυριαρχούν οι δοσιλογοι της παλιάς κατοχής του Αφγανιστάν από τους ρώσους κατακτητές. Στην περίπτωση του Ιράκ, η Ρωσία φροντίζει να διατηρεί άριστες διπλωματικές και οικονομικές σχέσεις με το φασιστικό καθεστώς Χουσέιν (ήδη το Ιράκ χρωστά πάνω από 8 δις δολάρια στους Ρώσους για αγορά όπλων από τον καιρό της Σοβιετικής Ένωσης) κερδίζοντας μακροπρόθεσμα πολιτικά οφέλη. Διαρκώς καταφέρεται ενάντια στα αμερικανικά σχέδια επίθεσης που δεν έχουν την έγκριση του ΟΗΕ, υπήρξε ο εμπνευστής των “έξυπνων” κυρώσεων ενώ γύρω στα τέλη Αυγούστου υπέγραψε πενταετή συμφωνία οικονομικής συνεργασίας με το Ιράκ ύψους 40 δις δολαρίων που αφορά τους τομείς πετρελαϊκών, γεωργίας, μεταφορών, ηλεκτρισμού κ.ά. Λίγες ημέρες όμως νωρίτερα, σύμφωνα με δημοσίευμα της κουρδικής εφημερίδας “Χαούλατι”: “Στις 12 Αυγούστου υψηλόβαθμος ρόσος αξιωματούχος συναντήθηκε με τον Σαντάμ στη Βαγδάτη και του πρότεινε “να σώσει αυτόν και την οικογένειά του, καθώς και τη χώρα του από τον πόλεμο και την καταστροφή”. Επίσης, του υπενθύμισε την τύχη που είχε ο Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, ο οποίος δεν είχε δεχθεί να εγκαταλείψει τη χώρα του εγκαίρως” (Κ. Ελευθεροποίηση, 25-8). Τέτοιες κινήσεις αποκαλύπτουν τις πραγματικές επι-

διώξεις του Κρεμλίνου που είναι η με κάθε τρόπο κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας στο Ιράκ και η ταυτόχρονη απομάκρυνση του εθνικιστή δικτάτορα.

Για να πετύχει κάτι τέτοιο, η Ρωσία έπρεπε να στρέψει τις ΗΠΑ ενάντια στο καθεστώς Σαντάμ και αυτό κατέστη δυνατό μετά την προβοκάτσια της 11 Σεπτέμβρη. Η καλοστημένη αυτή αιματηρή κίνηση της Αλ-Κάιντα, που θα μπορούσε να έχει σχεδιαστεί μονάχα από μιλιταριστικές υπερδυνάμεις του διαμετρήματος της Ρωσίας, κατάφερε να στρέψει ταυτόχρονα τις ΗΠΑ ενάντια στον αραβικό κόσμο και τον αραβικό κόσμο, εξ’ αιτίας της αμερικανικής απάντησης σε αυτό το κτύπημα, ενάντια στις ΗΠΑ. Οι αμερικανικές πετρελαϊκές εταιρίες ένιωσαν ότι τα συμβόλαια με τους άραβες, ιδιαίτερα με την μεγαλύτερη πετρελαϊκή πηγή του κόσμου, που είναι η Σαουδική Αραβία, απειλούνται. Στην προσπάθεια λοιπόν αναζήτησης νέων σταθερότερων ενεργειακών πηγών ο αμερικανικός υπεριαλισμός αποφάσισε να τελειώνει με το πιο καθεστώς Σαντάμ. Ταυτόχρονα, η αμερικανική αστική τάξη άρχισε να παίρνει στα σοβαρά κάθε “πληροφορία” που οι διάφοροι εκπρόσωποι του σοσιαλιμπεριαλισμού μέσα ή έξω απ’ το αμερικανικό επιτελείο παρείχαν σε βάρος του Ιράκ για σχέσεις του με την αντιαμερικανική τρομοκρατία. Πιο συγκεκριμένα άρχισαν να διαρρέουν πληροφορίες, ότι η Αλ-Κάιντα λειτουργεί στρατόπεδο εκπαίδευσης στο βόρειο Ιράκ με τη βοήθεια φιλο-ιρανών και φιλο-ιρακινών ένοπλων ισλαμιστών. Οι Αμερικανοί, μη διαθέτοντας σοβαρά πολιτικά στηρίγματα στο Ιράκ, άρχισαν να πλευρίζουν τις αντιπολιτευόμενες στο Σαντάμ δυνάμεις, να τις χρηματοδοτούν και να τις οργανώνουν. Όμως, την επαύριο της “αλλαγής” η κατάσταση αναμένεται άσχημη για τους Αμερικανούς. Ένας εκπρόσωπος του Ιρακινού Εθνικού Κογκρέσου ονόματι Χασάν Αλ-Αουι δήλωσε ότι “τα κόμματα της αντιπολίτευσης παρά τις όποιες διαφωνίες μας, έχουμε πρόγραμμα για τα επόμενα δύο χρόνια, από τη στιγμή

που θα απομακρυνθεί ο Σαντάμ (...) Δεν πρόκειται όμως να συνεργαστούμε εάν οι Αμερικανοί απλώς τοποθετήσουν τους δικούς τους ανθρώπους στην κορυφή” (Κ. Ελευθεροποίηση, 22-9). Με λίγα λόγια η ηγεσία Μπους ετοιμάζεται να δείξει την ίδια οξυδέρκεια που έδειξε εξοπλίζοντας τους ρωσόδουλους της Βόρειας Συμμαχίας.

Φυσικά υπάρχει το πολιτικό εκείνο υπόβαθρο που θα αναδείξει τελικά μέσα σε συνθήκες “δημοκρατίας” τους εκφραστές της ρωσικής γραμμής, στην πραγματικότητα τα χειρότερα στοιχεία μέσα από το καθεστώς Χουσέιν. Το υπόβαθρο φανερώνεται στην υιοθέτηση ενός αντιαμερικανισμού χιτλερικού τύπου, στην έξαρση του αντισημιτισμού και στη στροφή προς τον ισλαμισμό. Η ιδεολογία αυτή δηλητηριάζει το ιρακινό έθνος ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία. Είναι το εμπάργκο και οι αναίτιες διαρκείς βρετανο-αμερικανικές αεροπορικές επιθέσεις στην αεράμυνα της χώρας που έδωσαν στον ιρακινό αντιπρόδρο Ραμαντάν την πολιτική δυνατότητα, ανήμερα της μαύρης επετείου της σφαγής στους Πύργους, να ζητήσει από τους απανταχού άραβες “να πλήξουν έμψυχους και άψυχους στόχους των επιτιθέμενων όπου κι αν αυτά βρίσκονται”, και τον ιρακινό Τύπο να χαρακτηρίσει τις επιθέσεις “τιμωρία του Αλλάχ” προς την Αμερική.

Η σχεδιαζόμενη επίθεση των ΗΠΑ δεν έχει πολιτική και θητική δικαίωση μέσα στους δημοκρατικούς κανόνες της ειρηνικής συνύπαρξης μεταξύ των κρατών. Το 1991 η δυτική επέμβαση μπορούσε να στηριχθεί και στηρίχθηκε στην άδικη και κτηνώδη εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ. Σήμερα όμως οι ΗΠΑ δεν έχουν καμιά ανάλογη αιτία επέμβασης, ούτε δικαιολογίας, που θα αποδεχθεί την καταστροφή του ιρακινού και βιολογικού οπλοστασίου του υπό διεθνή επίβλεψη, να άρει την καταπίεση του ιρακινού λαού, να αποδεχθεί την είσοδο ανθρωπιστικών οργανώσεων και να σταματήσει να υποστηρίζει πολιτικά την τρομοκρατία, τις οποίες καλούν το ιρακινό καθεστώς, μεταξύ άλλων, ν’ αναγνωρίσει προηγούμενη απόφαση που κήρυξε παράνομη την εισβολή στο Κουβέιτ, ν’ αποδεχθεί την καταστροφή του ιρακινού και βιολογικού οπλοστασίου του υπό διεθνή επίβλεψη, να απειλήσει την ανάγκη χρησιμοποίησης βίας κι άρχισαν να ετοιμάζουν προσχέδιο απόφασης του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ που θα περιλαμβάνει απειλή χρήσης βίας προς το Ιράκ. Εκείνη τη στιγμή το πρακτορείο “Ιντερφάξ” μεταδίδει δήλωση την επόμενη στο πλευρό τους το ρωσόφιλο Μπλερ, βλέποντας τα επιχειρήματά τους να καταρρέουν, συνέχισαν μόνες να μιλούν για την ανάγκη χρησιμοποίησης βίας κι αρχισαν να ετοιμάζουν προσχέδιο απόφασης του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ που θα περιλαμβάνει απειλή χρήσης βίας προς το Ιράκ. Εκείνη τη στιγμή το πρακτορείο “Ιντερφάξ” μεταδίδει δήλωση του ρώσου υπουργού άμυνας Σ. Ιβανόφ ότι: “Η θέση της Μόσχας αναφορικά με μια στρατιωτική επιχείρηση θα εξαρτηθεί από τις πληροφορίες που θα μας δώσει η αμερικανική πλευρά, αν το Ιράκ κατέχει τέτοια όπλα” (Κ. Ελευθεροποίηση, 20-9).

Μέχρι πρόσφατα, έγνοια της Μόσχας ήταν να συντηρεί το μένον της Ουάσιγκτον για το Ιράκ και ταυτόχρονα να καθυστερεί την επίθεση μέχρις ότου αποκτήσει τη συγκατάθεση των δυτικών για μια επίθεση στον Καύκασο καθώς και τα κατάλληλα πολιτικά ερείσματα μέσα στις δυνάμεις της ιρακινής αντιπολίτευσης που θα της επιτρέψουν να προσδέσει τη ζωτική για την ενεργειακή ανεξαρτησία της Ευρώπης χώρα της Μέσης Ανατολής στο άρμα της.

Στα μέσα Σεπτέμβρη, οι ήδη τεταμένες σχέσεις μεταξύ της Ρωσίας και Γεωργίας χειροτέρευσαν ακόμη περισσότερο. Με πρόσχημα την παραβίαση απόφασης του ΟΗΕ σχετικά με τα μέτρα πάταξης της τρομοκρατίας του Πούτιν επέδωσε τελεσίγραφο πολέμου στη γεωργιανή κυβέρνηση αντιμετωπίζοντας τις αντιδράσεις των Αμερικανών (βλ. σχετικό άρθρο). Εκείνη την εποχή, οι Ηνωμένες Πολιτείες καλούσαν τον ΟΗΕ να δώ-

σει κάλυψη στη “δική τους” επιχείρηση, ενώ ο υπουργός εξωτερικών Πάουελ ζήτησε την έκδοση απόφασης όπου θα αναφέρεται η καταληκτική ημερομηνία της επικείμενης επίθεσης στο Ιράκ. Τότε όλες οι άλλες δυνάμεις που εμπλέκονται στη μεσανατολική κρίση έκαναν το παν για να πείσουν το Ιράκ να δεχθεί την επιστροφή των επιθεωρητών όπλων του ΟΗΕ. Η Ρωσία, η ισχυρότερη όλων, ενέργησε με σκοπό την άρση των αμερικανικών αντιρρήσεων για την επέμβαση στη Γεωργία στα πλαίσια του κοινού αντιτρομοκρατικού αγώ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ Ι.Φ.ΦΑΛΜΕΡΑΙΕΡ ΑΠΟ ΤΗ "ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΡΕΙΑ"

Ο τόμος που κρατάει στα χέρια του ο αναγνώστης είναι ο πρώτος ενός δίτομου βιβλίου που έχει χαράξει όσο κανένα άλλο την εικόνα που έχει το νεοελληνικό έθνος για τον εαυτό του.

Η μεγάλη του αξία βρίσκεται στο ότι αυτή την εικόνα την έχει χαράξει αρνητικά, δηλαδή ένα ολόκληρο έθνος αναγνωρίζει τον εαυτό του μόνο σε σύγκρουση μ' αυτό το βιβλίο. Ολόκληρη σχεδόν η διανόηση του 170 χρόνια μετά τη συγγραφή αυτού του βιβλίου αισθάνεται την υποχρέωση να το ανατρέπει. Ο καθένας έχει και έναν κακό λόγο να πει και μια πέτρα να ρίξει. Μια ρεαλιστική ελπίδα για μια πανεπιστημιακή έδρα στις ιστορικές και φιλολογικές σπουδές ή μια καλή κρατική θέση στο χώρο του πολιτισμού προϋποθέτει κάποια συνεισφορά, έστω μικρή, έστω διακριτική, έστω για μια στιγμή μιας καριέρας σ' αυτή τη μακρόχρονη πανεθνική υποχρέωση.

Αν το έργο δεν καταδικαστεί "από τα δεξιά" ως ανθελληνικό, θα πρέπει να καταδικαστεί "από τ' αριστερά" για ρατσιστική παρέκκλιση και για υποκειμενισμό. Αλλά μπορεί να καταδικαστεί και πιο ευρηματικά, πιο "ουδέτερα", σαν έργο που αφορά μόνο τη μελέτη του συγγραφέα και της εποχής του και όχι την εποχή για την οποία γράφει ο συγγραφέας, κοντολογίγις σαν ανύπαρκτο.

Αυτή η διηνεκής δίκη και καταδίκη του έργου θα μπορούσε να είναι δημιουργική, αν ήταν έντιμη. Και θα ήταν έντιμη, αν δε γινόταν κεκλεισμένων των θυρών και με τον κατηγορούμενο αιωνίως απόντα. Το οικοδόμημα που στήθηκε ενάντια σ' αυτό το βιβλίο, οικοδόμημα που μπορεί να συμπυκνωθεί στη φράση "δια-χρονική πολιτιστική συνέχεια του ελληνισμού", στερείται πνευματικής νομιμότητας.

Λέγοντας αυτό εννοούμε ότι για 170 ολόκληρα χρόνια αυτό το βιβλίο σίναι άγνωστο όχι μόνο στο πλατύ κοινό, αλλά και στους περισσότερους ειδικούς.

Και είναι άγνωστο γιατί έμεινε ουσιαστικά αμετάφραστο. Με μια ηρωική προσπάθεια μεταφράστηκε πριν από δύο δεκαετίες μόνο μια συνοπτική επιχειρηματολογία του Φαλμεράιερ σε απάντηση των επιθέσεων που δέχτηκε αυτός ο τόμος όταν πρωτοεκδόθηκε. Πρόκειται για το έργο Περί της Καταγωγής των Σημερινών Ελλήνων.

Λέμε ηρωική, γιατί ο μεταφραστής αντιμετωπίστηκε περιφρονητικά από τους επίσημους ακαδημαϊκούς κύκλους και -το χειρότερο- κατηγορήθηκε ως ύποπτος για υποστήριξη του Φ., δηλαδή για "ανθελληνισμό", οπότε αποθαρρύνθηκε κάθε νέα απόπειρα για τη μετάφραση του βασικού έργου. Έτσι, συνέχισε να μένει καταχωνιασμένο σε λίγα αντίτυπα γραμμένα στη γοτθική γραφή σε μερικές πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες της Γερμανίας. Οι λίγοι από τους έλληνες επικριτές του που το έχουν μελετήσει έχουν αρνηθεί να μοιραστούν την ανάγνωσή του με το λαό τους. Έχουν συμπεριφερθεί σαν εκπρόσωποι μιας καθυστερημένης μάζας που δεν πρέπει να ξέρει, γιατί αν μάθει ίσως παρασύρθει. Έτσι μόνο ειδικοί, εμβολιασμένοι με κρατικά έξοδα από το μικρόβιο της επιστημονικής αμφιβολίας, έχουν το δικαίωμα να πλησιάζουν "το τέρας", να το περιεργάζονται και ώστε να γυρίζουν προς το πλήθος που στέκεται στις ρίζες του βουνού και να του λένε: "Ο Φαλμεράιερ είναι πάντα νεκρός. Μπορείτε να είστε περήφανοι για την καταγωγή και την κουλτούρα σας".

Αυτή η μυστική τελετή, που επαναλαμβάνεται κάθε τόσο για πάνω από ενάμιση αιώνα, συντηρεί τεχνητά την αυτοπεποίθηση ενός λαού, αλλά σημαίνει το τέλος κάθε πραγματικής επιστήμης της Ιστορίας σ' αυτή τη χώρα. Γιατί η επιστήμη, ειδικά η ιστορική, είναι πρώτη απ' όλα δημοκρατική. Θέλει το άπλετο φως, την αβίαστη επικοινωνία και, πάνω απ' όλα, την πιο πλατιά συμμετοχή όλων των ανήσυχων για τα κοινωνικά και ιστορικά ζητήματα ανθρώπων και όλων των ειδικών στην έτσι κι αλλιώς ανελέητη επιστημονική διαμάχη, διαμάχη που έχει ένα μοναδικό όρο: την ισότητα των όπλων. Αν σε ένα τόσο κεντρικό θεωρητικό και πρακτικό ζήτημα όσο η ιστορική γέννηση αυτού του έθνους επικρατεί η επιστημονική ανεντιμότητα, η δειλία και η αντιδημοκρατία, πώς μπορεί να μην έχει δηλητηρια-

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα σημαντικό κείμενο ιστορικής ανάλυσης που έγραψε ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος σαν εισαγωγή εκ μέρους των εκδόσεων "Μεγάλη Πορεία" στο βιβλίο του Ι.Φ. Φαλμεράυερ "Ιστορία της χερσονήσου του Μορέως κατά το Μεσαίωνα".

οποίας ορθώνεται το επιχείρημα της συνέχειας της ελληνικής γλώσσας.

Για τον Φαλμεράιερ η νέα ελληνική γλώσσα είναι η γλώσσα που δίδαξε η βυζαντινή διοίκηση στους νέους πληθυσμούς μέσω της ορθόδοξης εκκλησίας και των μεταφερ-

στεί η ατμόσφαιρα παντού στις ανθρωπιστικές επιστήμες; Πώς είναι δυνατόν, αν δεν έχει δοθεί η ιδεολογική πάλη στο κεντρικό ζήτημα, να έχει δοθεί στα πιο περιφερειακά και στα πιο επιμέρους;

Αλλά η υπεραιώνια φίμωση του Φαλμεράιερ δεν είναι ένα σκάνδαλο που αφορά μόνο τους επιστημονικούς κύκλους και την ιστορική επιστήμη στην Ελλάδα. Μάλιστα δεν αφορά κυρίως αυτούς, αφού δεν οφείλεται σ' αυτούς. Εδώ απλά το σκάνδαλο εκδηλώνεται με τον πιο ακραίο και χαρακτηριστικό τρόπο, όμως η πηγή του βρίσκεται στις ηγεμονικές εσωτερικές και διεθνείς πολιτικές δυνάμεις που σφράγισαν τη διαμόρφωση και την κατοπινή εξέλιξη του νεοελληνικού κράτους. Η ιστορική επιστήμη στην Ελλάδα, όσο μπόρεσε να υπάρξει σαν τέτοια, είτε στάθηκε σκλάβα της κρατικής πολιτικής, όπως έγινε με το ακαδημαϊκό της σκέλος, είτε υποτάχτηκε στις αλυσίδες της προκατάληψης τις οποίες ήταν γάληκευσε για όλο το έθνος η κρατική ιστοριογραφία και οι οποίες, τελικά, έκαναν σχεδόν αδύνατο ακόμα και στους πιο φωτισμένους ανθρώπους να δραπετεύσουν από το σκληρό της πυρήνα.

Το ζήτημα λοιπόν είναι: πού βρίσκεται αυτός ο σκληρός πυρήνας; Ή, αλλιώς, σε ποιο σημείο η κρατική ιστοριογραφία αισθάνθηκε τόσο αδύναμη και τρωτή απέναντι τους; Ποια συλλογική ενοχή τη βαραίνει, για να κρατάει τον αντίπαλό της σ' ένα υπόγειο για κοντά δυο αιώνες; Δεν μπορεί να υπάρχει ποτέ μια τόσο συλλογική συνομασία, ούτε θα μπορούσε να κρατήσει τόσο πολύ. Πρέπει να πρόκειται για κάτι ιδεολογικά πολύ βαθύ, τελικά για κάτι πολύ υλικό και, πιο συγκεκριμένα, για ένα διαρκώς ανανεούμενο υλικό συμφέρον των τάξεων που έχουν την κρατική εξουσία σ' αυτήν εδώ τη χώρα.

Μια απάντηση σε πρώτο επίπεδο είναι ότι ο Φαλμεράιερ αρνείται στο νεοελληνικό έθνος το θηικό δικαίωμα να θεωρεί τον εαυτό του απόγονο και κληρονόμο των αρχαίων Ελλήνων, δηλαδή ενός πολύ μεγάλου λαού.

Πραγματικά, το έργο του Φαλμεράιερ δεν αφήνει περιθώρια όχι μόνο στην πιο άμεση, στην πιο συναισθηματικά και ιδεολογικά αυνπόληπτη εκδοχή της ιστορικής συνέχειας, που είναι η φυλετική συνέχεια, δηλαδή η εξ αίματος, αλλά ούτε και στην πιο αφηρημένη, την ιδεολογικά λιγύτερο στιγματισμή εκδοχή της συνέχειας, που είναι η πολιτιστική.

Στο δίτομο αυτό έργο του ο Φαλμεράιερ καταπιάνεται με το να αποδείξει ότι έπαιψαν ολότελα να ζουν στα χώματα όπου κάποτε είχαν μεγαλουργήσει τα αρχαιοελληνικά φύλα, ότι αυτά υπέστησαν φυσική εξόντωση από αλλεπάλληλα κύματα νομαδικών λαών και ότι στο τέλος μιας περιόδου 10 αιώνων είχαν εγκατασταθεί εδώ σλάβοι, αλβανοί και μεταφέρεινοι από τη Μικρασία ελληνόφωνοι βυζαντινοί πληθυσμοί. Αυτή η θεμελιακή φυλετική ανατροπή στάθηκε και στέκεται ολοένα και πιο δύσκολο να αμφισβηθεί σοβαρά. Οι βασικοί αντίπαλοι του Φαλμεράιερ Zinckeisen, Koritar και Παπαρρηγόπουλος επιχειρούν την αναίρεσή του κυρίως στο επίπεδο της ερμηνείας των ελάχιστων γι' αυτή τη σκοτεινή περίοδο του ελληνικού Μεσαίωνα ιστορικών πηγών, αλλά έμειναν πάντα ανίκανοι να απαντήσουν πειστικά στο πιο ζωντανό και συγκεκριμένο του επιχείρημα,

επιστημονικά συνέχεια στης οποίας οι πειστικοί της πρωτότυπης, μεγαλειώδους και συγκροτημένης σύνθεσης των ξεχωριστών ιστορικών, εθνολογικών και πολιτιστικών δεδομένων της επιστημονικής του έρευνας. Αλλά αυτή η σύνθεση υπάρχει προτεριό της πειραματισμένης από το θεάτρο της Βυζαντινής ιστορίας, που μπορεί να ισοδυναμεί με ταυτίση ή συγγένεια στη γενική κουλτούρα το δείχνουν οι πελώριες πολιτιστικές διαφορές ξεχωριστών λαών που μιλούν την ίδια γλώσσα (όπως σήμερα την αγγλική ή τη γαλλική, που τη μιλούν ως κύρια γλώσσα τους μια σειρά αποικιοκρατούμενων ως χθες λαών της Αφρικής).

Όμως η αληθινή υπεροχή του Φ. απέναντι στους αντιπάλους του δε βρίσκεται στα επιμέρους μέτωπα της διένεξης με αυτούς Χ βρίσκεται στην πειστικότητα της πρωτότυπης, μεγαλειώδους και συγκροτημένης σύνθεσης των ξεχωριστών ιστορικών, εθνολογικών και πολιτιστικών δεδομένων της επιστημονικής του έρευνας. Αλλά αυτή η σύνθεση υπάρχει προτεριό της π

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

συνέχεια από τη σελ. 37

περήφανα του αποκαλύπτουν. Όμως ένας άνθρωπος, όπως και ένα έθνος, δε θα ωριμάσει ποτέ αν δεν κάνει κριτική στους προγόνους του και δεν τους δει όπως είναι και αν, τελικά, δεν ξεσκίσει τους ψευτικούς τίτλους και τις ψευδαισθήσεις που κουβαλάνε στα σεντούκια τους για να δανείζονται λίγη από την αξία που τους λείπει.

Έτσι, το αληθινό ερώτημα μετατίθεται στο εξής: Γιατί αυτό εδώ το έθνος δεν έχει ωριμάσει ακόμα, 170 χρόνια μετά από τότε που έστησε το κράτος του; Ή, με ταξικούς όρους, γιατί η γέρικη πα αστική του τάξη μένει ξεμωραμένη; Κι ακόμα πιο βαθιά: Γιατί το εθνικό προλεταριάτο δεν έχει καταφέρει ακόμα από τότε που εμφανίστηκε, εδώ κι έναν αιώνα, να κατεδαφίσει τις αυταπάτες της, για να γίνει ο ώριμος κληρονόμος της; Τι ελάττωμα κουβαλάει απ' αυτήν;

Η αιτία για τα κακά γερατειά πρέπει να αποδοθεί στην κακή νιότη ή, καλύτερα, στη στραβή γέννησα της ελληνικής αστικής τάξης. Κι αυτή η γέννησα είναι άρρηκτα δεμένη με τη συγκεκριμένη αυταπάτη της "Συνέχειας". Όσο για τον Φαλμεράιερ, αυτός ήταν εκεί λίγο μετά τη γέννησα, και μάλιστα αρκετά ώριμος για να παρατηρήσει και να διαπιστώσει τις επιπλοκές της. Το έγκλημα του είναι ότι είπε φωναχτά αυτό που είδε.

Μιλάμε για τη γέννηση του νεοελληνικού κράτους.

Το κράτος που βγήκε μέσα από το '21 δεν ήταν κράτος της ελληνικής αστικής τάξης, ούτε καν το κράτος μιας οποιασδήποτε ντόπιας κυρίαρχης τάξης. Ήταν απλά αυτό που ο Μάρξ ονόμασε "κράτος-φάντασμα". Αυτό δεν ήταν ένα εθνικό κράτος, ούτε καν ένα απολυταρχικό κράτος του τέλους της φεουδαρχικής εποχής. Ήταν ένα προτεκτοράτο ξένων μεγάλων δυνάμεων, στο οποίο ηγεμόνευε η μία, και μάλιστα η χειρότερη από όλες, η τσαρική Ρωσία. Το καποδιστριακό και ιθωνικό κράτος, όπως και το ίδιο το '21 που το γέννησε, ήταν προϊόν της διπλωματίας της ρώσικης φεουδαρχίας και όχι της ευρωπαϊκής αστικής δημοκρατίας, ήταν δηλαδή προϊόν του κέντρου της διεθνούς αντεπανάστασης της εποχής. Το '21 δηλαδή, ως εσωτερική διεργασία, αποδίχτηκε ολότελα ανίκανο για οποιαδήποτε ανεξάρτητη γέννηση κράτους. Η ιστορική αιτία γι' αυτό βρίσκεται στο ότι δεν είχε ως τότε προλάβει να αναπτυχθεί μια κάπως ισχυρή ντόπια αστική τάξη ικανή να σύρει πίσω της το έθνος σε έναν πραγματικό αγώνα ανεξαρτησίας. Η ανεξάρτητη ύπαρξη αυτού του κράτους από το σουλτάνο απαιτούσε, κατά συνέπεια, την ακόμη πιο ανυπόφορη εξάρτησή του από τον τσάρο. Αυτός, βαδίζοντας με το στρατό του στην Αδριανούπολη και ναυμαχώντας με τον τουρκοαιγυπτιακό στόλο στο Ναυαρίνο σε συνεργασία με τους ευρωπαϊκούς στόλους, παρέδωσε αρχικά το νεαρό κράτος στους πράκτορές του Καποδίστρια και Κολοκοτρώνη υπό την εποπτεία του ρώσου ναύαρχου Ρίκορντ και στη συνέχεια, μετά τις δραστήριες εσωτερικές και εξωτερικές αντιστάσεις, παρέδωσε ένα μέρος της εξουσίας του στην φιλική του αντιδραστική αυλή της Βαναρίας. Γι' αυτό το λόγο το νέο κράτος, λίγο μετά τη συγκρότησή του, είχε απέναντί του και την ευρωπαϊκή αστική επανάσταση και το διεθνές επαναστατικό προλεταριάτο, που τότε έκανε τα πρώτα του βήματα Δηλαδή είχε απέναντί του τόσο τον Φαλμεράιερ όσο και τον Μάρξ, που ταυτίζονταν στην ίδια πολιτική αντίληψη για το Ανατολικό Ζήτημα και για το καποδιστριακό-ιθωνικό κράτος. Αυτή η αντίληψη συνοψίζοταν στην αναγνώριση της τσαρικής Ρωσίας ως του κύριου εχθρού της ευρωπαϊκής δημοκρατικής επανάστασης και κάθε ευρωπαϊκής προοδεύτης.

Το νεοελληνικό λοιπόν κράτος ιδρύθηκε στηριγμένο στην απάτη της "Συνέχειας". Η "Συνέχεια" δεν ήταν ένας εσωτερικός υλικός όρος για την ύπαρξή του, δεν ήταν δηλαδή μια ιδεολογική απαίτηση κάποιας νεαρής ελληνικής αστικής τάξης που ζητούσε αυτοπετοίθηση στα πρώτα της βήματα, δεν ήταν καν απαίτηση της εσωτερικής αντίδρασης. Ήταν το προπαγανδιστικό εργαλείο με το οποίο ο τσαρισμός έσυρε πίσω του την αστική Ευρώπη για να οικοδομήσει ένα προγεφύρωμα στο νότο. Επρόκειτο στην ουσία για τη χρήση του πνεύματος του Διαφωτισμού για λογαριασμό του Μεσαίωνα με τη μορφή: "η αρχαία Ελλάδα θέλει να απελευθερωθεί από τη βάρβαρη Τουρκία. Βοηθείστε την". Αρχικά λοιπόν δεν επρόκειτο για μια ψευδαίσθηση για εσωτερική ελληνική χρήση. Ο ελληνικός λαός έμαθε κυρίως από τους Δυτικούς ότι είναι ένας σπουδαίος απόγονος σπουδαίων προγόνων. Γι' αυτό και ο Φαλμεράιερ εξοργίζεται κυρίως με τους Δυτικούς -και μάλιστα με τους αντι-

δραστικούς κλασικιστές της βαυαρικής αυλής, τους οποίους, σα συνειδητός μαχητής της δημοκρατίας που ήταν, πολέμησε ως το τέλος και τον πολέμησαν κι αυτοί με μεγαλύτερο πάθος- γι' αυτή τους την αυταπάτη και όχι με την ελληνική άρχουσα τάξη. Όμως όλος ο λαός και η κατοπινή εύθραυστη αστική τάξη θα διαφθαρούν όταν διαπιστώσουν ότι αυτή η "Συνέχεια" μπορεί να μετατραπεί σε ζεστό χρήμα χάρη στα ξένα, ιδίως τα αγγλικά, κρατικά δάνεια, σε υπέροχα νέα εδάφη χάρη στα ξένα όπλα (ιδιαίτερα μετά τα μέσα του 19ου αιώνα) και σε γλυκιά κρατική εξουσία χάρη στην ξένη πολιτική προστασία.

Το ζήτημα είναι ότι από όως και μπρος κάθε κρατική ύπαρξη στην Ελλάδα θα έπρεπε να στηριχθεί στη "Συνέχεια". Αφού μάλιστα είναι ασήμαντο κι αδύναμο κράτος-φάντασμα μπορούσε, χάρη στη "Συνέχεια", να σταθεί απέναντι στο σουλτάνο, μπορούσε επίσης χάρη σ' αυτήν και να επεκταθεί. Έτσι γεννήθηκε και ρίζωσε αναπόφευκτα η Μεγάλη Ιδέα σαν μια άμεση υλική εφαρμογή της ιδέας της "Συνέχειας". Μ' αυτήν ο υποτιθέμενος κληρονόμος της αρχαίας Ελλάδας, και κυρίως του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, διεκδικούσε κρατική κυριαρχία σε όλα τα εδάφη στα οποία κάποτε έζησαν είτε Έλληνες, είτε λαοί που έμαθαν τα ελληνικά από τους αρχαίους Μακεδόνες. Έτσι, το μάξιμου πρόγραμμα της ελληνικής αρρώστιας έφτανε -ως γελοιότητα- μέχρι τον Ευφράτη, ενώ το μίνιμου πραγματοποιήθηκε με την κατάκτηση εδαφών της αρχαίας Μακεδονίας, στην οποία ακριβώς γι' αυτό το λόγο βρίσκεται και η "ψυχή" του σύγχρονου ξεμωραμένου έλληνα αστού. Έτσι, όταν αργότερα μέσα στο κέλυφος αυτού του κράτους άρχισε να εκπροσωπεύται κοινωνικά και πολιτικά η ελληνική εμποροβιομηχανική αστική τάξη και να συμμετέχει στη λεία, υποτάχτηκε στο γεγονός ότι **κάθε εξουσία σ' αυτό το κράτος** -που ποτέ δεν έγινε δικό της, αλλά έμεινε κύρια κράτος των κάθε φορά μεγάλων διεθνών δυνάμεων και της κομπραδόρικης κομματικής, γραφειοκρατικής και πλουτοκρατικής αστικής τάξης- μπορούσε να υπάρξει μόνο χάρη στην έγκριση, προστασία και επέμβαση της μιας ή της άλλης μεγάλης δύναμης. Η εθνική ανεξαρτησία έμενε πάντα να σημαίνει για την αστική τάξη ανεξάρτητη επιλογή του κατάλληλου προστάτη. Το ζήτημα ήταν με ποιον προστάτη πρέπει να βαδίσει το έθνος για μια νέα επέκταση ή για μια κατοχύρωση των κεκτημένων, ποιανού θα γίνει μισθοφόρος και σε ποια τιμή. Οι εμφύλιοι πόλεμοι των αστών, οι διασπάσεις της αστικής τάξης και τα πραξικόπημα της επέκτασης της μιας ή της άλλης μεγάλης δύναμης. Η εθνική ανεξαρτησία έμενε πάντα να σημαίνει για την αστική τάξη ανεξάρτητη επιλογή του κατά πολύ το '21 και το Ανατολικό Ζήτημα. Όμως και σε δύο αιφρόν αυτόν καθαυτόν τον Μάρξ του '21 και του Ανατολικού Ζητήματος, και αυτός παραμερίστηκε από τους επαναστάτες μαρξιστές στην Ελλάδα σαν να μην υπήρξε ποτέ.

Είναι αδύνατο να είναι κανείς ταυτόχρονα με τον Φαλμεράιερ και με το '21. Όπως δεν μπορεί να είναι ταυτόχρονα με τον Μάρξ και με το '21. Αυτό όμως το τελευταίο καλύπτεται από το γεγονός ότι ο Μάρξ ξεπερνάει με τον τεράστιο δύκο του κατά πολύ το '21 και το Ανατολικό Ζήτημα. Όμως και σε δύο αιφρόν αυτόν καθαυτόν τον Μάρξ του '21 και του Ανατολικού Ζητήματος, και αυτός παραμερίστηκε από τους επαναστάτες μαρξιστές στην Ελλάδα σαν να μην υπήρξε ποτέ. Για τη δημοκρατική και την προλεταριακή Αριστερά, που ανδρώθηκαν στο μεσοπόλεμο, η επαναστατική κριτική στο '21 είχε δύο δυσκολίες. Η μια, εσωτερική, αιφρόν τον τρόπο με τον οποίο η πιο αντιδραστική φράξια του '21, η γηγεμονική ρώσικη με αρχηγό τον Κολοκοτρώνη, εμφανίστηκε στα μάτια κάθε ελληνικής ιστοριογραφίας ως η πιο "λαϊκή" απέναντι σ' εκείνες που έκφραζαν τα συμφέροντα των προστών της ηπειρωτικής Ελλάδας και των σε σπέρματα αστικών στοιχείων των νησιών. Πραγματικά, η ρώσικη διπλωματία δεν ήθελε και δεν μπορούσε να πατήσει στις ντόπιες κοινωνικά ηγετικές δυνάμεις, αν ήθελε μια πραγματική γηγεμονία στο μελλοντικό "ανεξάρτητο" ελληνικό κράτος. Γι' αυτό έπρεπε να περάσει από δύο αναγκαιότητες. Πρώτο, την τέλεια φυσική εξόντωση κάθε οθωμανικού και τούρκικου στοιχείου, και δεύτερο τη στήριξη της στις πιο περιθωριακές και τις πιο λούμπεν εσωτερικές κοινωνικές δυνάμεις, που είχαν φυσικά τις χειρότερες σχέσεις με κάθε μορφή προηγούμενης πολιτικής εξουσίας και κάθε μορφή οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης. Η περίφημη "κλεφτούρια", ειδικά η πελοποννησιακή, είναι ότι χειρότερο έχει ποτέ γηγεμονίες σε "κοινωνική επανάσταση", αφού ανέλαβε να πραγματοποιήσει γενοκτ

άρχισε να συμμαχεί, να διαβρώνεται ιδεολογικά και τελικά να ηγεμονεύεται στο επίπεδο της ιστορικής κουλτούρας από το μεγαλορώσικό σοβινισμό. Από το 1930 και μετά την απομάκρυνση του Ποκρόφσκι η σοβιετική ιστοριογραφία αρχίζει σταδιακά να εγκαταλείπει τη λενινιστική αντι-μεγαλορώσική και να υιοθετεί την παλιά τσαρική αντιδυτική γραμμή για το Ανατολικό Ζήτημα συγχέοντας -για άλλους ασυνείδητα και για άλλους συνειδητά- τον αντικαπιταλισμό του προλεταριάτου με το φεουδαρχικό αντικαπιταλισμό των τσάρων και το μικροαστικό αντικαπιταλισμό της αγροτιάς και των μεσοστρωμάτων της πόλης. Την ίδια εποχή το νεαρό ελληνικό προλεταριάτο γίνεται πολύ ευάλωτο στον ειδικά αντιτούρκικο εθνικισμό τον οποίο μεταφέρει σ' αυτό η πλειοψηφική μικρασιατική προσφυγική του μάζα.

Έτσι, η "νέα" σοβιετική γραμμή για το Ανατολικό Ζήτημα διευκόλυνε αποφασιστικά την αποδοχή ενός ολότελα επαναστατικού και δίχως "ενοχές" φιλορώσικου 1821. Για το ελληνικό προλεταριάτο η συμμόρφωση μ' αυτή τη γραμμή σήμαινε την οριστική θεωρητική υποταγή του στον ελληνικό σοβινισμό, υποταγή που επιταχύνθηκε από το γεγονός ότι τόσο η επαναστατική Ελλάδα όσο και η σοβιετική Ρωσία βρέθηκαν από κοινού αντιμέτωποι με το ναζισμό στο παγκόσμιο δημοκρατικό μέτωπο και από κοινού χρειάστηκε να συμμαχήσουν εναντία του με τους δικούς τους εθνικιστές, ιδιαίτερα με την ορθόδοξη εκκλησία. Αυτή η υποταγή πιο στρατηγικά κρύφτηκε από την πάλη που όφειλε να δώσει από κοινού με τη σοβιετική Ρωσία το ελληνικό προλεταριάτο ενάντια στην αντισλάβικη γραμμή της ελληνικής αντίδρασης για όλη την περίοδο 1920-1950. Η αντισλάβικη γραμμή αυτής της περιόδου είναι στο βάθος η απάντηση της ελληνικής αντίδρασης στο γεγονός ότι μόνο σ' αυτή την περίοδο η προλεταριακή Ρωσία έπαψε να είναι ο μεγάλος προστάτης του ελληνικού επεκτατισμού. Το μικρασιατικό πλήγμα είναι μάλιστα δεμένο με το γεγονός ότι η λενινιστική Ρωσία, ξεκάθαρος και μαχητικός πολέμιος του βενιζελικού επεκτατισμού, στάθηκε αποφασιστικά στο πλευρό του τούρκικου εθνικοανεξαρτησιακού αγώνα.

Αφού λοιπόν ο Φαλμεράιερ δεν μπόρεσε να βρει υπερασπιστές αυτή την περίοδο, όπου παρά τις ισχυρές μεγαλορώσικες επιδράσεις είχαμε την πιο διεθνιστική Ρωσία όλων των εποχών και το πιο διεθνιστικό ελληνικό προλεταριάτο, ακόμα περισσότερο δε θα μπορούσε μετά, όταν και οι δύο αυτοί παράγοντες νικήθηκαν: Η πρώτη για να ξαναγίνει ανοιχτά υπεριαλιστική-νεοτσαρική και το δεύτερο για να διαλυθεί σαν τέτοιο ή σε ένα μέρος του να μετατραπεί σε εξάρτημα της πρώτης.

Δεν είναι πάντως τυχαίο ότι η πρώτη στιγμή κατά την οποία εκδηλώθηκε υπεράσπιση στον Φαλμεράιερ, έστω και επιφυλακτική, και η πρώτη στην οποία αυτός μπόρεσε να μιλήσει στον ελληνικό λαό ήταν μετά την πτώση της δικτατορίας. Αυτή η πτώση ήταν πάνω απ' όλα το αποτέλεσμα της μεγάλης ήττας του ελληνικού σοβινισμού στην Κύπρο. Στη δημοκρατική ατμόσφαιρα της εποχής που πρόκυψε απ' αυτήν την ήττα, στα 1976, μεταφράστηκε ο πρώτος Φαλμεράιερ. Αποδείχτηκε ωστόσο εδώ πόσο δύσκολο θα ήταν να περάσει κανείς στη μετάφραση του κυρίως έργου δίχως να είναι ταυτόχρονα σε θέση να υπερασπιστεί το έργο και το συγγραφέα επί της ουσίας.

Η μετάφραση του κυρίως έργου γίνεται τώρα, 22 χρόνια μετά, σε ακόμα πιο δύσκολες συνθήκες. Τώρα δεν βγαίνουμε από μια εποχή στρατιωτικοπολιτικής κυριαρχίας των σοβινιστών, όπως το 1980, αλλά έχουμε μπει σε μια εποχή της πιο βάρβαρης ως σήμερα και αυξανόμενης κυριαρχίας των ιδεών τους μέσα στις μάζες: Μακεδονική υστερία, Χριστόδουλος, αντιδυτική Ελλάδα και πολιτική ιδεολογία του "ορθόδοξου" τόξου μας φέρνουν από άλλους δρόμους και σε μια ανώτερη ποιότητα ξανά στην εποχή του Φαλμεράιερ.

Έχουμε και πάλι ένα Ανατολικό Ζήτημα, αυτήν όμως τη φορά όχι σε ευρωπαϊκή, αλλά σε παγκόσμια κλίμακα. Τώρα στη θέση της φεουδαρχικής βρίσκεται μια στρατοκρατική υπεριαλιστική Ρωσία, στη θέση της οθωμανικής μια εθνικιστική Τουρκία και στη θέση της Αγγλίας οι ΗΠΑ.

Στο νέο Ανατολικό Ζήτημα η Ελλάδα είναι και πάλι, στην ουσία, με τους νέους τσάρους, μα στη μορφή με τη νέα Αγγλία. Τότε και τώρα κύριος εχθρός του έθνους ήταν και είναι η Τουρκία, που έφραζε και φράζει με τα Στενά το πέρασμα του ρώσικου στόλου στη Μεσόγειο. Τότε και τώρα όλο το ζήτημα για τη ρώσικη διπλωματία ήταν, μέσω της Ελλάδας, να σύρει την Ευρώπη ενάντια στην Τουρκία, αντιμετωπίζοντας η ίδια την Τουρκία πότε με το σκληρό και πότε με το μαλακό. Όπως τότε οι πιο δραστήριες ρωσόφιλες δυνάμεις του '21 επικαλούνταν τις μέθοδες της αστικής επανάστασης για να οργανώσουν τη φεουδαρχική τους αντεπανάσταση παραλύοντας και συντρί-βοντας τις

εμβρυακές αστικές δυνάμεις, έτσι και τώρα προσποιούνται τον υπερασπιστή της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, για να οικοδομήσουν μια φασιστική εξουσία ενάντια στους μόνιμα καχεκτικούς έλληνες φιλελεύθερους αστούς. Τότε ήταν ο ρώσικος και ο βυζαντινός ορθόδοξος σταυρός δίπλα στο Βολταίρο Χ τώρα είναι πάλι ο σταυρός, αλλά δίπλα στο σφυροδρέπανο.

Οι ομοιότητες είναι καταπληκτικές, και η πιο καταπληκτική απ' όλες είναι η πανεθνική και παλαιϊκή στράτευση στο πλευρό κάθε "ορθόδοξου τόξου" και κάθε μαχητικού αντιδυτικισμού, ακόμα και του πιο αντιδραστικού και του πιο γενοκτονικού παντού στον κόσμο. Περιφρονώντας βαθύτατα ο ένας τον άλλο βαδίζουν ενωμένοι στο κοινό "πεπρωμένο της φυλής" ο θρησκόληπτος, ο εθνικιστής, ο κνήτης, και ο αναρχικός. Ο καθένας μισεί τη Δύση και το σύγχρονο τεχνικό πολιτισμό για τους δικούς του λόγους, μα όλοι τους, είτε το ξέρουν είτε όχι, είναι παιδιά του Βυζαντίου, της "Φιλικής" και του τσάρου, και είτε το νιώθουν είτε όχι το πνεύμα και η καρδιά τους χυτύπει σύμφωνα με το σκληρό νόμο, τη φύση του οποίου με ιδιοφυΐα και τόλμη ανακάλυψε και διατύπωσε ο Φαλμεράιερ στην *Εισαγωγή* του στο 2ο τόμο αυτού του βιβλίου: "Αυτή όμως η εστία ζωής του ελληνικού λαού αισθητοποιήθηκε στις πόλεις Ισταμπούλ και Μόσχας εκεί αναπνέει και σκέφτεται ο Έλληνας, εκεί είναι το θυσιαστήριο και το πραιτώριο του, εκεί στρέφονται τα βλέμματα όλων των πιστών της ανατολικής εκκλησίας από το Μοριά, τον ποταμό Νείλο, την Ιορδανία, τον Ορόντη, την έρημο της Παλμύρας, την Κύπρο και την Καραμανίας εκεί συναθροίζονται οι σφυγμοί όλων των Ρωμιών και από κει εκπορεύονται".

Μήπως αυτή είναι μια κατάρα που θα βαραίνει αιώνια αυτό το λαό; Όχι. Έτσι αντιλαμβάνονται το διαλεχτικό πνεύμα του Φ. οι μεταφυσικοί ψευτοπροοδευτικοί, που γι' αυτό τον κατηγορούν για ρατσιστή. Ο νόμος αυτός, όπως και κάθε άλλος κοινωνικός νόμος, είναι ιστορικά καθορισμένος και αποτελεί μόνο μια τάση. Η Ελλάδα του βυζαντινού Μεσαίωνα, που συνεχίστηκε με την οθωμανική φεουδαρχία και είχε την αυτοχία να μπει στη σύγχρονη παγκόσμια Ιστορία από την πύλη του Κρεμλίνου, αντιπαλεύει ασταμάτητα τούτη τη βαριά, ακόμα κυρίαρχη, ανατολική της κληρονομιά. Η Ελλάδα του εμπορίου και της βιομηχανίας, γενικά η Ελλάδα της θάλασσας, η αστική Ελλάδα και αργότερα η προλεταριακή, η Ελλάδα του δυτικού αστικού και μαρξιστικού Διαφωτισμού, κοντολογίς η Δημοκρατική Ελλάδα πάντα πολέμησε και πολεμάει την ανατολική Ελλάδα της διεφθαρμένης κρατικοκομματικής γραφειοκρατίας, της βαλκανικής καθυστέρησης και στενότητας, την Ελλάδα υπηρέτρια του κάθε φορά κέντρου της παγκόσμιας αντιδρασης, κοντολογίς την επεκτατική, μιλιταριστική και φασιστική Ελλάδα. Και την πολεμάει αρχίζοντας από τον εμφύλιο του '21, και βαθμιαία και με άλματα, και ειρηνικά και με το αίμα των καλύτερων παιδιών της.

Και σ' αυτόν τον πόλεμο η υλική ζωή του λαού και όλη η υλική κίνηση του σύγχρονου κόσμου δυναμώνουν σε βάθος χρόνου και ανελέγητα την προοδευτική Ελλάδα. Η τερατώδια της εποχής που ζούμε έγκειται απλά στο ότι η αντιδραστική Ελλάδα επιστρατεύει σήμερα όλο της το παρελθόν, όλα τα καταχωνιασμένα ανατολίτικα ένστιχτά της, εκθειάζει όλα της τα εγκλήματα και τις προκαταλήψεις, ξύνει όλες τις πληγές του λαού και επιχειρεί μια ιστορική και παντοτινή επιστροφή στο άρμα του πιο κτηνώδικου υπεριαλισμού που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα. Από τη μια αυτό είναι πολύ σκληρό και θα προκαλέσει πόνο, από την άλλη όμως είναι η στιγμή, η πρώτη στιγμή από τη γέννησή της που η νέα, η προοδευτική Ελλάδα, ακριβώς επειδή τώρα είναι πιο ανεπτυγμένη από ποτέ και επειδή ταυτόχρονα βρίσκεται απέναντι σε έναν τόσο αποκρουνιστικό, τόσο οπισθοδρομικό και εφ' όλης της ύλης αντίπαλο, θα υποχρεωθεί και θα μπορέσει να ξεκαθαρίσει μαζί του βαθιά, αποφασιστικά και εφ' όλης της ύλης. Σε μια πρώτη φάση αυτό το ξεκαθαρίσμα θα είναι αναγκαστικά θεωρητικό.

Αλλά ο γενάρχης κάθε ξεκαθαρίσματος με το ελληνικό ανατολικό παρελθόν είναι ο Φαλμεράιερ. Αν η Ελλάδα της αυταπάτης και της αντιδρασης οικοδομήθηκε ενάντια του, η συνειδητή και προοδευτική Ελλάδα δεν μπορεί παρά να ανακαλύψει τον εαυτό τη

Η συνέντευξη Τύπου της "Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας"

Η συνέντευξη ανακοινώθηκε, μόλις την προηγούμενη μέρα στις 7 Οκτώβρη με δελτίο Τύπου. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία εκπροσωπήθηκε στη συνέντευξη από τους Άννα Στάη, Κώστα Κούτελο και Ρένα Κούτελο.

Στη συνέντευξη καλέστηκαν οι ανταποκριτές του ελληνικού και του ξένου Τύπου, ραδιοφωνικοί σταθμοί και κανάλια. Από τα κανάλια και τους σταθμούς ανταποκριθήκαν το MEGA, το STAR και ο AL-PHA, ο ραδιοφωνικός σταθμός SKY. Από τις εφημερίδες ήρθαν ο συντάκτης της Αυγής, Κ. Πουλακίδας, δημοσιογράφος του Ριζοσπάστη, δημοσιογράφος από τη Νίκη, και δημοσιογράφος από την εφημερίδα Βήμα.

Από τους ανταποκριτές του ξένου τύπου ήρθαν εκπρόσωποι του Αθηναϊκού, του Γαλλικού και του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων, ο κ. Ζαν Κοέν (από το Ράδιο Ισραήλ), και μία δημοσιογράφος από Πρακτορείο της Ταϊλάνδης.

Η συνέντευξη ξεκίνησε με την τοποθέτηση της Άννας Στάη για το φαινόμενο της συμμετοχής των ναζιστών στο ψηφοδέλτιο του Καρατζαφέρη. Η Άννα Στάη εξήγησε πως η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία διασταύρωσε την ειδηση μέσα από τη σελίδα της Χρ. Αυγής στο Ίντερνετ, την εφημερίδα της Χρ. Αυγής, την εφημερίδα του Καρατζαφέρη και την επίσημη αναγγελία του ψηφοδέλτιου του στη σελίδα του "ΛΑΟΣ" στο Ίντερνετ.

Στιγμάτισε τον τρόπο με τον οποίο ο Καρατζαφέρης απόκρυψε από το λαό το γεγονός της σύμπραξης του με τους ναζιστές της Χρ. Αυγής, αφού ποτέ δεν ανακοίνωσε ότι στο ψηφοδέλτιο του συμμετέχουν τέσσερα μέλη της από τους οποίους μάλιστα ο ένας μέλος της Κεντρικής Επιτροπής. Αυτή η συμμετοχή αποκαλύφθηκε μόνο μέσα από την καταγγελία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας.

Περιέγραψε το ναζιστικό χαρακτήρα της "Χρ. Αυγής" που υπερασπίζει ανοιχτά τον Χίτλερ και τα ναζιστικά εγκλήματα και αναφέρθηκε σε αποσπάσματα από εφημερίδες και περιοδικά της Χρ. Αυγής. Επίσης, μίλησε για τις διαρκείς επιθέσεις βίας της Χρ. Αυγής ενάντια σε μετανάστες, δημοκράτες, νεολαίους, που οδήγησε και σε ποινική καταδίκη μελών της πρόσφατα.

Χαρακτήσεις σκάνδαλο ενάντια στην ευρωπαϊκή πρακτική τη νόμιμη λειτουργία στη χώρα μας μιας ναζιστικής οργάνωσης και επισήμανε τον κίνδυνο που υπάρχει για τη δημοκρατία από τη συνένωση ενός ναζιστικού πολιτικού σχηματισμού με ένα ευρύ πολιτικό ρεύμα όπως αυτό που αντιπροσωπεύει ο Καρατζαφέρης με πλατιά λαϊκή υποστήριξη. Αυτή η συμμετοχή θα ήταν ικανή να οδηγήσει στην ανάληψη νομαρχιακού αξιώματος από έναν ή και τους τέσσερις ανοιχτούς ναζιστές που συμμετείχαν στο ψηφοδέλτιο Καρατζαφέρη.

Αναφέρθηκε στις επίμονες προσπάθειες της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας να ληφθούν μέτρα από την Πολιτεία ενάντια στη βία της Χρ. Αυγής και να τεθεί η ίδια η οργάνωση εκτός νόμου, προσπάθειες στις οποίες βρέθηκε χωρίς ουσιαστική υποστήριξη από τα κόμματα.

Τέλος, τόνισε ότι η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία ενημέρωσε ξεχωριστά όλους τους συνδυασμούς για τη συμμετοχή των ναζιστών στις εκλογές και τους κάλεσε να καταγγείλουν το γεγονός, αλλά κανένας δεν ανταποκρίθηκε (Να σημειωθεί εδώ ότι ως την ημερομηνία που δόθηκε η συνέντευξη δεν είχε ακόμα αντιδράσει ο Τζαννετάκος, ο οποίος ήταν και ο μοναδικός υποψήφιος που κατάγγειλε ανοιχτά και αποφασιστικά τη σύμπραξη ναζιστών - Καρατζαφέρη).

Κλείνοντας την τοποθέτηση της Άννα Στάη κάλεσε τους παριστάμενους δημοσιογράφους να συμβάλλουν με τα μέσα που διαθέτουν στην καταδίκη των ναζιστών και να κάνουν πλατιά γνωστό το σκάνδαλο της συμμετοχής τους στις εκλογές.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο η Ρένα Κούτελο, η οποία μίλησε για το υπόμνημα που κατάθεσε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία στα αρμόδια υπουργεία και στον πρωθυπουργό ζητώντας την απαγόρευση των ναζιστών καθώς και για το νομοθετικό πλαίσιο που έχει θεσπιστεί ενάντια στις ναζιστικές οργανώσεις στη χώρα μας, στην Ευρώπη και διεθνώς.

Εξήγησε πως η χώρα μας έχει αναλάβει την υποχρέωση να θεσπίσει νόμο για την απαγόρευση της λειτουργίας των ναζιστικών οργανώσεων μετά την επικύρωση το 1970 της Διεθνούς Αντιρατσιστικής Σύμβασης του ΟΗΕ. Σε αυτά τα πλαίσια η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία αφού μελέτησε

Την Τρίτη 8 Οκτώβρη 2002, η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έδωσε συνέντευξη Τύπου σε αίθουσα του ξενοδοχείου Πάρκ (πεδίο Άρεως), με θέμα "Η συμμετοχή των ναζιστών στο ψηφοδέλτιο του Καρατζαφέρη και η σιωπή των κομμάτων".

σε πορείες διαμαρτυρίας ενάντια στις επεμβάσεις των Αμερικανών.

Στιγμάτισε το γεγονός ότι το "Κ"ΚΕ και ο ΣΥΝ, ακριβώς λόγω αυτών των κοινών θέσεων, δεν βάζουν ζήτημα νομιμότητας της Χρ. Αυγής

σε μια χώρα που έχει δώσει ποταμούς αίματος ενάντια στο ναζιστή κατακτητή.

Κλείνοντας την τοποθέτησή του ο Κ. Κούτελος διαπίστωσε ότι το γεγονός της ταύτισης των θέσεων σε συγκεκριμένα ζητήματα δίνει μία εξήγηση για την ανοχή που έχουν όλα τα κόμματα απέναντι στο ναζιστό της Χρ. Αυγής και που έχει σαν αποτέλεσμα την ασυδοσία της τελευταίας.

Ακολούθησαν ερωτήσεις των δημοσιογράφων γύρω από τα θέματα της συμμετοχής των ναζιστών στο συνδυασμό, του χαρακτήρα και της δράσης της Χρ. Αυγής. Η Άννα Στάη απαντώντας είπε ότι αυτό που ζητάει η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία από τα κόμματα και τους συνδυασμούς είναι να καταδικάσουν τον Καρατζαφέρη για τη συνεργασία του με τη νεοναζιστική οργάνωση και να καλέσουν τον κόσμο να μαριύσει το ψηφοδέλτιο με τους ναζιστές. Διευκρίνισε ότι η Χρ. Αυγή δεν είναι μία γραφική ομάδα. Συμμετέχει στις εκλογές, έχει γραφεία σε όλες τις πόλεις, έντυπα, βιβλιοπωλεία, δισκοπωλείο, αναπτύσσει δράση στα σχολεία όπου οργανώνει νέους ανθρώπους. Επισήμανε τον κίνδυνο που παρουσιάζεται κάθε φορά που η Χρ. Αυγή βρίσκει διέξοδο σε ευρύτερες συνεργασίες όπως στις ευρωεκλογές του 1999 όπου σε κοινή κάθοδο με τον επίσης αντισημίτη Κ. Πλεύρη με το συνδυασμό "Πρότη Γραμμή" πήρε 48.000 ψήφους. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία είχε καταγγείλει τη συμμετοχή των ναζιστών στις εκλογές με ανακοίνωση τύπου, επιστολή στον πρωθυπουργό και ενημέρωση των κομμάτων και των πολιτικών ομάδων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ενδεικτικά αναφέρε ότι στις επήρεις διαδηλώσεις για τη Ίμια έχουν 300 άτομα και πάνω, ενώ η εφημερίδα τους πουλάει 800 φύλλα σύμφωνα με το Πρακτορείο Τύπου. Ο Κώστας Κούτελος αναφέρθηκε στα έντυπα της Χρ. Αυγής, το θεωρητικό περιοδικό "Χρ. Αυγή", το περιοδικό της νεολαίας "Αντεπίθεση", τον "Ελληνα Εργάτη" που εκδίδεται στην Καλαμάτα και το "Βόρειο Σέλας" που εκδίδεται στη Θεσσαλονίκη.

Σε σχέση με τις αντιδράσεις των συνδυασμών διευκρινίστηκε ότι έως εκείνη τη στιγμή ήταν μόνο σιωπή.

Σε ερώτηση για το αν το σύνθημα του Α. Παπανδρέου "Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες" έχει σχέση με τη Χρ. Αυγή που λέει "Εξω οι Λαθρομετανάστες", η Άννα Στάη απάντησε ότι αυτό που χαρακτηρίζει τη Χρ. Αυγή είναι ο ανοιχτός ρατσισμός και ο Χίτλερ, θέσεις τις οποίες δεν έχουν τα κόμματα στην Ελλάδα. Υπάρχουν θέσεις όμως της Χρ. Αυγής που ταυτίζονται με τις θέσεις των κομμάτων ή μεγάλων τάσεων των κομμάτων, όπως η κοινή θέση υπέρ των σφαγών των Σέρβων, ενάντια στη Δύση, ενάντια στην Ευρώπη, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Αυτή η ταύτιση εκφράστηκε και με συμμετοχή των ναζιστών σε πλατείες διαδηλώσεις για τα ίδια θέματα και αυτή εξηγεί το ότι το ναζιστικό αυτό απόστασμα είναι σήμερα νόμιμο. Για πρώτη μάλιστα φορά μέσα από το συνδυασμό Καρατζαφέρη επιχειρείται η καταληψη δημοσίων αξιωμάτων.

Η Άννα Στάη ανάφερε χαρακτηριστικά ότι στο δελτίο ειδήσεων του Σταρ όπου μιλούσε σαν καλεσμένη για το ίδιο θέμα, ο Βλαχάκος, υποψήφιος νομάρχης Πειραιά του Καρατζαφέρη, ρωτήθηκε από τον δημοσιογράφο Μανώλη Καψή, αν ενοχλείται από τη συμμετοχή των ναζιστών στο ψηφοδέλτιο. Ο Βλαχάκος απάντησε ότι ντρέπεται όχι για τους ναζιστές, οι οποίοι, όπως είπε ήταν δική του επιλογή, αλλά για τους υβριστές των ναζιστών. Στην ίδια εκπομπή όταν ο κ. Σοφιανόπουλος υποψήφιος νομάρχης Αθήνας του Καρατζαφέρη, ρωτήθηκε για το Ολοκαύτωμα είπε ότι αυτό αμφισβητείται.

Σε ερώτηση δημοσιογράφου που ζήτησε σχολιασμό της δήλωσης του Κ. Καραμανλή για "διαφορετικές προσεγγίσεις που υπάρχουν σε ότι αφορά το φαινόμενο των ναζιστών", η Άννα Στάη είπε ότι ο Καρατζαφέρης καλεί για δεύτερη φορά στην εξουσία της "Χρ. Αυγή". Όταν ήταν βουλευτής της ΝΔ είχε πει ότι όταν έρθει η ΝΔ στην εξουσία, "αξίζει να δώσουμε στα παιδιά της "Χρ. Αυγής

ΙΡΑΚ: ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 36

ραμανλής για ένα ζήτημα που ιστορικά έχει κλείσει, όταν μάλιστα οι ναζιστές καταδικάστηκαν στη δίκη της Νυρεμβέργης.

Ο Κώστας Κούτελος εξηγώντας την ομοιότητα σε θέσεις των κομμάτων και της Χρ. Αυγής αναφέρθηκε σε απόσπασμα θεωρητικού άρθρου από το φύλλο της 27/5-1/6/1994 της εφημερίδας της "Χρ. Αυγή", με τίτλο "ΜΟΣΧΑ-ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ-ΑΘΗΝΑ: Το ορθόδοξο εθνικιστικό τόξο και η Νέα Τάξη Πραγμάτων" όπου αναφέρονται τα εξής: "Με δυο λόγια και για να τελειώνουμε αγαπητοί συναγωνιστές και φίλοι, το δικό μας μέτωπο ξεκινά από την Αθηνά, περνά από το Βελιγράδι, συνεχίζει στη Μόσχα, περνά από τον ορθόδοξο Καύκασο για να καταλήξει στην Κωνσταντινούπολη, τη σκλαβωμένη πρωτεύουσα της Ελληνικής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Απέναντί του βρίσκεται το τόξο των εχθρών μας που ξεκινά από τη Wall Street, περνά από τις ευρωπαϊκές μασονικές στοές που φτάνουν μέχρι το Βατικανό, συνεχίζει στην Αγκυρα για να καταλήξει στο Τελ Αβίβ, την πραγματική πρωτεύουσα όλων των παραπάνω.

Πιστεύουμε στους φυσικούς συμμάχους και φυσικοί σύμμαχοι του Ελληνισμού είναι σήμερα και οι Ρώσοι και οι Σέρβοι απέναντι στον κοινό αμερικανοσιωνιστικό κίνδυνο!..."

Επίσης σε σχόλιο στο φύλλο της 13-18/12/1996 της Χρ. Αυγής αναφέρεται: "Αν θέλεις να ενημερωθείς διάβασε "Εστία", "Ελ. Ωρα", "Ριζοσπάστη", όχι όμως ξενοκινούμενες και μυστικούπηρεσιακές εφημερίδες".

Επισήμανε ότι ούτε ο Ριζοσπάστης, ούτε το "Κ"ΚΕ έχουν καταγγείλει αυτή τη δήλωση.

Από αυτό το σημείο της συνέντευξης άρχισε μία έντονη επίθεση από τους δημοσιογράφους του Ριζοσπάστη και της Αυγής για το ζήτημα των κοινών θέσεων "Χρ. Αυγής" και "Κ"ΚΕ - ΣΥΝ, αλλά και για τη θέση ότι τα κόμματα αυτά δεν έχουν καταγγείλει στο λαό το ναζιστικό χαρακτήρα της Χρ. Αυγής και το σκάνδαλο της νομιμότητάς της, ότι ούτε αυτή τη φορά κατάγγειλαν τη συμμετοχή τους στο συνδυασμό Καρατζαφέρη.

Η Άννα Στάη και ο Κώστας Κούτελος απάντησαν ότι από το 1997 που ιδρύθηκε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία κάλεσε τα κόμματα να πάρουν επίσημα θέση για το εκτός νόμου και ακόμα δεν το έχουν κάνει, ότι δεν έχουν βάλει το θέμα όπως οφειλαν, δεν έχουν κάνει λαϊκό κίνημα για τους ναζιστές που είναι ασύνδοτοι. Αφήνουν ανυπεράσπιστους τους πολίτες, θύματα των ναζιστών.

Σε παρέμβαση του δημοσιογράφου της Αυγής που είπε ότι τα κόμματα δεν έχουν αναδείξει το πρόβλημα γιατί έχουν άλλες προτεραιότητες, η Άννα Στάη απάντησε ότι η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία θεωρεί ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη προτεραιότητα από τη νομιμότητα των ναζιστών σε μία χώρα. Υπάρχουν απόψεις και απόψεις, αλλά το ζήτημα του Χίλιερ έχει καταδικαστεί απ' όλο το λαό. Πώς μπορεί να μην είναι ζήτημα προτεραιότητας για ένα αριστερό κόμμα το ότι είναι νόμιμος ο ναζιστής στη χώρα του;

Σε παρέμβαση - επισήμανση του κ. Ζ. Κοέν ότι το ζητούμενο είναι αν τελικά υπήρξε οποιαδήποτε αντίδραση από τον πολιτικό, δημοσιογραφικό, πνευματικό ή καλλιτεχνικό κόσμο ενάντια στους ναζιστές η Άννα Στάη απάντησε ότι τέσσερις δημοσιογράφοι έδωσαν βήμα στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και βοήθησαν σημαντικά. Ο κ. Λιάγκας και ο κ. Ευαγγελάτος στο ALTER, ο κ. Καψής στο STAR δύο φορές, και έγινε κάποια ολιγόλεπτη παρουσίαση στο ALPHA από τον κ. Αθανασιάδη. Επίσης η καταγγελία της Αντιναζιστικής μεταδόθηκε από δύο δημοσιογράφους του Σκάι στην εκπομπή "Ραδιενέργα Κατάλοιπα".

Τέλος, τέθηκε το θέμα για το "εκτός νόμου" για το οποίο έγινε η τοποθέτηση από την Α. Στάη ότι οι ναζιστικές οργανώσεις δεν μπορούν να είναι νόμιμα πολιτικά κόμματα γιατί όλη η ιδεολογία του ναζισμού συμπυκνώνεται στη βία ενάντια στους φυλετικά ή εθνικά ή πολιτιστικά κατώτερους, και οι υποστηρικτές του δεν μπορούν παρά να εφαρμόζουν αυτή τη βία όταν αφήνονται να λειτουργούν νόμιμα.

Οι εκπρόσωποι της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας ευχαρίστησαν όσους συμμετείχαν στη συνέντευξη τύπου και τους απεύθυναν έκκληση να συμβάλλουν για να γίνει γνωστές οι καταγγελίες τους.

για την ανάληψη στρατιωτικής δράσης προκειμένου να επιβάλει την εξάλειψη των ιρακινών όπλων μαζικής καταστροφής. Η πλειονότητα των Δημοκρατικών στη Βουλή καταψήφισε την απόφαση, όχι όμως και ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος Ντικ Γκέπχαρντ που βοήθησε να γραφεί το κείμενο. Η τροποποιημένη απόφαση

σημειώνει την ανάγκη εξάντλησης όλων των διπλωματικών μέσων και, το σημαντικότερο, καταδίκασε τον πλήρη παραμερισμό του ΟΗΕ από την αμερικανική κυβέρνηση. Αυτό ήταν το νόημα της έκθεσης Τένετ που κατατέθηκε μια μέρα νωρίτερα στη Γερουσία και απέκλειε τη διεξαγωγή τρομοκρατικών επιθέσεων με συμβατικά ή χημικά όπλα από το Ιράκ καθώς και την πρωτοβουλία επίθεσης από μέρους του. Δηλαδή η έκθεση Τένετ δεν γράφτηκε για να εμποδίσει την επίθεση στο Ιράκ, αλλά για να εμποδίσει τις ΗΠΑ να δουν τόσο επικίνδυνο το Ιράκ ώστε να βαδίσουν μόνες τους χωρίς τον ΟΗΕ εναντίον του. Έτσι η συνεργασία με τον ΟΗΕ, δηλαδή με το ρωσοκινεζικό άξονα, κρίθηκε λοιπόν απαραίτητη. Με την υποστήριξη του Κογκρέσου στη σκληρή γραμμή οι ΗΠΑ απέκτησαν πλέον ενιαία στάση κι έσπευσαν να την υποβάλουν στο Σ.Α. των Ηνωμένων Εθνών. Πολύτιμη υπήρξε η παρότρυνση του ρώσου πρόεδρου σε οποίος, σε συνάντηση με το βρετανό ομόλογό του, τόνισε: "Δεν αποκλείουμε το ενδεχόμενο να καταλήξουμε σε κάποια συντονισμένη απόφαση με τη μορφή απόφασης του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ"

(Ελευθεροτυπία, 12-10). Ακολούθησαν νέες πιέσεις των μόνιμων μελών του Συμβουλίου προς τις ΗΠΑ που κατέληξαν στη σύνταξη συμβιβαστικής πρότασης σύμφωνα με την οποία το Σ.Α. πρέπει υποχρεωτικά, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης του Σαντάμ με την επίθεση στο Ιράκ, να κινήσει ψηφοφορία για την εξουσιοδότηση χρήσης βίας. Αυτό το σχέδιο απόφασης κέρδιζε την υποστήριξη όλων των μόνιμων μελών πλην της Κίνας. Τότε ο Λευκός Οίκος κατήγγειλε ξαφνικά το υποτελές στο Πεκίνο σοσιαλφασιστικό καθεστώς της Β. Κορέας για παραβίαση της συνθήκης μη διάδοσης πυρηνικών όπλων του '94. Στη συνέχεια επιχείρησε να αναδιπλωθεί με την παρατήρηση της προεδρικής συμβουλίου Ράις ότι "θα ήταν λάθος να συγκρίνεται η περίπτωση της Βόρειας Κορέας με αυτήν του Ιράκ", παρότι ανώτατοι αξιωματούχοι της Β. Κορέας παραδέχτηκαν το γεγονός. Το μήνυμα προς το Πεκίνο ήταν σαφές:

"υποστηρίζετε την πρότασή μας κατά του Κογκρέσου, ο πρεσβευτής του Ιράκ στον ΟΗΕ, Μοχάμεντ Αλ-Άντούρι, άφηνε κατάπληκτη τη διεθνή κοινότητα λέγοντας ότι η χώρα του προτίθεται να εξετάσει οποιαδήποτε απόφαση του Συμβουλίου, συμπεριλαμβανομένης της αμερικανοβρετανικής. Αυτή η δήλωση προκάλεσε την προσωρινή αναδίπλωση του ΟΗΕ ή μελών του για να παρέχουν προστασία στους επιθεωρητές και την εξουσιοδότηση ανάληψης στρατιωτικής δράσης με μόνη αφορμή την "παράφωρη παραβίαση" των αποφάσεων του ΟΗΕ απ' το Ιράκ. Μονάχα η Βρετανία υποστήριξε το σχέδιο. Η δε Ρωσία τρέναρε τις διαπραγματεύσεις εκβιάζοντας να πετύχει το λύσιμο των χεριών της στον Καύκα-

σο και ταυτόχρονα να αποκτήσει τις προϋποθέσεις που θα οδηγήσουν σε μια σίγουρη επιτυχία του εγχειρήματος υπέρ της. Όπως δήλωσε ο υφυπουργός εξωτερικών Φεντότοφ: "Μια γρήγορη προάθηση του σχεδίου προς ψήφιση θα ήταν αντιπαραγωγική" (25-10).

Τότε ήρθε η προβοκάτσια με τους Τσετσένους ενόπλους στη Μόσχα για να αποσπάσει οριστικά τη σιωπηρή συνενοχή των αμερικανών στο αιματοκύλισμα του Καυκάσου από τα ρώσικα χιτλερικά τανκς. Λίγες μέρες αργότερα ο Σ. Ιβανόφ ανακοίνωσε την απόφαση της κυβέρνησης του να χρησιμοποιήσει το στρατό, ακόμα και με επέμβαση έξω από τη ρωσική επικράτεια, με στόχο την πάταξη της τρομοκρατίας. Η δήλωση δε σχολιάστηκε αρνητικά από το Λευκό Οίκο. Πώς θα μπορούσε άλλωστε τη στιγμή που οι ΗΠΑ έχουν αναγάγει τη μουσουλμανική τρομοκρατία σε νούμερο ένα απειλή; Αυτή ήταν η κατάλληλη στιγμή για να επαναπροωθήσει η Ρωσία, ύστερα από μήνες αδιάκοπου τρεναρίσματος, το σχέδιο ανατροπής του Σαντάμ: Ο ρώσος πρόεδρος είχε τηλεφωνική συνομιλία με τον αμερικανό ομόλογό του κατά την οποία φέρεται να του επεσήμανε την ανάγκη εξεύρεσης "ομόφωνης απόφασης" στο Σ.Α. (8-11). Στις 8 Νοέμβρη, το Συμβούλιο Ασφαλείας υπερψήφισε ομόφωνα το αμερικανικό τροποποιημένο σχέδιο απόφασης. Η απόφαση επιτρέπει στους αμερικανούς τη χρήση στρατιωτικής βίας εναντίον του Σαντάμ αλλά με την προϋπόθεση ότι οι επιθεωρητές του ΟΗΕ (και όχι οι ΗΠΑ) κρίνουν ότι ο δικτάτορας παραβιάζει τα σημεία της απόφασης. Πιο συγκεκριμένα, "ο Σαντάμ έχει 7 μέρες δ

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ

συνέχεια από τη σελ. 44

σκεται σε κρίσιμη θέση.

Μέχρι τώρα, λόγω της απομόνωσης από τη Δύση, την τσετσενική αντίσταση χρηματοδοτούσαν μονάχα ορισμένες μη κυβερνητικές οργανώσεις και κάποιες αραιούχες χώρες. Κύριος αποδέκτης των χρημάτων αυτών, κυρίως των χρημάτων προερχόμενων απ' τη Σαουδική Αραβία, υπήρξε ο βαχαμπίτης οπλαρχηγός Χατάμπ. Όταν όμως ο Χατάμπ σκοτώθηκε, κατά μία άποψη τον εκτέλεσαν οι άνθρωποι του ισλαμοφασίστα προβοκάτορα στην υπηρεσία της Μόσχας Μπασάγιεφ, ο τσετσένος πρόεδρος Μασχάντοφ αναγκάστηκε να προσεγγίσει τον Μπασάγιεφ καθώς και τους περί αυτόν, Ουντούγκοφ και Γιανταρμπίεφ. Ο τελευταίος μάλιστα, που είχε διωχτεί από την αντιπροεδρία της Τσετσενίας, αποκαταστάθηκε πολιτικά. Ο Μασχάντοφ είχε δηλώσει σε συνέντευξή του στο γαλλικό πρακτορείο (18-10): “Αυτός ο πόλεμος μας έχει όλους ριζοσπαστικοποιήσει απέναντι στη Ρωσία και αυτό ισχύει πολλώ μάλλον για τον πρόεδρο. Η Δύση, στο πλαίσιο της διευθέτησης πολλών περιφερειακών θεμάτων, όπως είναι τα Βαλκάνια, το Αφγανιστάν, η Γεωργία και τώρα το Ιράκ, έχει την τάση να παίζει το παιχνίδι της Ρωσίας. Οι Τσετσένοι απέμειναν μόνοι αντιμέτωποι με τη Ρωσία (...) Πάντοτε μου προσήπταν ότι είμαι υπερβολικά νομιμόφρων απέναντι στη Ρωσία. Σήμερα, καθώς ο πόλεμος συνεχίζεται και οι Ρώσοι κατακτητές, οι επιτιθέμενοι, βασανίζουν το λαό μου, δεν έχω τίποτε να χάσω αν συμμαχήσω με τον Μπασάγιεφ, τον Ουντούγκοφ και τον Γιαντάρμπιεφ”. Έτσι, ο Μασχάντοφ έγινε όμηρος της γραμμής του προβοκάτορα Μπασάγιεφ. Το μοιραίο λάθος που θα πλήρωνε αργότερα ήταν ο διορισμός του Μπασάγιεφ στη θέση ουσιαστικά του υπουργού Άμυνας της Τσετσενίας υπό την ηγεσία του ίδιου του Μασκάντοφ στις αρχές του περασμένου καλοκαιριού. Ταυτόχρονα, όμως, φρόντισε να επαναλάβει τις ειρηνευτικές συνομιλίες με τη ρωσική πλευρά στέλνοντας ως μεσολαβητή το μετριοπαθή Αχμέντ Ζακάεφ, ισχυρό στέλεχος της αντίστασης που προσφέρει στο Μασχάντοφ ένα μετριοπαθές κοσμικό πρόσωπο ως αντιστάθμισμα στους ισλαμοφασίστες. Στην ουσία μέσα στην μεγάλη του απομόνωση ο Μασκάντοφ έκανε το πρώτο του μεγάλο πολιτικό λάθος από την αρχή του πολέμου. Η προβοκάτσια στη Μόσχα δεν θα ήταν δυνατή αν ο Μασκάντοφ δεν είχε προσεγγίσει τον Μπασάγιεφ. Αυτή η προβοκάτσια όχι μόνο θα απομονώσει την Τσετσενία από τη Δύση, πράγμα που πάντα εύχεται το Κρεμλίνο, αλλά θα διευκολύνει τη ρώσικη επίθεση στη Γεωργία.

Αρπαξε λοιπόν την ευκαιρία το Κρεμλίνο να απομονώσει τη γραμμή Μασκάντοφ-Ζακάεφ, να απομακρύνει το βραχνά των συνομιλιών, και να εκθέσει την πρωϊκή αντίσταση των τσετσένων στα μάτια των δυτικών λαών. Κι αυτή ήταν η κατάλληλη στιγμή καθώς η ηγεσία Μασχάντοφ δεν μπορούσε πλέον να τα βάλει αποφασιστικά με τον ισλαμοφασισμό. Το βράδυ της 23 Οκτώβρη, πενήντα ένοπλοι μασκοφόροι Τσετσένοι “στρατιώτες της 29ης μεραρχίας του στρατού της Ιτσκερίας” κατέλαβαν προαστιακό θέατρο της Μόσχας κρατώντας πάνω από 700 ομήρους, μεταξύ των οποίων κι ορισμένοι ξένοι υπήκοοι. Αίτημά τους ήταν η απόσυρση των ρωσικών στρατευμάτων από την Τσετσενία ενώ ο αρχηγός τους, Μοβσάρ Μπαράγεφ, ήταν ανιψιός του βαχαμπίτη οπλαρχηγού Αρμπί Μπαράγεφ, γνωστού για τις απαγωγές και εκτελέσεις ομήρων. Σύμφωνα με έρευνα της ρωσικής εφημερίδας “Ομπσαγια Γκαζέτα” ο Αρμπί έχει προσεγγιστεί και στρατολογηθεί από τους βαχαμπίτες κι από την KGB (*Movt*, 26-10). Ο Μοβσάρ φέρεται να έχει αναλάβει την αρχηγία του αποσπάσματος του νεκρού θείου του τον οποίον ο Μασκάντοφ είχε εδώ και καιρό αποκηρύξει. Καθοδηγητής του Μπαράγιεφ δεν είναι άλλος από τον Μπασάγεφ, δηλαδή ο ίδιος μοιραίος άνθρωπος που στάλθηκε στο Νταγκεστάν το φθινόπωρο του '99 από την KGB για να προετοιμάσει την εισβολή του ρωσικού στρατού. Όπως αποκάλυψε ο ίδιος ο Αρμπί στους ρώσους δημοσιογράφους που κατάφεραν να μπουν στο κτίριο: “Ενεργήσαμε κατόπιν εντολής του ανώτατου στρατιωτικού μας ηγέτη Σαμίλ Μπασάγεφ, τον οποίο γνωρίζετε πολύ καλά” (*Ελευθεροτυπία*, 29-10). Ο ίδιος ο Μπασάγεφ, δηλαδή η KGB, ανέλαβε την ευθύνη μια βδομάδα περίπου μετά το συμβάν και παραιτήθηκε από το αξιώματος στο Ανώτατο Κρατικό Συμβούλιο Άμυνας της Τσετσενίας για να αποφύγει την πολιτική σύγκρουσης με τη γραμμή Μασκάντοφ και την μοιραία απομόνωση και καταδίκη του. Ωστόσο αυτός ο προβοκάτορας, αναγνωρίζοντας την ηγεσία Μασχάντοφ στο κίνημα της Αντίστασης, κάλεσετους “μάρτυρες” να πυκνώσουν τις γραμμές της ομάδας του. Πηγαίνει δηλ. στη βάση για να φτιάξει τη δικιά του στρατιωτική και πολιτική συμμορία. Αλλά αυτή η κίνηση είναι από μόνο της ένα ανοιχτό κάλεσμα διάσπασης της αντίστασης και συνέχιση του πολέμου ενάντια στον Μασκάντοφ, ο οποίος διέταξε τη νομική δίωξη του Μπασάγεφ για την εμπλοική του στην τρομοκρατική ενέργεια και τον αποδέσμευσε από όλα τα αξιώματά του μέχρι να ολοκληρωθεί η δίκη. Αυτή είναι μια απάντηση στον προβοκάτορα αλλά δίχως μια διαρκή πολιτική καταγελλία αποκάλυψης και απομόνωσης του θα είναι χωρίς αντίκρισμα. Για να νικήσει τους Ρώσους

ναζί το τσετσένικο κίνημα αντίστασης πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσει με τους πράχτορες τους τύπου Μπασάγεφ στο εσωτερικό του.

Πρώτη ενέργεια των Ρώσων ήταν να εμπλέξουν την ηγεσία της Τσετσενίας με την επιχείρηση. Ισχυρίστηκαν λοιπόν ότι διαθέτουν μαγνητοφωνημένη συνομιλία του Μασκάντοφ στην οποία ο τσετσένιος πρόεδρος ενημερώνει τους επιτελείς του για “ριζικές αλλαγές πριν το χειμώνα”. Όπως φανερώθηκε εκ των υστέρων, η δήλωση δεν αναφέρεται στη συγκεκριμένη τρομοκρατική ενέργεια, αλλά ειπώθηκε σε μια επιθεώρηση του στρατού κι έχει να κάνει με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Τσετσενία. Η λύσσα των Ρώσων να εμπλέξουν την τσετσενική ηγεσία με τη διεθνή τρομοκρατία είναι κάτι παραπάνω από εμφανής: αυτό καταδεικνύει τόσο η δήλωση του υψηλούργου εξωτερικών Βασίλιεφ ότι “ο ηγέτης της τρομοκρατικής επίθεσης είναι ο Μασκάντοφ”, αφού “συμμετείχε στη διοργάνωση της επίθεσης” όσο κι εκείνη του Πούτιν ότι η σύλληψη ομήρων “σχεδιάστηκε από ξένα κέντρα τρομοκρατίας”. Ο Μασκάντοφ διέψευσε τις δηλώσεις του Μπαράγεφ που τον ενέπλεκαν μαζί με τον προβοκάτορα Μπασάγεφ στο σχεδιασμό της τρομοκρατικής ενέργειας και προσφέρθηκε να βοηθήσει στην απελευθέρωση των ομήρων εάν του το ζητούσε η ρωσική κυβέρνηση. Ο εκπρόσωπός του Ασλαμπέκ Καντίγεφ υπευνθύμισε στο BBC ότι ο Μοβσάρ “δεν ανήκει στον τσετσενικό αυτονομιστικό στρατό” και ο Μασχάντοφ “αντιτίθεται σε κάθε ενέργεια κατά πολιτών” (25-10). Άλλωστε ο πρόεδρος είχε υπογράψει στις 11-9 διακήρυξη όπου απαγόρευε κάθε στρατιωτική ενέργεια έξω από τα σύνορα της Τσετσενίας. Ο εκπρόσωπος συμπλήρωσε, ωστόσο, ότι **κατανοεί** τους ενόπλους αφού πρόκειται για “απεγνωσμένη ενέργεια Τσετσένων οι οποίοι επιχειρούν να προσελκύσουν την προσοχή του κόσμου στην τραγωδία των Τσετσένων, οι ομήρων της ρωσικής στρατιωτικής εκστρατείας”. Η λέξη **κατανοεί** δείχνει τα όρια αντοχών του Μασκάντοφ και την επίδραση του ισλαμοφασιστικού καρκίνου που τρέφεται από την απομόνωση του δημοκρατικού τσετσένικου αγώνα. Βασικός υπεύθυνος γι’ αυτήν την απομόνωση είναι ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας όλου του δυτικού κόσμου. Έτσι ο υπέροχος ως τα τώρα Μασκάντοφ αντί να καταδικάσει αποφασιστικά χωρίς ελιγμούς, όπως θα έπρεπε, την τρομοκρατική πράξη που εκθέτει τον αγώνα του λαού του, προσπάθησε να καλλιάρει τα ακραία στοιχεία.

Εξίσουν άμεση και σοβαρή καθίσταται η απομόνωσή του Μασκάντιοφ από πρώην φίλους και συμμάχους. Έτσι, το Αζερμπαϊτζάν έκλεισε το γραφείο της τσετσενικής πρεσβείας, ο δε τούρκος πρέσβης δεσμεύτηκε να κλείσουν τα

“ιδρύματα και οργανώσεις που υποστηρίζουν Τσετσένους αυτονομιστές ή συνεργάζονται με τρομοκράτες”. Την αμεριστη συμπαράστασή τους προς τη Ρωσία εξέφρασαν οι χώρες της Δύσης, το NATO, το Συμβούλιο της Ευρώπης και άλλοι διεθνείς οργανισμοί. Η Ευρώπη ανακοίνωσε την ετοιμότητά της “να αναπτύξει περισσότερο τη στρατηγική της συνεργασία με τη Ρωσική Ομοσπονδία και στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας”, ενώ ο Λευκός Οίκος, θορυβημένος από τη σύνδεση της επιχείρησης με ανάλογες πρόσφατες ενέργειες της Αλ-Κάιντα, δήλωσε αλληλέγγυος με το Κρεμλίνο. Έτσι, ο αμερικανός πρέσβης στη Μόσχα δήλωσε ότι ο Μασχάντοφ είναι “πλήρως ανυπόληπτος” εξαιτίας της σύνδεσής του με την τρομοκρατική ενέργεια. Έχοντας καταρχάς κερδίσει τη συμπάθεια των δυτικών, η Μόσχα αγρίεψε. Απαίτησε από τη δανέζικη κυβέρνηση την απαγόρευση του παγκόσμιου συνεδρίου των Τσετσένων που είχε προγραμματιστεί εκείνες τις μέρες στην Κοπεγχάγη με τη δικαιολογία ότι το “οργανώνουν και χρηματοδοτούν Τσετσένοι τρομοκράτες, οι συνεργοί τους και τα αφεντικά τους της Αλ Κάιντα”. Στην δεδομένη άρνηση της κυβέρνησης της Δανίας να απαγορεύσει τη διάσκεψη, ζητώντας αποδείξεις για τους ισχυρισμούς των Ρώσων κι επικαλούμενη το δικαίωμα ελεύθερης έκφρασης και συνάθροισης, η Ρωσία απέσπασε από την Ευρωπαϊκή ένωση να μεταφέρει την επικείμενη σύνοδο κορυφής Ρωσίας-ΕΕ απ’ την Κοπεγχάγη στις Βρυξέλλες, ενώ ακύρωσε την προγραμματισμένη επίσκεψή του Πούτιν στη Δανία. Προφανώς ο ελεεινός Πρόντι θα έβαλε και εδώ το χέρι του. Το Κρεμλίνο μετέτρεψε έτσι τη σύγκρουσή του με την Κοπεγχάγη σε εσωτερική σύγκρουση της Ευρώπης. Τελικά η Δανία υπέκυψε στις πιέσεις και συνέλαβε τον απεσταλμένο του Ασλάν Μασχάντοφ, μετριοπαθή Αχμέντ Ζακάεφ, ως ύποπτο για σειρά τρομοκρατικών ενεργειών κατά την περίοδο ‘96-‘99. Δε δέχτηκε ωστόσο να τον παραδώσει στα χέρια των Ρώσων που ζήτουσαν το κεφάλι του δήθεν ως οργανωτή της τελευταίας τρομοκρατικής ενέργειας. Πάντως, μ’ αυτό τον τρόπο ο Μασκάντοφ έχασε για καιρό ένα πολύτιμο στέλεχος, αντίπαλο του Μπασάγεφ και πρόμαχο των ειρηνευτικών συνομιλιών.

Μια τρίτη άμεση συνέπεια της τρομοκρατικής επίθεσης ήταν το χτύπημα του έτσι κι αλλιώς αδύναμου δημοκρατισμού μέσα στο ρωσικό λαό. Κι ενώ η κοινή γνώμη στη Ρωσία τασσόταν κατά 60% υπέρ της πολιτικής διευθέτησης του τσετσενικού ζητήματος, σήμερα η πλειοψηφία στηρίζει τις εικαθαριστικές επιχειρήσεις του στρατού. Στις 26-10, ο ρωσικός στρατός κατοχής έχοντας την υποστήριξη των ρώσων εξαπέλυσε νέα ευρείας κλίμακας επιχείρηση στο έδαφος της μικρής δημοκρα-

τίας με στόχο, φυσικά, ως συνήθως τον άμαχο πληθυσμό. Ο βουλευτής Ασλανμπέκ Ασλαχάνοφ δήλωνε σχετικά: “Χθες άκουγα πολλές εκκλήσεις για την Τσετσενία, ο στρατός έκοψε τους δρόμους, οι άνθρωποι δοκιμάζουν εκ νέου να εγκαταλείψουν τη Δημοκρατία, στα βουνά του Βέντενο οι στρατιώτες λεηλάτησαν τα υπόλειμματα των προμηθειών κι άδειασαν ολόκληρα χωριά”. Σύμφωνα με μαρτυρία ενός άλλου Τσετσένου που διαμένει στη Μόσχα: “Την Κυριακή, στο χωριό Ελιστάντζι, τριάντα άτομα, εκ των οποίων δεκατρείς γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι, μεταφέρθηκαν όπως – όπως σε καμιόνια από τους στρατιωτικούς που τους είπαν ότι κι εκείνοι ξέρουν να πάνουν ομήρους”. Μια άλλη μέρα οι Ρώσοι κατεδάφισαν με εικρηκτικά αρκετές πενταόροφες πολυκατοικίες στις παρυφές του Γκρόζνι αφήνοντας δεκάδες οικογένειες άστεγες (Mort, 8-11). Στις 5-11 η Μόσχα δήλωσε ότι δεν πρόκειται να δεχθεί επικρίσεις στο μέλλον από το εξωτερικό για τον πόλεμο στην Τσετσενία.

Η επιχείρηση του θεάτρου έδωσε το έναυσμα για την κατάλυση της στοιχειώδους δημοκρατίας στο εσωτερικό της Ρωσίας και το χτύπημα όσων αντιδρούν στην πραχτική της ηγετικής κλίκας του Κρεμλίνου. Ο στρατός αναλαμβάνει διευρυμένες εξουσίες για την “τίρηση της εσωτερικής ασφάλειας”, και οι υπηρεσίες ασφαλείας έχουν επιδοθεί σε ένα ναζιστικού τύπου πογκρόμ ενάντια στους καυκάσιους, τους σκουρόχρωμους και όσους πιστεύεται ότι έχουν την παραμικρή σχέση με το τσετσενικό κίνημα. Οι άνθρωποι αυτοί συλλαμβάνονται αυθαίρετα και καλούνται στην ασφάλεια για να δώσουν δαχτυλικά αποτυπώματα χωρίς τη θέλησή τους. Στις 1 Νοέμβρη, η Δούνα απέρριψε με συντριπτική πλειοψηφία (231 έναντι 106 ψήφων) την πρόταση σύστασης επιτροπής κοινοβουλευτικής διερεύνησης για τις συνέπειες της επιχείρησης, ενώ ενέκρινε απαγορεύσεις προς τα ΜΜΕ. Πιο συγκεκριμένα, έκρινε παράνομη τη δημοσίευση στοιχείων μελών των ειδικών δυνάμεων καθώς και στοιχεία για την παραγωγή όπλων, τον εξοπλισμό και τα εκρηκτικά κι απαγόρευσε στους δημοσιογράφους να διαδίδουν πληροφορίες “που εμποδίζουν τη διεξαγωγή μιας αντιτρομοκρατικής επιχείρησης ή που θέτουν σε κίνδυνο τη ζωή και την υγεία ατόμων”. Θέτει επίσης ενώπιον του νόμου τις πληροφορίες “που υπηρετούν την προπαγάνδα ή τη δικαιολόγηση εξτρεμιστικών δραστηριοτήτων, συμπεριλαμβανομένων των δηλώσεων προσώπων που επιδιώκουν: να εμποδίσουν μια αντιτρομοκρατική επιχείρηση, να κάνουν προπαγάνδα για μια τέτοια επιχείρηση, ή να δικαιολογήσουν αυτή την αντίθεση”. Όσες εφημερίδες και περιοδικά διαφωνούσαν με τις επιλογές του προέδρου Πούτιν σχετικά με τον πόλεμο στην Τσετσε-

νία βρέθηκαν προ τετελεσμένων. Το περιοδικό "Βέρσια" δέχτηκε εισβολή των δυνάμεων ασφαλείας οι οποίες κατέσχεσαν τα λογιστικά και το ηλεκτρονικό υλικό. Το τηλεοπτικό δίκτυο NTV δέχεται πιέσεις γιατί την παραμονή της επιχείρησης του θεάτρου πρόβαλε εκπομπή όπου καλούσε σε διαπραγματεύσεις με τους Τσετσένους (στοιχεία από Μοντ).

Ταυτόχρονα, το Κρεμλίνο μπορεί τώρα να οξύνει τη σύγκρουση με τη Γεωργία χωρίς να συναντήσει ιδιαίτερη αντίδραση από τους δυτικούς υπεριαλιστές. Ήδη μεθοδεύεται η αλλαγή του αμυντικού δόγματος που θα προβλέπει όχι μόνο τον αυξημένο ρόλο του στρατού στη διασφάλιση της εσωτερικής ασφαλείας αλλά θα συμπεριλαμβάνει και την αρχή της στρατιωτικής επέμβασης στο εξωτερικό με σκοπό την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Όπως είπε ο Σ. Ιβανόφ: "Οι ένοπλες δυνάμεις θα χρησιμοποιηθούν αν υπάρξει ανάγκη, σύμφωνα με το είδος της τρομοκρατικής ενέργειας, η οποία διαπράχθηκε ή βρίσκεται στο στάδιο της προετοιμασίας και με την ανάμειξη ξένης χώρας". Η δήλωση ήταν ξεκάθαρη: "Οι διμερείς μας σχέσεις θα αναπτυχθούν ανάλογα με τη θέση που έχει κάθε χώρα απέναντι στο πρόβλημα της τρομοκρατίας" (Ελευθεροτυπία, 6-11). Ότι λέει η Ρωσία από δω και μπρος είναι ακριβώς ότι έχει πει η ηγεσία των ΗΠΑ μετά τους δίδιμους πύργους. Η Ρωσία αντιδρά με τον υπεριαλιστικό τρόπο με τον οποίο αντέδρασαν οι ΗΠΑ. Η διαφορά είναι ότι τουλάχιστον οι ΗΠΑ δέχτηκαν ένα πραγματικό πελώριο χτύπημα απ' έξω, ενώ η Ρωσία χτυπάει η ίδια τους πολίτες της για να μπορεί να επικαλείται και για τον εαυτό της αμερικανική μέθοδο απάντησης. Πάντως κανένα στέλεχος του αμερικανικού πενταγώνου δε θα μπορούσε να επιπλήξει τους Ρώσους για χειρισμούς που στόχο έχουν να πλήξουν τη διεθνή "τρομοκρατία" ακόμα και αν αυτοί οι χειρισμοί πλήττουν την ανεξαρτησία και ακεραιότητα φιλικών χωρών. Οι δυτικοί άκουσαν το ρώσο υπουργό να λεει ότι "η απειλή της τρομοκρατίας εντείνεται, κυρίως στο εξωτερικό. Δεν πρόκειται μόνο γι' αυτούς που εκτελούν τις τρομοκρατικές πράξεις, αλλά και για τους συνεργούς τους, τους εντολείς τους και αυτούς που τους χρηματοδοτούν" (30-10). Η μπητή προορίζεται για την κυβέρνηση της γειτονικής Γεωργίας και θα μπορούσε να υποδηλώσει μια έμμεση απειλή επέμβασης εναντίον της. Τελευταία, ο επικεφαλής του Συμβουλίου Ασφαλείας Βλαντίμιρ Ρουσάιλο απαίτησε από τη Γεωργία την έκδοση του τσετσένου οπλαρχηγού Γκελάφε. Τέλος ισχυροποιείται ο νεοναζιστικός άξονας Ρωσίας-Κίνας με τον Πούτιν να προτείνει τη δημιουργία κοινής βάσης δεδομένων, τη συνεργασία των μυστικών υπηρεσιών της Κοινοπολιτείας, κοινές ασκήσεις καθώς και τη συνεργασία με τους μηχανισμούς του Οργανισμού της Σαγκάης (δηλ. με την Κίνα) με

στόχο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας ως πρώτη προτεραιότητα.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΟΜΗΡΩΝ

Η επιχείρηση ομηρίας των ρώσων πολιτών και οι διπλωματικές ενέργειες που ακολούθησαν εάν αναλυθούν διεξοδικά αρκούν για να καταδείξουν την εγκληματική, διπρόσωπη φύση του σοσιαλιμπεριαλισμού. Εκείνο το στοιχείο, ωστόσο, που φανέρωσε τη δολοφονική φύση της ιδεολογίας του στα μάτια και του πιο αμέτοχου και του λιγότερο καταποτισμένου παρατηρητή είναι ο επιχειρησιακός χειρισμός της κρίσης από τους διεγέραλους του Κρεμλίνου. Αναφερόμαστε εδώ στις προσπάθειες που έφειλε να καταβάλει η ρωσική κυβέρνηση προκειμένου να απεγκλωβιστούν οι όμηροι διασφαλίζοντας τη ζωή και τη σωματική τους αικεραϊότητα. Για να απαντήσουμε σ' αυτό το ζήτημα θα βοηθήσουμε λιγάκι τους Ρώσους να ελαφρύνουν τη θέση τους και θα υποθέσουμε ότι δεν υπάρχει καμιά διασύνδεση ανάμεσα στην τρομοκρατική ενέργεια και τη ρωσική ηγεσία.

Πρόκειται πραγματικά για τη μοναδική ίσως περίπτωση τρομοκρατικής ενέργειας κατά την οποία το θύμα, δηλαδή οι όμηροι, εκτελούνται όχι από τους μασκοφόρους απαγωγείς τους, αλλά από τις δυνάμεις ασφαλείας που σπεύδουν για να τους απελευθερώσουν, και μάλιστα με τη χρήση χημικών αερίων. Ο Πούτιν ισχυρίζεται ότι οι εκτελέσεις αμάχων είχαν ήδη ξεκινήσει όταν έπεσαν τα αέρια, πως δεν υπήρχαν περιθώρια για διαφορετικούς χειρισμούς αφού οι Τσετσένοι είχαν ζωσθεί με εκρηκτικά και πως τάχα μια εισβολή των ειδικών δυνάμεων που θα στόχευε με πυρά τους τρομοκράτες θα ενεργοποιούσε τον εκρηκτικό μηχανισμό. Όμως, η επιδεικτική άρνηση του ρώσου προέδρου να συνδιαλλαγεί με τους απαγωγείς με σκοπό τη σωτηρία των ομήρων, τη στιγμή που οι ίδιοι εκβίαζαν με εκτελέσεις, δείχνει ότι το τελευταίο που απασχολούσε τον καγκεμπίτη ήταν οι ανθρώπινες απώλειες των ρώσων και ξένων πολιτών. Σύμφωνα με μαρτυρίες ομήρων, οι Τσετσένοι τους φέρθηκαν ευγενικά και μάλιστα απελευθέρωσαν εξ αρχής 60 ανθρώπους μεταξύ των οποίων μία έγκυο γυναίκα και παιδιά. Επιπλέον, δε βρέθηκε κανείς εκτελεσμένος ή τραυματισμένος με συμβατικό όπλο εκτός από τους τσετσένους ενόπλους, μια γυναίκα συγγενή ομήρων που η KGB άφησε επίτηδες να εισέλθει στο κτίριο για να προκαλέσει πανικό στους Τσετσένους, έναν άντρα που, στην αναμούμπούλα, επεχείρησε να χτυπήσει έναν από τους απαγωγείς με πυροβόλη και έναν άλλον που είχε την αυτοχία να στέκεται δίπλα του. Όλα αυτά έδωσαν την αφορμή στις ειδικές δυνάμεις "σπέτσαντς" να διοχετεύσουν δηλητηριώδες αέριο μέσα στους αγωγούς που κατέληγαν στην αίθουσα του θεάτρου. Το αέριο αναι-

σθητοποίησε απαγωγείς και ομήρους. Στη συνέχεια, οι ειδικές δυνάμεις εισέβαλαν στο κτίριο σκοτώνοντας τους ακινητοποιημένους Τσετσένους.

Οι αρχές στήριξαν την επιτυχία της επιχείρησής τους στον ισχυρισμό της αυτόματης αναισθητίσας των ανταρτών που δεν τους έδωσε χρόνο για την ενεργοποίηση του εκρηκτικού μηχανισμού. "Καταφέραμε να εμποδίσουμε μαζικούς θανάτους και την κατάρρευση του κτιρίου με την οποία μας απειλούσαν", δήλωσε περιχαρής ο ρώσος υψηλού ρετιρέ Εσωτερικών. Όπως αποκαλύπτει ο Ρώσος ισχυρισμός Λούντβιχ φον Μάγερ όμως ανέτρεψε τους ισχυρισμούς αυτούς, που από πολιτική τύφλα αποδέχονται και οι Αμερικανοί, διαπιστώνοντας ότι "το σκεύασμα αυτό δεν είναι κατάλληλο για να αναισθητοποιήσει τόσα άτομα σε τόσο μεγάλη αίθουσα" (Ελευθεροτυπία, 31-10). Άρχισαν να πληθαίνουν οι ανησυχητικές ενδείξεις: οι ασθενείς απομονώθηκαν, απαγορεύτηκε το δικαίωμα επίσκεψης στους συγγενείς τους αλλά και σε διπλωματικούς υπαλλήλους έτσι ώστε να ελαχιστοποιείται η πιθανότητα ανίχνευσης του αερίου στο αίμα, ενώ οι αρκετοί γιατροί άρχισαν να καταγγέλλουν πιέσεις "αρμοδίων" με στόχο να αλλάξουν τις διαγνώσεις και αντί "δηλητηρίαση από αέρια" να γράφουν "καρδιακή ή αναπνευστική ανεπάρκεια". Ο νοσοκομειακός γιατρός Αντρέι Σελτσόσκι δήλωσε ότι οι περισσότεροι θάνατοι δεν προήλθαν από εισρόφηση εμετού ή απόφραξη των αναπνευστικών οδών, όπως επέμεναν οι στρατιωτικοί, αλλά από καρδιακή κάμψη, πνευμονικό οίδημα, ηπατική και νεφρική ανεπάρκεια που προκαλούνται από τοξικά αέρια.

Κορυφαίοι άλλοι αναισθησιολόγοι απέκλεισαν το ενδεχόμενο συνηθισμένης ουσίας και μάλιστα ο βρετανός καθηγητής Π. Χάντον ανέφερε: "Είναι κάτι που αναπτύχθηκε από το στρατό" (βλ. στο ίδιο, 1-11). Στην πραγματικότητα έχουμε να κάνουμε με την πειραματική χρήση από την ηγεσία της Ρωσίας ψυχο-χημικών αερίων, συγκεκριμένα του υποπροϊόντος του BZ (benzilate de quinuclidinyle), που χρησιμοποιούνται για στρατιωτικούς σκοπούς, πάνω σε αμάχους, αερίων απαγορευμένων με διεθνείς συνθήκες. Εξαιρετικά αποκαλυπτικά είναι τα όσα είπε ο γάλλος ειδικός σε χημικά και βιολογικά όπλα του ιδρύματος στρατιωτικών ερευνών, Ολιβιέ Λεπίκ (Ελευθεροτυπία, 29-10): "Θα μπορούσε να είναι είναι BZ που, από τη μία πλευρά, προκαλεί έντονη πειραματική χρήση από την ηγεσία της Ρωσίας ψυχο-χημικών αερίων, συγκεκριμένα του υποπροϊόντος του BZ (benzilate de quinuclidinyle), που χρησιμοποιούνται για στρατιωτικούς σκοπούς, πάνω σε αμάχους, αερίων απαγορευμένων με διεθνείς συνθήκες. Εξαιρετικά αποκαλυπτικά είναι τα όσα είπε ο γάλλος ειδικός σε χημικά και βιολογικά όπλα του ιδρύματος στρατιωτικών ερευνών, Ολιβιέ Λεπίκ (Ελευθεροτυπία, 29-10): "Θα μπορούσε να είναι είναι BZ που, από τη μία πλευρά, προκαλεί έντονη πειραματική χρήση από την ηγεσία της Ρωσίας ψυχο-χημικών αερίων, συγκεκριμένα του υποπροϊόντος του BZ (benzilate de quinuclidinyle), που χρησιμοποιούνται για στρατιωτικούς σκοπούς, πάνω σε αμάχους, αερίων απαγορευμένων με διεθνείς συνθήκες. Εξαιρετικά αποκαλυπτικά είναι τα όσα είπε ο γάλλος ειδικός σε χημικά και βιολογικά όπλα του ιδρύματος στρατιωτικών ερευνών, Ολιβιέ Λεπίκ (Ελευθεροτυπία, 29-10): "Θα μπορούσε να είναι είναι BZ που, από τη μία πλευρά, προκαλεί έντονη πειραματική χρήση από την ηγεσία της Ρωσίας ψυχο-χημικών αερίων, συγκεκριμένα του υποπροϊόντος του BZ (benzilate de quinuclidinyle), που χρησιμοποιούνται για στρατιωτικούς σκοπούς, πάνω σε αμάχους, αερίων απαγορευμένων με διεθνείς συνθήκες. Εξαιρετικά αποκαλυπτικά είναι τα όσα είπε ο γάλλος ειδικός σε χημικά και βιολογικά όπλα του ιδρύματος στρατιωτικών ερευνών, Ολιβιέ Λεπίκ (Ελευθεροτυπί

Η προβοκάτσια με τους ομήρους στη Μόσχα

ΟΙ ΡΩΣΟΙ NAZΙΣΤΕΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΤΣΕΤΣΕΝΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΘΗΚΑΝ στον ΙΣΛΑΜΟΦΡΑΣΙΣΜΟ

Hεισβολή σε Θέατρο της Μόσχας 50 ένοπλων Τσετσένων, η τρίτη μερη ομηρία Θεατών και πθο ποιών καθώς και η "Θριαμβευτική" επιχείρηση των ρωσικών ειδικών δυνάμεων για την απελευθέρωσή τους που κόστισε τη ζωή "μόνο" σε 120 απ' αυτούς και προκάλεσε σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα στους υπόλοιπους έκανε το γύρο του κόσμου συγκεντρώνοντας το ενδιαφέρον της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Πρόκειται για μια από τις συνηθισμένες προβοκάτσιες του σοσιαλιμπεριαλισμού, ανάλογη της σφαγής των δίδυμων πύργων στη μέθοδο και το στόχο, μόνο που εδώ αποκαλύφθηκε σε όπο τον κόσμο η ανοιχτά δολοφονική του φυσιογνωμία.

Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει με-
γαλύτερος πονοκέφαλος για την
ηγετική συμμορία του Κρεμλίνου
από εκείνον που του προκαλεί η
κακοτράχαλη και στρατηγικής
σημασίας ορεινή περιοχή του Καυ-
κάσου. Απ' τον Καύκασο περνά α-
ναγκαστικά σημαντική ποσότητα
του αερίου και πετρελαίου της Κα-
σπίας με προορισμό την Ευρώπη.
Διοχετεύεται σε δύο αγωγούς, το
βόρειο, που περνά μέσα από την
Τσετσενία, και το δυτικό, που δια-
σχίζει τη Γεωργία. Και οι δύο χώ-
ρες βρίσκονται σε διάσταση με τη
Μόσχα. Οι ρώσοι σοσιαλιμπερια-
λιστές θέλουν πάστη θυσία τον έ-
λεγχο των αγωγών, πράγμα που
θα τους εξασφαλίσει τον ενερ-
γειακό αποκλεισμό της Ευρώπης
και στη συνέχεια την εύκολη κα-
ταβρόχθισή της. Κάτι τέτοιο, όμως,
προϋποθέτει την ανάκτηση του πο-
λιτικού ελέγχου στον Καύκασο.
Προϋποθέτει, με άλλα λόγια, την
κατάπνιξη του τσετσενικού εθνι-
κοανεξαρτησιακού κινήματος και
την απομάκρυνση της δυτικόφιλης
κυβέρνησης Σεβαρντνάτζε απ' τη
Γεωργία. Οι δύο επιλογές του
Κρεμλίνου σκαλώνουν πάντα στην
ισχυρή θέληση των δύο λαών για
ανεξαρτησία απ' τη Ρωσία, που α-
ποτελούν “κακό” παράδειγμα για
τους γειτονικούς λαούς, και στους
σταθερούς δεσμούς τους με τη
Δύση. Μόνος τρόπος για να υπο-
ταχθούν οι χώρες αυτές είναι να
αδυνατίσουν πολιτικά οι ηγεσίες
τους και για να αδυνατίσουν θα
πρέπει να απομονωθούν από το δυ-
τικό κόσμο. Έτσι, οι Ρώσοι χρη-
σιμοποιούν δόλιες μεθόδους με
σκοπό να πετύχουν την οριστική
ρήξη των λαών του Καυκάσου με
τη Δύση.

Η ΕΝΤΑΣΗ ΜΕ ΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Σε ό,τι αφορά τη Γεωργία, το Κρεμλίνο εκμεταλλεύεται την αδυναμία της γεωργιανής κυβέρνησης να ελέγξει τα σύνορά της για να επέμβει απροκάλυπτα στα εσωτερικά της ζητήματα. Χρησιμοποιεί μια χούφτα ένοπλων προβοκατόρων που η ίδια οδήγησε

**Μόσχας 50 ένοπλων
οι ομπρία θεατών και ηθο-
ριαμβευτικήν επιχείρηση των
απελευθέρωσή τους**
**120 απ' αυτούς και προκά-
στοβλήματα στους υπόλοιπους**
**γκεντρώνοντας το ενδιαιφέ-
νώμης. Πρόκειται για μια από**
τις του σοσιαλιμπεριασμού,
υμών πύργων στη μέθοδο και
απλύφθηκε σε όπο τον κόσμο
σιογνωμία.

στην επικράτεια της, συγκεκριμέ-
να στην κοιλάδα του Πανκίς κο-
ντά στα σύνορα με τη Ρωσία και
την Τσετσενία, και κατηγορεί την
κυβέρνηση της χώρας ότι προσφέ-
ρει άσυλο στους “τρομοκράτες”.
Στη συνοριακή αυτή περιοχή αν-
θεί το λαθρεμπόριο όπλων και ναρ-
κωτικών, ενώ διαπράττονται πολ-
λές απαγωγές. Η Μόσχα λοιπόν
ζητά να επέμβει για να επιβάλει
την τάξη. Απαντώντας στους εκ-
βιασμούς του Κρεμλίνου ο πρόε-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ Για την επιχείρηση στο θέατρο της Μόσχας (29/10/2002)

δρος Σεβαρντνάτζε κάλεσε στις αρχές του χρόνου μια ομάδα των αμερικανικών ειδικών δυνάμεων με σκοπό την εκπαίδευση των γεωργιανών ενόπλων δυνάμεων κατά της τρομοκρατίας. Τον Αύγουστο η ένταση κλιμακώθηκε όταν ρωσικά αεροσκάφη βομβάρδισαν χωριά της βόρειας Γεωργίας, συγκεκριμένα στην περιοχή Πανκίσι Γκόργκκε, σκοτώνοντας ένα ατόμο και τραυματίζοντας άλλους πέντε. Αμέσως μετά οι γεωργιανές δυνάμεις κατέλαβαν την κοιλάδα συλλαμβάνοντας 12 υπόπτους για αξιόποινες πράξεις, οι Ήνωμένες Πολιτείες κατήγγειλαν την παραβίαση της εθνικής κυριαρχίας της Γεωργίας, ενώ η Ρωσία αναδιπλώθηκε διαψεύδοντας κάθε προηγούμενη δική της αγάπη.

‘Ομως οι προσπάθειες που κατέβαλε το Κρεμλίνο για να αποσταθεροποιήσει τη γειτονική χώρα δε σταμάτησαν εκεί. Στις 12-9 ο ρώσος πρόεδρος επέδωσε τελεσίγραφο προς τη Γεωργία απειλώντας ότι η χώρα του θα εισβάλει στρατιωτικά στην περιοχή “εάν οι γεωργιανές αρχές δεν λάβουν μέτρα για την εξουδετέρωση των τρομοκρατών στο έδαφός τους”. Επικαλέστηκε την αρχή της αυτοάμυνας και με επιστολή

προς τον ΟΗΕ, τα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας και την ΟΑΣΕ κατηγόρησε τη γείτονα χώρα για παραβίαση της απόφασης 1373 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Την ίδια στιγμή, ο υπουργός άμυνας Σεργκέι Ιβανόφ δήλωνε “ότι οι ρωσικές ένοπλες δυνάμεις είναι έτοιμες να εξαπολύσουν επιθέσεις κατά της Γεωργίας με στόχο την εξόντωση των Τσετσένων τρομοκρατών” (Ελευθεροτυπία, 13-9). Η γεωργιανή κυβέρνηση απάντησε χωρίς δισταγμό ότι δε θα ανεχόταν ρωσική επέμβαση κι ότι θα την ερμήνευε ως κήρυξη πολέμου, ενώ ο πρόεδρος Σεβαρντνάτζε γνωστοποίησε ότι σε περίπτωση επίθεσης θα ζητήσει την απόσυρση των ρωσικών δυνάμεων από την κατεχόμενη περιοχή της Αμπχαζίας. Την επομένη το υπουργείο εξωτερικών της χώρας, έχοντας την κάλυψη του τικές πράξεις στους Ρώσους. Παρόλα αυτά δε δίστασε να αποκαλύψει ότι στην κοιλάδα του Πανκίσι δρουν πράκτορες των ρωσικών μυστικών υπηρεσιών. Στις 19-9, ο ρώσος υπουργός άμυνας Σ. Ιβανόφ είχε μόλις εκδηλώσει την αμέριστη εμπιστοσύνη του στις πληροφορίες που θα του παρείχαν οι Αμερικανοί σχετικά με το οπλοστάσιο μαζικής καταστροφής του Σαντάμ Χουσέιν. Σε μια ανάλογη κίνηση ο υφυπουργός άμυνας των ΗΠΑ, Πωλ Γούλφορβιτς ακραίος προωθητής της επίθεσης ενάντια στο Ιράκ, δήλωσε με σιγουριά ότι στη Γεωργία εκπαιδεύονται και ραδιουργούν τρομοκράτες αποδεχόμενος τους ρωσικούς ισχυρισμούς. Λίγες μέρες αργότερα ο προϊστάμενός του Κόλιν Πάουελ έκρινε ότι η Μόσχα πρέπει “ν’ αποφασίσει μόνη της τι πρέπει να κάνει για ν’ αμυνθεί” (25-9).

τικές πράξεις στους Ρώσους. Παρ' όλα αυτά δε δίστασε να αποκαλύψει ότι στην κοιλάδα του Πανκίσι δρουν πράκτορες των ρωσικών μυστικών υπηρεσιών. Στις 19-9, ο ρώσος υπουργός άμυνας Σ. Ιβανόφ είχε μόλις εκδηλώσει την αμεριστη εμπιστοσύνη του στις πληροφορίες που θα του παρείχαν οι Αμερικανοί σχετικά με το οπλοστάσιο μαζικής καταστροφής του Σαντάμ Χουσέιν. Σε μια ανάλογη κίνηση ο υφυπουργός άμυνας των ΗΠΑ, Πωλ Γουλφριτς ακραίος προωθητής της επίθεσης ενάντια στο Ιράκ, δήλωσε με σιγουριά ότι στη Γεωργία εκπαιδεύονται και ραδιουργούν τρομοκράτες αποδεχόμενος τους ρωσικούς ισχυρισμούς. Λίγες μέρες αργότερα ο προϊστάμενός του Κόλιν Πάουελ έκρινε ότι η Μόσχα πρέπει “ν’ αποφασίσει μόνη της τι πρέπει να κάνει για ν’ αμυνθεί” (25-9).

25χρονος ρώσος μυστικός από την Τσετσενία, Βιτάλι Σμιρνόφ, γνωστός ως Αμπντουλμαλίκ (“Radio Liberty”, 26-9). Οι γεωργιανοί απ' την πλευρά τους ανακοίνωσαν ότι έχουν απωθήσει τους ενόπλους μακριά απ' τα σύνορά τους ενώ ευθαρσώς αντέστρεψαν τις κατηγορίες σχετικά με τη μετακίνηση των ενόπλων. Στις 1-10, ο Σ. Ιβανόφ δήλωσε χωρίς περιστροφές πως “έχει κάθε λόγο να πιστεύει” ότι κάποιοι γεωργιανοί αξιωματούχοι συνεργάζονται με τσετσένους αυτονομιστές που χρησιμοποιούν ως βάση την κοιλάδα του Πανκίσι. Η προσπάθειά του όμως να συνδέσει τη γειτονική χώρα με την τρομοκρατία δεν πέτυχε αφού η τελευταία έσπευσε να επιβεβαιώσει τις προνομιακές φιλικές της σχέσεις με τις ΗΠΑ: Τις επόμενες βδομάδες οι ειδικές δυνάμεις της Γεωργίας συνέλαβαν 15 άραβες που σχετίζονταν με την Αλ-Καΐντα και τους παρέδωσαν στους Αμερικανούς. Οι Ρώσοι έπρεπε με κάποιο τρόπο να κερδίσουν την ανοχή της δύστης σε μια μελλοντική επίθεσή τους στη Γεωργία.

Την ίδια στιγμή, ο πόλεμος στην Τσετσενία συνεχίζεται με μεγάλη σφοδρότητα. Σύμφωνα με έκθεση της μη κυβερνητικής ρωσικής οργάνωσης “Επιτροπή μητέρων των στρατιωτών”, 11.000 ρώσοι στρατιώτες έχουν χάσει τη ζωή τους από την αρχή του δεύτερου πολέμου. Το γερμανικό περιοδικό *“Die Welt am Sonntag”* εκτιμά (13-10) ότι τουλάχιστον 80.000 Τσετσένοι, οι περισσότεροι άμαχοι, έχουν δολοφονηθεί από τα ρωσικά στρατύματα κατοχής. Οι κάτοικοι που διαμένουν στη χώρα, ενώ ξεπερνούσαν το ένα εκατομμύριο πριν την έναρξη του πολέμου, σήμερα υπολογίζονται σε 250.000. Όσοι μένουν πίσω είτε δολοφονούνται είτε βλέπουν την περιουσία τους να καταστρέφεται, στέλνονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στα οποία βασανίζονται, βιάζονται, εξευτελίζονται. Στο επιχειρησιακό επίπεδο οι Ρώσοι τα ‘χουν βρει σκούρα. Στις 19-8, καταρρίφθηκε γιγάντιο μεταγωγικό ελικόπτερο Mi-26 που μετέφερε 150 ρώσους στρατιωτικούς κοντά στη βάση Χανκάλα. Περισσότεροι από 114 σκοτώθηκαν. Καθημερινά, οι ρωσικές δυνάμεις μετρούν δεκάδες απώλειες στις τάξεις τους. Από την άλλη πλευρά, σε ό,τι αφορά το πολιτικό επίπεδο η ηγεσία του προέδρου Ασλάν Μασχάντοφ βρί-

